

Wason
DS 531
D 642+

ĐỔI

tuần báo đổi lập cực tả không cộng sản

Số đầu năm

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỜI LẬP CỤC TẢ KHÔNG CỘNG SẢN

20

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

CHÚ ĐỀ : HY VỌNG

● NĂM 1970 VIỆT NAM SẼ RA SAO ? của nguyên hữudồng ● CẢNH NGƯỜI của tềđề ● HY VỌNG ĐẦU NĂM HAY ẢO VỌNG ĐẦU NĂM ? đời ● NỔI TRUẦN CHUYÊN CỦA MỘT NGƯỜI CHIẾM GIẢI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT 1969 : trầntuấn kiệtgải nhất về thơ của Tổng Thống.

CHÍNH TRỊ

● SAO KHÔNG NGỪNG BẮN ? của nguyên hữudồng ● QUỐC HỘI VÀ NHỮNG NẸO QUANH CO của lưudân ● DI CHÚC LỊCH SỬ của nguyên đứccquýnh.

VĂN NGHỆ

● TÌNH ĐỜI truyện dài của nguyên thuylong ● MÙA XUÂN CHƯA KỊP HƯỞNG ký sự của hoàngngọcliên ● NHỮNG CHUYỆN KHÔNG CÓ THẬT của đốquýtoàn.

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHỦ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ● NGƯỢC ĐỜI

ĐỜI ● NĂM THỨ NHẤT ● SỐ 20 ● TUẦN LỄ TỪ 19-02-1970 ĐẾN 26-02-1970

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

HY VỌNG ĐẦU NĂM HAY ẢO VỌNG ĐẦU NĂM?

Chúng ta đều rất dễ quên, nhờ dễ quên mà chúng ta sống khá dễ chịu. Nếu không có sự nhắc nhở hàng ngày của đài truyền hình, phát thanh, báo chí, thì nhiều người đã quên rằng trước đây hai năm, chính trong dịp tết này, tất cả chúng ta đều chia sẻ nước mắt, khăn tang để khóc bao nhiêu người thân, người sơ, kẻ lạ, đồng bào cùng máu mủ, và kẻ cả những người không cùng máu mủ. Chúng ta đã từng sống cùng nhau trong tấn thảm kịch mà muôn đời sau này, lịch sử sẽ gọi bằng cái tên rất hiền lành : «Biến cố Tết Mậu Thân».

Chính vì chúng ta có khả năng dễ quên nên chỉ mới hai năm sau, khi mùa Xuân lại trở về, chúng ta lại bắt đầu nuôi những HY VỌNG MỚI.

Những hy vọng mới nào ?

Chúng ta còn được phép hy vọng nữa chăng, hay tất cả chỉ là ảo vọng ?

Mở màn một năm mới là những tin tức về kinh tế : gạo đang cạn trong kho, tiền mới in đang rình rập tung vào thị trường, có áp lực của Mỹ bắt hạ giá chính thức đồng bạc Việt Nam (dù trên chợ đen nó đã hạ giá từ lâu), tăng thuế, tăng giá gạo v.v..

Lại đến những tin tức về quân sự : những trận đánh lớn đang được địch quân chuẩn bị, các thị trấn từ Sài Gòn đến Mỹ Tho, Đà Nẵng đang thấy dấu hiệu địch quân tìm cách xâm nhập..

Và những tin tức về chánh trị ! Nhóm thiểu số Việt gốc Miên đã biểu tình đòi quyền thiểu số, cuộc biểu tình có đồ máu ; hòa đàm Ba Lê không tiến mà lại lùi, Tổng Thống đọc thông điệp đầu năm gay gắt lên án bọn người lén dâm sau lưng chúng ta..

Với bao nhiêu tin tức đen tối đó, liệu chúng ta có lý do gì để hy vọng cho năm Canh Tuất này? Chẳng lẽ nỗi niềm hy vọng của chúng ta chỉ dựa trên lòng tin tưởng vào lễ dịch hóa rằng «vật cùng tắc biến, biến tắc thông»? Tình cảnh đất nước ta quả đã tới chỗ khốn cùng, và nhờ đó mà ta có hy vọng rằng tình cảnh đó phải được thay đổi. Vận nước đã cùng cực từ hai chục năm nay, từ cả hơn

trăm năm nay kể từ khi quân Pháp tấn công Đà Nẵng, vận mạng đó sẽ tới chỗ hanh thông chăng ?

Chẳng lẽ nỗi niềm hy vọng của chúng ta lại chỉ dựa trên những lời tuyên bố của những Nixon, U Thant, của Đức Giáo Hoàng của các nhà tiên đoán thời sự cho rằng trong năm nay chiến tranh VN sẽ chấm dứt ?

Có lẽ hai điều trên đều sai cả.

Chúng ta không còn có thể phó mặc niềm hy vọng của chúng ta cho các ông thầy bói, các thế lực ngoại lai quốc tế đang thương sót hay đang trục lợi xương máu của dân tộc ta.

Hy vọng ở đâu ?

Niềm hy vọng mà chúng ta phải nuôi, phải dựa trên chính sức tự lực tự cường của dân tộc ta.

Tự lực tự cường về kinh tế bằng cách quyết đoạn tuyệt với nếp sống phồn hoa giả tạo, quyết đoạn tuyệt với lối sống nhờ há hợm chờ xung. Phải khắc khổ thật sự, phải bỏ hết các thói quen tiêu thụ hàng xa xỉ. Phải tiết kiệm thực sự để dồn sức, dồn tiền của vào các nỗ lực sản xuất. Chúng tôi nhiệt liệt ủng hộ những biện pháp kinh tế, thuế khóa tiền tệ nào nhằm thực hiện mục đích tiết kiệm tiêu thụ, gia tăng đầu tư để sản xuất ; miễn là trước đó, bộ máy kinh tế tài chánh phải được thanh lọc. Vì kinh tế gia Galbraith đã nhận xét rằng không một chính sách kinh tế hay ho nào có thể mang lại một nền kinh tế thịnh vượng nếu không có một bộ máy hành xử hữu hiệu.

Chúng ta phải tự lực tự cường về văn hóa xã hội, với một tinh thần không mặc cảm, không ảo tưởng. Muốn gây dựng lại tinh thần tự tin của dân tộc, gây dựng lại chí khí của thanh niên, phá bỏ những ung nhọt đĩ điếm, cờ bạc, bệnh phong tình, văn chương về phim ảnh đồi trụy ; chính quyền phải thẳng tay dùng những biện pháp mạnh. Dùng biện pháp mạnh không có mặc cảm mang tiếng độc tài. Nếu sợ tiếng độc tài, nếu đạo đức giả mà tìm cách mị dân thì thà rằng thẳng tay dùng biện pháp mạnh

còn hơn. Tập trung gởi mãi dăm, cấm phim ảnh và sách báo đồi trụy, thâm học phí để mở thêm trường công v.v... là những việc có thể bị dư luận hiểu lầm, chỉ trích. Nhưng nếu chính quyền dám thực hiện, biết thực hiện thì sẽ mang lại những kết quả tốt đẹp cho dân tộc.

Tất cả những điều trên sẽ mang lại hy vọng cho chúng ta nếu chúng ta có được niềm tin tưởng ở chính chúng ta. Và điều kiện quan trọng nhất là nếu chính phủ tỏ ra cho dân chúng thấy là có thể tin ở chính phủ.

Nếu dân tin rằng những số tiền thâm của các sắc thuế không lọt vào túi bọn tham ô, nếu dân tin rằng các biện pháp kinh tế tài chánh không cốt làm giàu cho bọn gian thương...

Nếu dân tin rằng khu tập trung gởi mãi dâm không phải là một tổ chức kinh tài của riêng phe đảng Bình Xuyên mới nào, nếu dân tin rằng chính phủ không lợi dụng việc kiểm soát văn nghệ phẩm để xúc phạm quyền tự do ngôn luận..

Nếu dân tin được rằng chương trình giáo dục 12 năm của chính phủ không phải chỉ là cái chiêu bài tuyên truyền không thực chất, nếu dân tin được rằng số tiền học phí thu được ở trường công sẽ được xử dụng hữu hiệu...

Với từng ấy chữ «nếu» thì chúng ta vẫn có lý do để hy vọng.

Hy vọng cái gì ?

Một dân tộc sống tới mọi lâu năm sẽ quên rằng con người thật sự sinh ra phải có quyền tự do.

Những người quen sống hèn hạ, khiếp nhược lâu năm sẽ dần dần quên rằng con người sinh ra đã có phẩm giá.

Trối buộc vì chiến tranh, trối buộc vì sự lệ thuộc kinh tế, quân sự, chánh trị, lâu năm rồi,

người dân Việt chúng ta cũng có vẻ đã quên rằng chúng ta có quyền sống trong thanh bình, có quyền mưu lấy hạnh phúc cho dân tộc, có quyền sống trong tự do và công bằng.

Đầu Xuân này là dịp chúng ta nhắc nhở tới những giá trị tinh thần đó. Nhắc nhở tới để chúng ta quyết phải thực hiện các giá trị đó cho chính đời sống chúng ta và con em chúng ta.

Phải tạo dựng một xã hội không còn giết chóc, không còn tù đầy.

Phải thực hiện một xã hội không còn người bóc lột người.

Phải thực hiện một xã hội trong đó những thanh niên phải có chí khí, những phụ nữ phải được kính trọng, trẻ em có quyền được đi học và được giáo dục một cách đầy đủ, trong đó người già cả và bệnh tật phải được săn sóc.

Phải thực hiện bằng được một nước VN đầy đủ chủ quyền, một dân tộc Việt Nam biết tự kính trọng và tự giữ giá trị để tự lực tự cường.

Đó là những điều mà chúng ta có thể gọi là hy vọng, hay là ảo vọng cũng được.

Nếu chúng ta tự tin ở mình, tự chủ lấy mình, thì đó là hy vọng.

Nếu chúng ta buông xuôi, mất gốc, cam tâm làm nô lệ thì đó gọi là ảo vọng.

Hy vọng, hay ảo vọng, là việc của chính chúng ta.

Riêng tuần báo Đời, với một chủ trương cực tả và không Cộng Sản, chúng tôi mong được góp thêm nguồn hy vọng, góp thêm tiếng nói của hy vọng cùng quý vị để xây dựng niềm hy vọng chung của dân tộc.

ĐỜI

Đón đọc tuần báo Đời số tới với Chủ Đề :

HIỆN TƯỢNG LÀNG BÁO VIỆT NAM

KHA TRẦN ÁC

Cuộc hội kiến Đầu Gối

Melvin Laird

Ngay khi ông Tổng Trưởng Quốc phòng Mỹ Melvin Laird tới thăm VN, buổi tối Đầu Gối đã nằm mơ hội kiến với ông. Cuộc hội kiến trong mơ đã diễn ra như sau:

ĐẦU GỐI :

— Ông Bộ trưởng đừng tìm cách nói dối quanh. Tôi biết tổng những ý nghĩ thầm kín của ông, biết tổng ông viếng thăm phen này với mục tiêu gì.

MELVIN LAIRD :

— Nếu biết tổng thì Đầu Gối nói cho nghe...

ĐẦU GỐI :

— Trước hết ông muốn khuyến cáo Tổng Thống Thiệu nên thay đổi nội các vào tháng tư này chứ không?

MELVIN LAIRD :

— Xin cứ nói tiếp...

— Các ông đòi một nội các dân sự, có cần bản chính trị rộng rãi (!) Các ông nói là «khuyến cáo» nhưng sự thực là gây áp lực. Vấn bốn cũ soạn lại, chịu không?

MELVIN LAIRD :

— Xin cứ nói tiếp...

ĐẦU GỐI :

— Ông khuyến cáo chính phủ VNCH nên đưa ra sáng kiến ngưng chiến vào tháng 7 năm nay. Chịu không?

MELVIN LAIRD :

— Xin cứ nói tiếp.

ĐẦU GỐI :

— Đề nghị ngưng chiến thì chính phủ VNCH không sợ chứ gì VC mà không ngưng chiến nhưng chính phủ Việt Nam chỉ buồn một điều là rất có thể Mỹ đã thỏa thuận ngầm với Việt Cộng về chuyện ngưng chiến, mà không cho Việt Nam biết. Ông có đồng ý với tôi Đồng Minh mà chơi như thế là xấu chơi không?

MELVIN LAIRD :

— Xin cứ nói tiếp.

Cuộc hội kiến tới đây thì Đầu Gối chợt tỉnh vì có tiếng kêu thất thanh « cháy nhà, cháy nhà » mở mắt ra thì nhà không cháy. Nên lại tiếp tục ngủ, tiếp tục nằm mơ, hội kiến với ông Laird. Sự thế ra sao, kỳ sau đang tiếp.

Hy vọng hay tu yệt vọng ?

Chủ đề số báo này là «hy vọng» năm Chó, chúng ta nên hy vọng hay yệt vọng? Dưới đây, Đầu Gối xin kể một số sự việc, biến cố đã xảy ra từ ngày đầu năm Chó, để các bạn phân tích, tìm hiểu xem chúng ta nên hy vọng hay yệt vọng. Những biến cố lớn hay nhỏ, buồn hay vui, những biến cố điển hình cho năm chó. Kể lung tung, nhớ cái gì kể cái đó.

— Giao thừa Tổng Thống đọc thông điệp trên Tivi. Thường thường, giọng T. Thống danh thép, vững chắc nhưng lần này giọng Tổng Thống khàn khàn như người ăn nhiều dưa hành, bánh chưng. Nhưng đã tết đầu, mà ăn nhiều dưa hành, chắc là Tổng Thống bị cúm.

— Thượng nghị sĩ Pell đề nghị đưa dân miền Nam di cư sang Mĩ Lai Á. Mĩ lai Á lên tiếng không chịu.

— Quân Đội VNCH hành quân khám phá nhiều hầm chứa khi giới, đạn dược của VC có thể trang bị cho nhiều tiểu đoàn.

— Ở đường Minh mạng, một tòa building tự nhiên nghiêng xuống, nghiêng chứ không đổ. Đồng bào nghèo lân cận, sợ building đổ phải di tản, mất ăn Tết.

— Tòa Án Mặt Trận làm thủ tục truy tố Dân biểu Trần ngọc Châu, sau khi ra Hạ Viện đã thu thập được 102 chữ ký kết tội Châu thì dùng một cái nghị sĩ Fulbright tiết lộ Châu là điệp viên của CIA.

— Hàng chục tỷ giấy bạc mới: 100, 200, 500 vừa được phát hành.

— Ông Tổng trưởng Phan kim Ngọc tuyên bố những lời thật vàng ngọc: giá gạo hiện thời vẫn còn rẻ, cần tăng lên 300 đồng một tạ.

— Giá chợ đen đôla xanh lên tới 420 đồng.

— Đào Thanh Nga, đêm đêm trên Tivi hô hào đồng bào mua Công khổ phiếu.

— Nhật báo Sự Thật loan tin, trong khi thuế má tới tấp đổ lên đầu, lên cổ dân ngu khu đen, thì các ông lớn đua nhau trốn thuế hàng tỷ bạc. Hầu hết các ông cự thủ tướng đều nằm trong danh sách trốn thuế. Trần văn Hữu, Nguyễn văn Tâm, Ng. Khánh, Bửu Lộc, Ng. văn Lộc...

sau các ông cự thủ tướng là các ông cự tổng trưởng như cự tổng trưởng Thông Tín Tôn Thất Thiện v.v...

— Bộ Trưởng Quốc Phòng Mỹ Laird sang thăm Việt Nam nhằm ngày nguyệt kỳ, mồng năm tháng giêng, nên các yếu nhân VN không ai ra đón tại phi trường.

— Trung Tâm Báo Chí nổ, thiệt hại 70%.

— Cách đây 3 năm có con chó xóm không biết của ai, đột nhiên đi cư tới nhà Đầu Gối, đuổi thế nào cũng không thêm đi. Từ đó, Đầu Gối làm ăn phần chán lắm. Tôi khi báo Sống bị đóng cửa, thì con chó rụng lông dần dần, rụng từ đuôi rụng đi, tới đầu năm Canh Tuất, đột nhiên nó lại mọc lông trở lại.

— Đảng Dân Chủ quyết nghị đòi chính phủ miền Nam mở rộng căn bản. Đồng thời báo chí tung tin những nhân vật như Trần văn Ân, Trần văn Lý, Trần văn Lắm v.v sẽ có nhiều hy vọng được mời tham gia nội các mở rộng.

Trên đây là một số sự việc đầu năm để các bạn suy luận xem nên hy vọng hay không nên hy vọng. Sự việc nào cũng nhiều ý nghĩa. Chẳng hạn vụ các quan lớn quyết tiền thuế. Họ là những người đã từng lãnh đạo quốc gia, mồm tuyên bố yêu nước âm ỉ, mà tiền thuế còn quyết thì lờm biết chừng nào. Đặc biệt nhất là trong danh sách thiếu thuế, có cả học giả Tôn Thất Thiện, quán quân giải văn chương và báo chí

Ma Ni, Nói thì đương kim Tổng thống, Phó Tổng thống, Thủ tướng đương gian, những căn bệnh hiểm nghèo nhất của đất nước này vẫn là căn bệnh lãnh đạo. Nếu trước kia, các nhà lãnh đạo của ta không phải hạng quyết tiền thuế, thì chúng ta đã thắng Việt cộng từ khuya rồi. Chúng ta không đòi hỏi các nhà lãnh đạo phải yêu nước, chúng ta chỉ đòi hỏi họ có tối thiểu lương thiện và lương tâm thôi. Nhưng cái «tối thiểu» này, họ cũng không có, cho nên đất nước mới chơ để thế này. Đầu Xuân, với tất cả lòng tin tưởng còn sót lại. Đầu Gối đốt nén nhang cầu trời khẩn phạt, các nhà lãnh đạo hiện thời sẽ xứng đáng là những người lãnh đạo đất nước thực sự.

Vạ vệt

Báo Sống Còn, trong một số tục bản gần đây, lên tiếng than phiền rằng một trong những lý do khiến báo «Sống Còn» bị đình bản là vì báo Sống Còn bị tình nghi là Kha Trần Ác mai phục trong báo Sống Còn và báo Sống Còn bán mắng xét cho Kha Trần Ác và nhóm Sống. Áu cũng là một vinh dự chưa tốt cho báo Sống, báo «Sống» tịch gần 2 năm rồi mà chính quyền vẫn còn ngăn báo Sống, vẫn còn theo dõi để trừ, trừ bất cứ ai có liên hệ xa gần với Sống, trừ cả những ai không liên hệ với Sống.

Nhưng câu chuyện báo «Sống Còn» chưa đáng khóc bằng câu chuyện báo Độc Lập và báo Hòa Bình. Dĩ nhiên Kha Trần Ác không dính dáng gì tới cuộc tranh hùng

giữa hai tờ báo này, vậy mà thỉnh thoảng lại có người tôi chửi Kha Trần Ác, họ trách móc Kha Trần Ác là để cho «lâu la» tác quái dữ dội quá và cuộc tranh hùng giữa hai tờ báo hiện nay là do Kha Trần Ác giật giây, sủi bầy, Kha Trần Ác xin thanh minh:

Sau khi báo Sống bị đình bản, một số anh em báo Sống sang đánh mướn cho báo Hòa Bình. Trong những anh em này, có người đã từng cộng tác chặt chẽ và lâu dài với báo Sống, có người chỉ cộng

Tam nhân đồng hành

Trước cửa địa ngục, ba người đàn ông đang ngồi đợi để vô trình diện Diêm Vương. Tới giờ xét xử, trước hết Diêm Vương hỏi lý do tại sao họ chết.

Người thứ nhất thưa:

— Tôi đang đi bộ, bỗng trông thấy một chiếc xe gắn máy mới tinh của ai dựng trên lề đường. Tôi tới gần, nhìn kỹ mới thấy cái ổ khóa nó bị dính bụi, thật mất cả vẻ đẹp. Tôi bèn cúi xuống chùi. Bỗng dựng tôi thấy cả một cái tủ áo rút xuống đầu. Thế là tôi xuống đây.

— Còn anh thứ hai?

— Dạ, tôi đang đứng chơi trên bao lớn, trên lầu thứ ba. Bỗng nhiên trông thấy một thằng cha tới gần cái xe gắn máy của tôi, cúi xuống, sờ vô ổ khóa. Tôi bèn bê luôn cả cái tủ áo lao xuống cho nó biết thân. Không ngờ vật áo vét của tôi lại vướng vào cửa tủ, nó lôi cả tôi xuống, thế là tôi xuống đây.

— Anh thứ ba, tại sao?

— Dạ, không biết tại sao nữa! Tôi đang đứng ở trong một cái tủ áo, chính bà nhân tình của tôi đã đẩy tôi vô. Bỗng dựng cái tủ áo biết bay, nó lao xuống đường. Thế là tôi xuống đây.

nhã may

TUẦN

490
15

KÍNH MỜI

PHAN-ĐÌNH-PHÙNG & SAIGON

XUÂN NÀY QUÍ KHÁCH NHÓT Ở ĐẦU ?

QUÍ BẠN MAY SẴM Ở ĐẦU ?

XIN ĐẾN PARIS.MOĐE TUẦN

PARISIEN - HIPPIE - CIGARE - PATTE

KIẾU MỚI - HÀNG MỚI - MAY LẺ - KỶ - ĐẸP

Ấu Phúc

tác lơ mơ với báo Sống chỉ là dân chạy cò, lằng nhằng của báo Sống, nhưng dù là người cộng tác thân mật, hay cộng tác lơ mơ, các anh em này không bao giờ là «lâu la» của Kha Trấn Ác. vì Kha Trấn Ác không có chính sách nuôi lâu la, Kha Trấn Ác luôn luôn khuyến khích tinh thần độc lập, tự trọng của anh em, cho nên ngay trong thời gian cộng tác với báo Sống, các anh em vẫn có thể ngang nhiên không đồng ý với Kha Trấn Ác, ngang nhiên chửi cha Kha Trấn Ác. Nói thế để các bạn rõ Kha Trấn Ác không thể và cũng không bao giờ chủ trương giết giây, hoặc sủi bầy anh em. Các anh em sang cộng tác với Hòa Bình là do ý muốn của anh em; các anh em bỏ báo Hòa bình cũng là do ý muốn của anh em. Kha Trấn Ác chỉ tự an ủi một điều, là từ khi các anh em đi mất ăn nơi khác, các anh em chưa nổi lên tiếng chửi Kha Trấn Ác, như thế là hèn rồi, Kha Trấn Ác đâu có bao giờ điên rồ, ngớ ngẩn tính chuyện chỉ phôi, giết giây anh em! Riêng Kha trấn Ác chỉ mạn phép

trách yêu anh em, một lời rất thành khẩn như sau :

—Khi anh em sang đánh mướn cho báo Hòa Bình, các anh em bắt buộc phải tạo cho báo Hòa Bình, một hình thức giống hệt tờ Sống, đề tờ Hòa bình có độc giả, để độc giả tưởng lầm tờ Hòa Bình là hiện thân của tờ Sống. Đây là điều «Chẳng Đặng Đứng», không ai nỡ trách anh em. Nhưng khi anh em bỏ tờ Hòa Bình để mần báo Độc Lập, Kha Trấn Ác không khỏi ngạc nhiên thấy hình thức tờ Độc Lập giống hệt tờ Hòa Bình, nghĩa là giống hệt tờ Sống. Điều này đáng trách ở điểm các anh em đã tự nhận là những người «không lơ», đã tuyên bố là ra đi để thoát khỏi kiếp nô lệ, đánh thuê viết mướn, vậy mà báo Độc Lập giống hệt báo Hòa Bình, từ hình thức đến nội dung. U xà cái tính thần độc lập của những người không lơ? Kha Trấn Ác già rồi, hết thời rồi, thành thực tha thiết cầu mong anh em trở thành những người không lơ thực sự. nên viết thực những ý nghĩ của mình chắc anh em không lấy thế làm buồn.

UỐN TÓC PHỤ NỮ

- Do các chuyên viên phụ nữ đảm nhận
- Cắt uốn hợp thời trang
- Giá uốn từ 500 đồng
- Có diện riêng

479, Phan Đình Phùng SAIGON — Đ.T. 92.991

Rosetta

Cổ kim hòa điệu

Bác sĩ bề ràng, kiêm nghị sĩ đồ thành, kiêm chính khách Hoàng cơ Bình, ưc vì các chánh khách gần đây, bị lên án là «xôi thịt» nên cầm khái, viết bài thơ dưới đây, nhờ Đầu Gối cho «ké» vào mục «Nói chuyện với Đầu Gối». Số này là số Tân Xuân. Tân Xuân thì phải có xôi thịt nên Đầu Gối vui lòng đăng bài khai bút dưới đây của Nghị sĩ Hoàng cơ Bình.

Ai xôi thịt?

Khai bút tặng tất cả những ai cảm thấy mình là «xôi thịt».

Ngẫm ra cơ sự ở đời,
Sao cho thoát khỏi cái mồi thịt xôi?
Quý ngài Lập Hiến thối lui
Ngót hai trăm cụ, lại coi lăm trò
Thù lao quyết nghị cho to
Trăm ngàn lấy chẵn, cả bỏ thịt xôi
Ngày xuân con én đưa thoi,
Thieu quang sáu chục, cụ thời hai
trăm

Xá chi thân phận Dân Nam
Mặc người chế riều, cụ ham túi
vàng
Ngán thay cái kiếp long đong.
Hết thời bốn chục lại sang trăm
ngàn
Phen này thôi cũng xin van,
Tơ duyên ngắn ngủi, có... ngắn ấy
thời.

xXx

Non cao trượng tuyết đã đời,
Lại còn nhảy nhót từng hồi như
điên.

Lại còn quĩ mật lăm tiền,
Hàng trăm triệu ấy, là tiền trên đời
Muôn hình vạn trạng thịt xôi,
Hỏi ông xôi thịt, hay người đầu ta?
Này đời hung lụa gấm hoa,
Sâm banh yến tiệc, ấy là thịt xôi.
Ngày nào cái túi nhỏ nhoi
Nay xài cả triệu lại coi làm thương
Thịt xôi muôn mặt khôn lường,
Còn đâu miếng thịt chén... tương
ngoài đình!

Nói ai, xin nghĩ đến... mình,
Mấy câu nhẩn nhủ chí... tình, ông
ơ

Thái Văn Hoàng Cơ Bình
(Saigon 6-2-1970 Mồng 1 Tết
Canh Tuất)

1) Lướt này, liệu bao nhiêu cụ sẽ được
dàn bầu lại?

Hy vọng hay tuyệt vọng

Mùa xuân vốn là mùa hy vọng,
Nên nhiều anh chúc trọng quyền cao
Vẫn mong vợ vớt cách nào,
Khi ra chững chạc, khi vào ung dung.
Thân đã trót ăn sung, mặc sướng,
Đời đã quen cái hướng đi lên
Ghế tựa nếu muốn vững bền,
Không tiền hồ để người trên đoái hoài?
Kinh nghiệm đó đứng ngoài cũng biết,
Hưởng những thăng mật thiết liên quan?
Vừa khôn chúng lại vừa ngoan,
Chẳng khôn mà cứ xoi toàn của ngon?
Còn bọn ấy thì còn lăm chuyện,
Thế cho nên ước nguyện dân mình,
Là như thông lý, đạt tình,
Chúng đừng vô ngực hy sinh ơm ờ,
Đừng tiếp tục đầu cơ ái quốc,
Đất nước này nhờ nhục vì ai?
Chấp tay dân chúng vái dài,
No rồi, xin các quý ngài về cho!
Đề những đứa biết lo, biết nghĩ,
Không lem nhem đánh đi danh từ,
Không làm cách mạng ngắt ngư,
Khiến dân phải chửi tiên sư bố đời,
Khỏi lăm cảnh ngồi chờ xoi nước,
Nhưng mà thôi! ngó trước nhìn sau,
Hề càng hy vọng càng đau,
Chỉ bằng đề chó gâu gâu vui nhà!

HÀ THUẬN NHÂN

Hy vọng

Hy vọng năm nay, năm chó đẻ
Loài người khốn nạn, chó nhiều hơn!
Chiến tranh phá hoại hung tàn nữa
Vang vọng trời mây những oán hờn.

Hy vọng muốn dân sẽ đói dài
Cơm ngày hai bữa rất ngô khoai
Bữa ăn «kiếm ước» con nhìn bố
Dưa muối quanh năm «được» đắp hoài!

Hy vọng tham quan, lủ cầu quan
Càng ngày càng lăm những mưu gian
Túi đầy, vợ vớt dân gầy đói
Mở miệng nhai nhỏ thích sữa càn.

Hy vọng kính tài, hai cụ lớn
Cụ Kinh chính sách thiệt là vui
Người ta tiến bộ đi về trước
Còn cụ vẫn minh tiến giết lùi!

Cụ Tài ăn nói khá hơn xưa
Ăn chậm người chê lại bảo rùa!
Giấy bạc in tràn dăm bảy mớ
Nếu tiêu không hết sẽ tùy cơ!

Hy vọng sẽ toàn hy... vọng hảo
Ước mơ chỉ thấy ước mơ suông
Hòa bình hy vọng không còn nữa
Cho xác thanh niên rải chiến trường.

Hy vọng bom kia còn nổ dữ
Súng kia còn quét chẳng ngừng hơi
Người người lớp lớp như đàn thú
Nam Bắc tương tranh vạn vạn đời.

TÚ KỂ

Xuân Đời chưa hưởng kíp
Mây mùa Thu đã sang
VŨ HOÀNG CHUÔNG

như những năm về trước. Nhưng chiều ba mươi chúng tôi cũng được «tiếp tế» một số bánh chưng do chánh quyền sở tại gửi tặng gọi là chút hương vị mùa Xuân.

Nhân danh trưởng toàn tiền phái (détachement précurseur), tôi đến quận lỵ Hoài Nhơn để cảm ơn. Đại úy Nguyễn bá Như, quận trưởng Hoài Nhơn đón tiếp tôi thật niềm nở. Ông hướng dẫn tôi thăm từng cơ sở của quận. Khi đứng trước tấm bảng hình ảnh sinh hoạt của quận, tôi vô cùng ngạc nhiên vì rõ ràng khuôn mặt cô gái bữa trước đang tươi cười trao quà cho một chiến sĩ hành quân.

Tôi hỏi ông Quận Trưởng:

— Xin lỗi anh Như, tôi xưng hô như vậy vì là chỗ quen biết từ trước, tôi thấy cô gái này quen quá.

Như tươi cười:

— Sao anh cứ lựa người đẹp mà quen vậy?

Tôi cũng cười theo người bạn vui tính ấy:

— Nói thiệt mà! Bữa vừa tới đây, tôi đã gặp cô gái này trên đường gần cầu Bồng Sơn...

Như vui vẻ ngắt lời tôi:

— ...Nhà báo lại lợi dụng... danh từ rồi. Phải nói là nhìn thấy mới đúng chứ. Tôi tưởng chữ gặp chỉ dùng khi hai người có... nói chuyện dù chỉ một vài lời.

Tôi gật đầu:

— Đúng! Chịu anh thật... A mà bức hình có dòng chữ chú thích đánh máy trên giấy mỏng, mưa nắng làm nhòe hết, làm sao hiểu được... nội dung?

— Xin trả lời ngay. Đó là hình chụp bữa ủy ban bảo trợ chiến trường quận Hoài Nhơn đi thăm viếng và tặng quà một đơn vị quân lực đang hành quân cách đây chừng 8 cây số về phía Tây Bắc. Cô gái trong bức hình này là một nữ sinh trường Trung học Bồng Sơn, tôi không biết tên.

Tôi ngăn người:

— Thế ra tôi nghĩ lầm. Trong mấy ngày gần đây, tôi cứ tưởng cô ta là người quen đã từng gặp ít lắm một hai lần ở đâu rồi.

Như kéo tôi về văn phòng:

— Lại mơ mộng nữa. Anh mới tới Bồng Sơn lần đầu mà làm sao mà đã quen cô ta từ trước được. Thôi bỏ chuyện đó đi. Mời anh vô đây chúng ta làm ly rượu tất niên đã. Rồi nếu anh muốn làm... quen với người đẹp, tôi sẽ tìm cách giới thiệu cho.

Tôi bước theo Như:

— Tôi không có ý định ấy, nhưng quả thực rất thắc mắc về hình ảnh của cô ta. Tôi cả quyết với anh là tôi đã gặp...

Như giơ tay:

— Mời anh ngồi xuống đây đã. Cứ từ từ. Thiên hạ thiếu gì người quen.

Như rót rượu ra ly:

XUÂN ĐỜI CHƯA HƯỞNG KIP

Ký sự của
HOÀNG NGỌC LIÊN

— Nào, mời... nhà báo! Chúc anh nhiều thắng lợi trong năm mới!

Tôi cùng ly với Như:

— Tôi cũng chúc anh như vậy! A, xin lỗi anh, từ này tới giờ mãi nói chuyện quên cả hỏi thăm anh. Chị với các cháu có ở đây không?

Như lắc đầu:

— Tôi ở ở Saigon. Anh coi công việc tôi bề bộn như thế này làm sao dám cho vợ con đi theo. Còn anh? Vẫn... ế như thường chứ?

Tôi cười:

— Ế thì không ế hẳn nhưng không dám. Thời buổi vật giá leo thang này mà cứ... hành quân liên miên hết tháng này đến tháng khác đâu có hoàn cảnh để lập gia đình...

Như gật gù:

— Thế càng hay. Khi nào có... tiểu đăng khoa, anh nhớ gửi cho tôi một tấm thiệp báo tin mừng. Luôn tiện Tết này anh ở đây, trưa mai anh lại ăn cơm với tôi... để còn bàn lại chuyện cô gái đó nữa chứ!

Tôi đứng lên bắt tay Như:

— Anh cho buổi chiều mai đi. Vì buổi trưa tôi muốn ăn Tết với anh em trong đơn vị.

Như tiễn tôi ra cổng quận, còn dặn với:

— Chiều mai độ 18 giờ thế nào anh cũng đến đấy nhé, tôi chờ!

oOo

Đứng bên này sông Lại Giang nhìn qua bờ tả ngạn, tôi có cảm tưởng đó là một thành phố miền Tây nước Mỹ trong thời kỳ khai phá, nhìn qua ống kính của một máy thu hình. Chiến tranh đã đem lại cho bãi đất ven con sông lớn này một sự tị hợp nhất thời nhiều màu sắc và cũng thật sầm uất. Những căn nhà cao thấp, kích thước, khuôn khổ không nhất định, được cất ngổn ngang trên một diện tích chừng 5 cây số vuông, bắt đầu từ con đường chạy ngoằn ngoèo từ đầu cầu Bồng Sơn xuống bờ sông và trở lại gầm cầu. Mỗi căn nhà phần nhiều làm bằng gỗ, rộng khộng quá 3 thước và dài chừng 30 thước, sơn phết xanh đỏ trắng vàng những mảng

hiệu toàn chữ SNACH BAR. Có lẽ tôi là người khách Việt Nam duy nhất bước vào một căn nhà có cái tên WHITE HOUSE màu đỏ lựu. Ở đây không có ai sửa soạn đón Tết vì tất cả mọi người bận đón đưa, bồi tiếp các quân nhân ngoại quốc trong một bầu không khí đầy rượu Whisky và thuốc lá Salem.

Giữa bầu không khí ấy, tôi tìm được Tuyết, theo lời yêu cầu của một người bạn ở Saigon.

Trước mắt tôi, Tuyết lớn hẳn lên và lạ hẳn đi. Tuyết kéo tôi ngồi vào một chiếc bàn góc nhà rồi thở dài:

— Anh Phong! Anh tới đây hồi nào vậy.

— Mới một vài bữa nay. Tôi bận quá về công vụ nên giờ này mới tìm được Tuyết. Thực ra dù anh Đức cho địa chỉ thật rõ ràng tôi cũng không chắc được gặp Tuyết ngay như thế này!

Người con gái khui một chai nước ngọt:

— Mời anh uống chút nước giải khát! Gặp anh, Tuyết ngạc nhiên vô cùng. Tuyết không hiểu tại sao anh Đức lại có thể biết Tuyết đang ở đây.

Tôi nói ngay cho Tuyết yên lòng:

— Anh Đức biết nhưng bà cụ không thể biết được. Tôi có đến thăm cụ trước khi lên đường. Bà cụ khỏe và chỉ mong Tuyết xin phép trở về làm đám cưới với Toàn. Bên họ nhà trai cũng tin rằng Tuyết đang làm việc tại một cơ sở đồng minh ở Đà Nẵng.

Tuyết rơm rớm nước mắt:

— Anh Phong! Đời Tuyết lưu lạc và sa đọa thế này còn mong gì... được chung sống với Toàn. Tuyết chỉ cầu xin cho Toàn tìm được một người con gái khác xứng đáng hơn.

Tôi lắc đầu:

— Tuyết lầm rồi. Câu chuyện đâu có giản dị như vậy. Tuyết là mối tình đầu của Toàn, chắc Tuyết biết điều đó hơn tôi. Tôi nghĩ rằng cho dù hoàn cảnh của Tuyết đến thế nào chăng nữa, Toàn cũng không bao giờ bỏ Tuyết.

Tuyết gật đầu:

— Tuyết biết như vậy. Nhưng Tuyết không mặt mũi nào trở về chung sống với anh Toàn. Khi cúi

Đoàn xe ngừng lại bên này cầu để chờ chiếc bảng hiệu đổi qua màu trắng. «Công voa» đi ngược chiều là của một đơn vị công binh. Tiếp theo là 2, 3 chiếc xe đồ chạy đường Bồng Sơn—Bình Định. Tôi vừa thoáng thấy một khuôn mặt quen thuộc trong chiếc xe đồ đi đầu. Người con gái có mái tóc dài, vàng trán cao và cặp mắt đen lánh. Hình như cô gái có nhìn lại tôi vừa đoàn xe của chúng tôi chuyển bánh. Tôi cố tìm trong đầu óc cũng không thể nhớ đã gặp hình ảnh quen thuộc ấy ở đâu.

Trong hai ngày tạm trú tại một doanh trại của quận Hoài Nhơn để chờ các đơn vị từ Saigon được không tải đến phi trường Bồng Sơn, tôi luôn luôn bị vấn vương bởi hình ảnh cô gái ấy.

Vi áp lực của địch quân từ phía Tam Quan, dân chúng Bồng Sơn không chuẩn bị ăn Tết linh đình

đầu chấp nhận hy sinh để cứu vãn tình trạng bi đát của gia đình, Tuyết đã... mặc niệm mỗi tình duy nhất mà anh Toàn và Tuyết đã xây dựng từ ngày Tuyết còn mang áo trắng học trò. Trước kia Tuyết cứ đinh ninh rằng cô được một tình yêu và chỉ cần tận tụy với tình yêu ấy là lứa đôi có thể tìm được hạnh phúc. Nhưng khi va chạm với thực tế, Tuyết mới hiểu rằng có tình yêu không, không đủ, mà tình yêu đó còn cần được nuôi dưỡng, ngoài ý chỉ sắt đá, bằng cả miếng cơm, manh áo. Anh Phong, luôn tiện đây, Tuyết xin kể anh nghe câu chuyện bi thảm của gia đình Tuyết. Chiến tranh đã tàn phá tất cả sản nghiệp của ông cha để lại. Tuyết đưa mẹ và 6 đứa em về Saigon trong thời gian anh Đức, chị Đức còn ở Pleiku. Đầu tiên gia đình Tuyết tạm trú trong một trường học. Sự tiếp tế của các cơ quan chính quyền không thể đầy đủ cho tất cả mọi gia đình. Đó là chưa nói đến việc các em Tuyết cần tiếp tục việc học hành. Tuyết đến cầu cứu một bà chị họ, bà này nói một câu làm Tuyết cảm thấy vô cùng nhục nhã :

— Cô vay ? Nhưng liệu có trả được không ?

— Câu nói này chính là nguyên nhân làm cho Tuyết hư hỏng. Đến lúc Tuyết nhận thấy rằng ngoài cách «bán mình». Tuyết không thể tìm được một lối thoát cho mình, cho mẹ, cho các em. Anh đã thấy căn nhà của Tuyết hiện nay cho bà cụ và các em ở. Trước khi lên máy bay đi An Khê để trả nợ đời, Tuyết có gặp anh Toàn một lần. Dĩ nhiên Toàn không thể biết Tuyết đã bắt đầu dĩ phải phản bội anh, Tuyết hiểu anh Toàn và suốt đời Tuyết chỉ có một mối tình ấy, nhưng anh nghĩ coi, Tuyết đâu trở lại với Toàn được.

Tôi nâng ly nước ngọt, uống một hớp rồi nhìn Tuyết :

— Anh Đức đã biết mọi sự việc xảy ra do một người quen ở An Khê kể lại. Đức nhờ tôi khuyên Tuyết nên cố gắng tìm cách trở về. Dù sao Tuyết cũng còn trẻ, còn đẹp không nên chôn vùi cuộc đời như thế này.

Tuyết cúi đầu :

— Anh Phong ! Tuyết cảm ơn anh vô cùng, nhưng hoàn cảnh của Tuyết thật quá khó khăn cho sự tìm về mà trong thâm tâm Tuyết rất muốn. Tuyết còn quá nhiều ràng buộc để có thể lo liệu cho sự an vui của bà cụ, sự học hành của các em. Tuyết đành phải hy sinh thêm một thời gian nữa. Mấy hôm nay, năm hết, Tết đến, lưu lạc ở đây, Tuyết chỉ biết khóc...

Nhìn những hàng nước mắt trào ra hai bên má Tuyết, tôi từ từ đứng dậy :

— Thôi nhé, tôi còn công việc phải làm, xin từ giả Tuyết. Tôi biết rằng Tuyết đã đủ tuổi để suy nghĩ, để tùy Tuyết liệu định.

Tuyết đứng lên theo tôi ra phía ngoài và trao cho tôi một tấm danh thiếp :

— Tuyết ở với một đứa em gái họ. Nếu còn ở lại đây mời anh đến nhà Tuyết chơi. Ngày mai mừng một Tết, Tuyết nghỉ ở nhà.

oOo

Tôi ngạc nhiên vô cùng khi người mở cửa là cô gái mà tôi đã thoáng nhìn thấy bữa bắt đầu tôi thị trấn Bồng Sơn. Cô gái lại hỏi một câu càng khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa.

— Xin lỗi, có phải anh... Phong ?

Thấy tôi đứng ngẩn người không trả lời được, cô gái vui vẻ :

— Mời anh vô nhà. Chị Tuyết đang ở nhà sau một lát sẽ ra ngay.

Tôi bước theo cô gái như một người máy. Đợi tôi ngồi xuống ghế, cô gái tươi cười :

— Anh Phong ! Chắc anh quên em rồi ! Có lẽ tại anh mới gặp em một lần ở nhà Bác !

Một vài giây thoáng qua tôi vụt hiểu. Thì ra cô gái mà tôi mất mấy ngày không nhớ ra đã gặp ở đâu lại là em bà con của Tuyết. Tôi đến thăm Bà cụ Tuyết, thăm Đức thì cô này bưng nước trà mời khách.

Tôi vỗ vào trán, nét mặt ngượng ngịu :

— Tôi thật kém trí nhớ quá ! Xin lỗi cô...

Cô gái nói ngay :

— Em là Nguyệt, Bữa anh đến thăm Bác và anh Đức, chị Tuyết, em không được hàn hạnh nói chuyện với anh. Em cứ mong hoài nhưng anh không tới nữa. Em đã đọc hầu hết các tác phẩm của anh đăng trên báo chí với tên ký Thu Phong. Em còn thuộc lòng một số thơ anh làm theo thể lục bát. Anh ngồi đợi em một chút, để em mời chị Tuyết.

Nguyệt nhanh nhẹn đi vào nhà trong. Một có vài năm, chị em Tuyết lớn hẳn lên trách nào tôi không nhớ ra Nguyệt là phải.

Có tiếng Tuyết reo lên :

— Anh Phong ! Năm mới Tuyết mừng tuổi anh sang năm... lấy vợ !

Tôi cười :

— Mừng tuổi Tuyết. Còn lâu mới có chuyện đó Tuyết à !

Tuyết ngồi xuống ghế đối diện với tôi :

— Hôm qua nói chuyện với anh, Tuyết quên nói với anh về Nguyệt. Đọc giả... trung thành của anh đó. Con bé sao «mè» thơ anh quá. Tuyết ngờ...

Đến đây giọng nói của Tuyết hạ xuống :

— Tuyết ngờ nó... yêu anh !

Tôi trợn mắt :

— Làm gì có chuyện đó. Bữa nay ngày đầu năm chắc Tuyết muốn cho tôi vui.

Tuyết vui vẻ :

— Anh là nhà báo lại làm thơ, viết văn thể mà anh chẳng tâm lý một chút nào cả. Đàn bà chúng em có khi yêu âm thầm cả cuộc đời mình nếu không

có hoàn cảnh cũng chẳng nói ra. Từ bữa anh lại nhà, Nguyệt nó biết anh là nhà thơ Thu Phong, cô ả cứ hỏi dò về anh với Tuyết. Anh có tin rằng nó thêu cả một bài thơ lục bát của anh trên vuông lụa trắng không ?

Tôi nói :

— Có thể ! Nhưng đó đâu phải là triệu chứng của tình yêu ! Thiếu gì cô gái làm như vậy mà họ đâu có yêu tác giả bài thơ !

Tuyết lắc đầu :

— Anh có vẻ ít hiểu về... đàn bà mà lại còn... gần gần nữa. Chẳng trách nào vẫn... ế vợ. À chiều nay anh phải ở lại đây ăn cơm.

— Cảm ơn Tuyết, tôi đã nhận lời ông quận trưởng Hoài Nhơn.

Tuyết giờ tay :

— Đề Tuyết đến... cáo lỗi cho. Tuyết không chấp thuận cho anh đi đâu hết !

Vừa lúc đó, Nguyệt ở trong nhà đi ra. Tuyết đứng lên :

— Nguyệt nói chuyện với anh Phong, chị đi đang này một lát.

Nói xong không đợi tôi kịp phản ứng, Tuyết bước vội ra cửa.

Đáng diệu của Nguyệt có vẻ e lệ hơn hồi nãy, tôi đoán chừng Nguyệt đã nghe câu chuyện giữa tôi và Tuyết. Nhìn khuôn mặt Nguyệt, tôi cảm thấy có một cái gì êm dịu vờn vào tâm tư để rồi tôi chẳng biết phải mở đầu câu chuyện thế nào nữa.

Nguyệt cũng đắm đắm nhìn tôi. Cặp mắt đen láy của nàng sao êm dịu quá. Có lẽ đây là lần đầu tiên trên bước đường phiêu bạt của tôi, tôi cảm thấy vấn vương một điều gì thật mơ hồ, thật khó tả. Cuối cùng tôi hỏi Nguyệt một câu rất vụng về :

— Nguyệt còn theo học trường Bồng Sơn ?

Nàng mỉm cười :

— Dạ còn !

Tôi không biết phải nói tiếp chuyện gì và tôi cũng không hiểu tại sao trước mặt Nguyệt tôi cảm thấy mất đi «cái tôi» thường nhật ba hoa.

Điều này làm tôi cảm thấy có điều gì khác lạ trong lòng mình. Tôi vụt nhận rõ được điều khác lạ ấy. Nhìn lại bộ đồ trần mình đang mặc, tưởng đến công việc mình đang làm, con đường mình đang đi, tôi hổ thẹn, cúi mặt nhìn xuống nền nhà trắng xi măng. Tôi quả thật không xứng đáng với Nguyệt. Nàng còn trẻ quá.

— Anh Phong !

Tôi ngẩng đầu lên, cố làm một dáng điệu tự nhiên :

— Nguyệt hỏi gì ?

Người con gái hầu như cảm thông sự suy tư của tôi :

— Anh có điều gì suy nghĩ cứ nói ra với em được không. Hay anh cứ coi em như một người em gái.

Tôi mỉm cười :

— Có suy nghĩ gì đâu !

Nguyệt lắc đầu :

— Em biết ! Nhưng anh không muốn nói thì thôi. Từ bữa được gặp anh ở Saigon, thực trong lòng em muốn được coi anh như một người anh. Đọc anh, em cảm thông cuộc đời trôi nổi của người chiến sĩ. Có điều em là con gái đầu có dám nói ra nỗi lòng của mình. Bữa nay được nói chuyện với anh thật là em vui mừng vô cùng. Vì nghe chị Tuyết kể chuyện về anh, em cứ phải suy nghĩ mãi về hình ảnh những người lính lên đường chưa biết đến ngày nào mới được chân lại.

Tôi không ngờ Nguyệt chân thành như vậy. Lời nói của Nguyệt càng làm tôi thấy có bồn phận đứng để Nguyệt phải thất vọng. Tôi điềm tĩnh nói :

— Kể ra nếu vào địa vị người thanh niên khác được làm anh Nguyệt, chắc không còn gì được an ủi hơn. Nhưng thú thực với Nguyệt, tôi sống thật bấp bênh và cũng như Nguyệt đã nói, con đường của chúng tôi còn quá nhiều thử thách dài dặc...

Nguyệt vừa định nói thì Tuyết từ phía ngoài đi vào :

— Anh Phong ! Ông Quận Trưởng không chịu cho anh ăn cơm ở đây vì nghe đâu có một vài người bạn cũ trên Qui Nhơn xuống cũng có quen anh nữa. Tuyết năn nỉ thế nào ông cũng không nghe. Thôi đành vậy. Trưa mai mời anh lại ăn cơm với chị em Tuyết.

Tôi chưa kịp đứng lên thì tiếng còi xe đã vang lên. Tuyết nói :

→

Quý vị phụ huynh có con em chuẩn bị thi tú tài. Hãy mua ngay cho các cháu :

VIỆT VĂN
GIẢN DỊ

của LỮ HỒ

— Đùng đem xe lại đón anh đó. Mai nghe anh!
Nói xong, Tuyết mỉm cười bước vào nhà trong.
Tôi cúi đầu chào Nguyệt:

— Tôi đi nghe cô Nguyệt. Nếu không có gì
trở ngại trưa mai sẽ đến xin ăn.

Nguyệt nhìn tôi:

— Thế nào anh cũng trở lại, em... mong anh!

oOo

Ngày buổi tối hôm đó, các đơn vị trong cuộc
hành quân, từ Saigon được không tải đến phi
trường Bồng Sơn. Từng chiếc vận tải C.123 lần
lượt thay nhau hạ cánh. Toán tiền phái chúng tôi
bận rộn đến quá nửa đêm mới xong thì ngày hai
giờ sáng ngày mồng hai Tết. đoàn quân tiến
lên phía Bắc. Tôi không thể đến chào chị em Tuyết
nhưng trong thâm tâm, tôi tự nhủ rằng lúc về tôi
sẽ ghé thăm

15 ngày sau. Đơn vị tôi hoàn toàn giải phóng
vùng Tam quan, Gia Hựu. Chiếc đài Tử sĩ của đối
phương dựng lên ngay chợ Tam Quan đã được một
đơn vị Công Binh san thành bình địa. Trên khoảng
đất đó, các chiến sĩ hữu công được ân thưởng huy
chương. Tôi hồi hộp cầm chiếc máy ảnh chờ xe chở
nữ sinh từ Bồng Sơn lên quảng vòng hoa cho một
số chiến hữu được lựa chọn. Tôi đoán thế nào trong
đám nữ sinh ấy cũng có... Nguyệt.

Nhưng tôi càng chờ, càng thất vọng. Trong số
những cô học trò áo trắng tay cầm vòng hoa, tôi
không thấy Nguyệt đâu cả. Tôi len lỏi đến phía các
nhân vật dự lễ. Vừa gặp mặt tôi, Nguyễn bá Như
đã buồn rầu ghé vào tai tôi:

— Thành thực chia buồn cùng anh. Cô gái trong
mộng ước của cậu đã từ giã cuộc đời.

Tôi sửng sốt:

— Tại sao?

— «Chúng nó» pháo kích một trái 120 ly rớt trúng
ngay căn nhà của chị em Tuyết. Cả hai chị em chết
không kịp trời trần lại điều gì!

Tôi bàng hoàng đứng dựa vào Như. Tiếng nói
của Như tiếp tục rót vào tai tôi mà tôi nghe như từ
ở một cõi xa xôi nào vọng lại:

— Tôi đến ngay sau khi xảy ra tai nạn. Số tiền
và nữ trang của hai người trị giá chừng ba trăm
ngàn đã được gửi về Saigon cùng một lúc với quan
tải chở bằng C.47. Tôi có cho 1 Hạ sĩ quan về lo
liệu cùng với tang quyến...

Cùng lúc đó tiếng Kèn «Thượng cấp vô» nổi
lên, tôi bắt buộc từ giã Như để làm phận sự phóng
viên báo chí của đơn vị.

Cả đêm hôm đó tôi không ngủ được. Hình ảnh
của Nguyệt, của Tuyết luôn luôn ám ảnh tôi, nhất
là Nguyệt với cặp mắt nhìn tôi vừa êm dịu vừa lưu
luyến. Chiến tranh cướp mất Tuyết của một gia
đình và cướp của tôi một mối tình chưa bắt đầu đã
chấm dứt.

HOÀNG NGỌC LIÊN

THƠ

TRANG ĐÓP

gởi người em ngoài nớ

Em ơi! Cho đến bây giờ.

Anh lo đêm xuống anh chờ ngày lên.

Đêm tám hướng lướt đen vây chặt.

Tiếng súng ta? súng giặc? súng ai ???

Không nghe mà vẫn buốt tai!

Muốn quên phứt cái cảnh này cho xong!!!

Đêm không ngủ lửa hồng đốt ruột!

Đêm không say nanh vuốt cào da!

Cường toan đục khoét hồn ta,

Đêm đêm vắng vắng tiếng ma vọng về!

— Nghe ai oán lê thê gió khốc!

Nghe cảm hồn hân học gió than!

Gió từ vụn nẻo quan san,

Cà Mau, Bến Hải, Nam Quan gió vào!

— Nghe tha thiết nao nao sương rụng!

Nghe buồn tênh hồ hững sương bay.

Sương theo bước gió về đây,

Chở đầy nước mắt cay cay hai miền.

Đêm nghe con đẽ mền nó hát,

Ta là thằng hèn nhất để ơi!

Thằng ta mang tiếng Thằng Ngươi,

Mà ta thua kém nhà ngươi vô cùng!

Ta giết kẻ cùng chung Tiên Tò,

Thằng em đề cử cớ thằng anh!

Giết nhau giết mất sao đành?

Máu oan dậy sóng Sông Gianh thừa nào!

Máu vọt ra ào ào như nước cuốn!

Máu tràn ra cuộn cuộn nước trôi,

Bay lên mờ ánh Mặt Trời.

Ta trong biển máu chơi vơi nghẹn ngào!

Tại làm sao? Tại sao máu đỏ?

Ta không bằng nhành cỏ vô tri!

Giơ tay xem chẳng còn gì,

Tình Thương ta nở giết đi hết rồi!

Đầu năm gọi mấy lời thương nhớ

Gửi người em ngoài nớ bài thơ.

Em ơi! cho đến bây giờ:

Anh lo đêm xuống anh chờ ngày lên.

TRANG ĐÓP

nguyễnhữudông

sao không ngừng bắn

Cái yếu của phe đồng minh, nói
rõ hơn của Mỹ, là phải chịu lệ thuộc
vào thời tiết chính trị. Cứ bốn năm
thì kể như một chu kỳ thời tiết chính
trị Mỹ. Thời tiết chính trị Mỹ bắt
đầu tháng 11 năm chẵn: tháng 11 năm
1968 là khởi đầu một chu kỳ thời
tiết của Mỹ. bằng cuộc bầu cử TT,
và trong cuộc bầu cử này, TT Nixon
đắc cử như mọi người đã biết.

Thực ra chu kỳ thời tiết của
Mỹ không bắt đầu từ tháng 11 mà
bắt đầu từ 6, tức là từ khi cuộc vận
động bầu cử trở thành công khai,
chính thức, ở những đợt sơ bộ.
Rải rác trong chu kỳ này có
những cuộc bầu cử không quan
trọng lắm: bầu cử thị trưởng, thống
đốc, quận trưởng v.v. Vào giữa chu
kỳ có một cuộc bầu cử quan trọng
hơn: bầu cử quốc hội. Như trong
chu kỳ này thì vào tháng 11 tới, ở
Mỹ sẽ có cuộc bầu cử bán phần
thượng viện và toàn phần hạ viện.
Rồi mãi cho đến năm 1972 mới lại
có cuộc bầu cử TT và hạ viện.

Sở dĩ tôi nói đến cái thời tiết
chính trị, và chu kỳ của thời tiết
đó, là vì nó có ảnh hưởng nặng nề
đến VN. Như chúng ta đã thấy cuộc
tổng tấn công Tết Mậu Thân và
tháng 5-1968 đã làm cho phe
Dân Chủ nắm quyền thất
cử. Những thắng lợi ở VN
gần đây đã giúp cho đảng Cộng
hoà chiếm thêm các ghế
thống đốc tiểu bang và thị trưởng.
Cộng Sản biết rất rõ giá trị của
thời tiết chính trị ở Mỹ. cho nên
họ không thể bỏ qua yếu tố này.
Họ có làm gì thì cũng nghĩ đến tác
động của nó đối với Mỹ trong mùa
bầu cử gần nhất.

Trong chu kỳ này, chúng ta
thấy rằng chỉ có hai hạn kỳ, và
cách nhau khá xa: tháng 11 năm
nay, và tháng 11 năm 1972, là hạn
kỳ của cuộc bầu cử quốc hội và
TT Mỹ. Vậy thì nếu Cộng sản muốn
tung ra một đòn nào họ sẽ nhắm
vào hai cuộc bầu cử quan trọng
này. Nếu còn có khả năng cầm cự
lâu dài, thêm ba năm nữa, thì cộng
sản sẽ thích chọn mùa bầu cử 1972
để tung đòn hơn. Nhưng theo tình
trạng hiện nay, thì không lấy gì
làm chắc là Cộng sản BV và VC
không kiệt quệ, và khó lòng chờ
đợi quá lâu.

Chờ đợi thêm gần ba năm, hẳn
là cũng làm cho Cộng sản lo sợ.
Trong ba năm bao nhiêu bất ngờ
có thể xảy ra, và không có gì bảo
đảm là mọi bất ngờ xảy ra đều có
lợi cho phe cộng. Kế hoạch VN
hóa mà Cộng sản chỉ trích,
biết đâu năm nay không thành
công thì năm sau, hay năm sau
nữa sẽ thành công, và khi đó, thì
Cộng sản ăn làm sao, nói làm sao?

Cho nên mặc dầu cuộc bầu cử
Tổng Thống năm 1972 là một cuộc
bầu cử quan trọng, và nếu ảnh
hưởng được vào cuộc bầu cử đó, sẽ
có lợi nhiều, nhưng rất khó mà phe
Cộng Sản dám muốn, có gan, và có
sức chờ đến mùa hè 1972. Vậy thì
còn một hạn kỳ gần tương đối mà
họ có thể nhắm vào được là mùa
bầu cử quốc hội Mỹ tháng 11 năm
nay. Nó không quan trọng bằng
cuộc bầu cử Tổng thống nhưng
cũng quan trọng lắm.

Mục đích mà CS muốn đạt đến
là làm suy yếu hệ thống lãnh đạo
Mỹ. Hệ thống lãnh đạo Mỹ gồm có
Chính Phủ và Quốc hội. Chính phủ
thì nay đã thành, và không có cách
gì cho phép CS xia vô nữa. Nhưng
quốc hội sẽ được bầu vào tháng 11
và CS có nhiều hy vọng xia vô, một
cách gián tiếp, bằng những cái đòn
quân sự, chính trị, và ngoại giao

của họ. Hiện nước Mỹ lâm vào một
tình trạng cũng đáng gọi là hơi rối
rắm: chính phủ thì thuộc đảng
Cộng hòa, mà quốc hội thì có đa số
Dân Chủ. Cho nên TT Nixon
phải cố gắng bằng mọi cách
để sau cuộc bầu cử quốc hội
tháng 11 tới có đa số tại quốc hội.
Hiện thời, đa số đối lập dân chủ
không quá lớn, cho nên TT Nixon
có thể hy vọng thông qua nhiều dự
luật do ông đưa ra quốc hội, nhưng
nếu đa số đối lập lên quá cao, thì
chính phủ ông sẽ coi như bó tay,
chẳng có đạo luật nào được thông
qua, chẳng có cải tổ nào được thực
hiện, và chính phủ cộng hòa sẽ là
chính phủ hoàn toàn bất lực.

Trong lúc tình trạng chính trị
kỳ cục như vậy mà lại phải gánh
thêm chiến tranh VN, thì Mỹ sẽ
không có cách gì khác hơn là thanh
toán chiến tranh VN mau lên.

Với hy vọng tạo được những
giao động mạnh trong mùa bầu cử
và gây rối rắm trong nội tình chính
trị Mỹ, chắc chắn Cộng sản
sẽ tung ra một vài đòn nhắm vào
mùa bầu cử tới đây.

Những đòn coi như khá nhất,
ăn khách nhất đối với cử tri Mỹ.

chỉ có thể là đòn hòa bình mà thôi, đòn hòa bình mà phe cộng sản có thể tung ra gồm có: đề nghị ngưng bắn án binh bất động, không điều kiện, thả tù binh Mỹ, trả xác những binh sĩ Mỹ chết tại BV; xuống thang chiến tranh tại Nam VN.

Nếu CS đưa đề nghị này vào mùa bầu cử ở Mỹ, tức là khoảng từ tháng 6 hay tháng 7 trở đi, thì 1 TT khó mà từ chối. Ông mà từ chối thì các ứng cử viên đảng ông sẽ được ăn cả chưa thấy hết, và khó có mấy ai đắc cử lần này. Nhưng mà nếu ông chấp nhận thì cũng hơi kẹt một chút. Ngay cái chuyện chấp nhận một đề nghị, 1 sáng kiến của đối phương cũng đã tỏ ra kém thõa rồi.

Vậy thì TT Nixon và đảng C.H nắm quyền có cách đỡ đòn hay nhất là ra đòn trước. Nghĩa là muốn cho phe cộng sản không có cách gì chi phối và gây ảnh hưởng được vào cuộc bầu cử quốc hội tháng 11 tới, chính phủ Nixon sẽ đưa ra một đề nghị ngưng bắn án binh bất động, xuống thang chiến tranh, và giảm quân số một cách quan trọng.

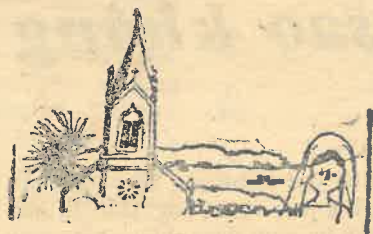
Phe Cộng sản trong trường hợp này sẽ bị đặt vào một thế khó xử. Nhất là nếu đề nghị ngưng bắn của Mỹ rất dễ dãi, gần như vô điều kiện hay chỉ có một điều kiện duy nhất: anh không bán tôi thì tôi không bán anh.

Vừa đề nghị ngưng bắn vô điều kiện, Mỹ còn tiến thêm một bước nữa, là hạ thấp mức độ giao tranh ở Nam VN, và triệt thoái thêm một số quân quan trọng.

Hiện nay như chúng ta đã thấy, cả Mỹ lẫn Cộng Sản đều âm thầm xuống thang chiến tranh. Số binh sĩ Mỹ tử trận hàng tuần chưa bằng 1 phần 10 con số dân Mỹ tử nạn xe hơi (hàng năm có gần 60.000 dân Mỹ tử nạn vì xe cộ, trong đó 9/10 là tại nạn xe hơi). Còn cái chuyện Mỹ rút quân thì đã quá rõ ràng: Mỹ

đã rút gần 80.000 quân, và sắp rút đến con số 120 ngàn quân vào 15-4 này, mặc dầu chính thức Mỹ chỉ tuyên bố rút 110.000 người tính đến ngày đó. Cái sự giảm quân còn được bảo đảm hơn nữa, bằng cách giảm ngân sách quốc phòng và ngân sách chiến tranh: ngân sách quốc phòng tài khóa 1970 còn có 78 tỷ, và ngân sách chiến tranh VN còn 18 tỷ. Năm trước ngân sách quốc phòng trên 85 tỷ, và ngân sách chiến tranh VN 27 tỷ.

Nhưng Mỹ vẫn còn chưa ra 1 đòn ngoạn mục: đòn ngưng bắn, và khi đưa đề nghị ngưng bắn, đưa luôn cam kết rút hết quân có thời hạn nhất định, nếu bên kia không leo thang chiến tranh trở lại.

Bọn kia rất khó mà leo thang chiến tranh trở lại, vì đã sức cùng lực kiệt, lại gặp nhiều yếu tố quá bất ngờ ngoài dự liệu trong sinh hoạt chính trị và xã hội Miền Nam. Những mũi dùi tấn công quân sự hay chính trị của Cộng Sản tại Miền Nam chẳng khác nào liên tiếp rơi vào khoảng trống, lâm vào mề hồn trận. Đó chính là cái nguyên nhân làm cho các chiến lược gia Cộng Sản không còn đủ gan liều tung ra những cuộc tổng tấn công kể từ sau Mậu Thân và tháng 5-1968.

Vậy thì nếu Mỹ đưa đề nghị ngưng bắn với các khoản phụ như cam kết rút quân có thời hạn nhất định, xuống thang chiến tranh có vài điều kiện không lấy gì làm gât gao, thì phe Cộng sản sẽ đỡ khốc khổ cười: bác bỏ thì bị chê là hiếu chiến, và lúc đó mọi phiếu của cử tri sẽ dồn hết cho các ứng cử viên

đảng Cộng Hòa trong kỳ bầu cử quốc hội tháng 11 tới. Nếu chấp nhận thì kết quả cũng sẽ tương tự, hay còn tốt đẹp hơn đối với đảng Cộng Hòa. Khi đó TT Nixon sẽ trở thành một kẻ tạo hòa bình, làm lịch sử. Vị TT Mỹ đã chấm dứt chiến tranh bằng một cuộc thương thuyết thắng lợi, và sẽ giống như trường hợp cố TT Eisenhower trong chiến tranh Triều Tiên ông sẽ tái đắc cử nhiệm kỳ thứ hai năm 1972 và ứng cử viên đảng cộng hòa sẽ đắc cử đông đảo vào quốc hội, và đảng cộng hòa sẽ nắm đa số lớn tại quốc hội, giúp cho ông đủ tư thế để giải quyết vấn đề VN và những vấn đề lớn khác của Mỹ.

Chúng ta thấy trong hai năm qua các ông bộ trưởng, thứ trưởng quốc phòng Mỹ nhiều lần, nhiều người sang VN, và ai cũng tin rằng họ sang VN chỉ để làm cái việc gọi là nghiên cứu tại chỗ tình hình chiến tranh để về báo cáo với TT Nixon của họ. Ít ai nghĩ rằng họ sang VN còn có một mục đích khác nữa: vẽ lại bản đồ Miền Nam, dự liệu cho một cuộc ngưng bắn tại chỗ.

Ông bộ trưởng lớn nhất và sang VN gần đây nhất lại là bộ trưởng quốc phòng Malvin Laird. Ông đã nói ra vài câu nói đáng ghi nhớ: kế hoạch giảm quân của Mỹ phải theo chiều xuôi và không bao giờ quay ngược lại được, nghĩa là Mỹ chỉ được phép giảm quân, mà không còn bao giờ tăng quân trong bất cứ trường hợp nào. Ông còn nói rằng ông có nhiệm vụ tinh chuyện trao thêm cho Nam VN thật nhiều trách nhiệm chiến tranh nặng nề, để quân Mỹ nhẹ gánh mà rút khỏi VN đông đảo hơn, mau chóng hơn. Đây là một hứa hẹn, vừa lại là một đe dọa với phe Cộng sản.

Hứa hẹn là hứa hẹn Mỹ sẽ rút hết quân thực sự, thực tâm, không quay trở lại làm chi nữa, và rút quân đơn phương, đúng với đòi hỏi của phe Cộng Sản. Hứa hẹn là

hứa hẹn mời mọc Cộng Sản nên tham dự vào kế hoạch này của Mỹ để cùng chia chác với nhau, rủi mà đề Mỹ rút hết quân thì Cộng Sản còn biết đòi hỏi cái gì, còn mục tiêu gì mà đấu tranh và vận động xúi dục dân chúng đấu tranh nữa.

Nhưng cũng là đe dọa, đe dọa rằng bây giờ còn Mỹ ở đây, Mỹ còn nhiều quyền hành ở đây, nên điều đình với Mỹ ngay đi, bằng không, để cho Mỹ đi hết, và chỉ còn lại các lực lượng của chính phủ Saigon, và các lực lượng đó lại khá mạnh, dư mạnh để đối phó với cộng sản, thì chắc chắn cộng sản không hy vọng thương thuyết một cách dễ dàng và có lợi với Saigon.

Những hứa hẹn và đe dọa của ông Laird còn có giá trị thúc dục: thúc dục cộng sản nên ra đòn mới, đòn hòa bình sớm đi, càng sớm càng tốt, không thì Mỹ sẽ ra đòn trước, và sẽ có cái lợi lớn của người ra đòn trước, theo ngôn ngữ

kiếm hiệp, thì gọi là chiếm thượng phong.

Do những sự kiện nêu trên, hiện nay, và trong năm 1970 này, Mỹ lẫn cộng sản đều thi đua nhau tung đòn hòa bình, đánh nhau từng ngày để đưa đề nghị ngưng bắn. Cái điều đáng lo nhất là không hiểu VNCH có đủ gan góc, sáng suốt, và khả năng để nhảy vào cuộc đua này không? VNCH có rất nhiều tư thế để nhảy vào cuộc đua và thắng cuộc đua này. VNCH có thể đề nghị Mỹ rút quân, và như thế là chớp tay trên của cộng sản, VNCH có thể đề nghị ngưng bắn, và như thế là chớp tay trên cả cộng sản lẫn Mỹ.

Còn về cái việc lúc nào nên ra đòn hòa bình thì cũng dễ tính toán lắm: gần, hay đầu mùa bầu cử quốc hội Mỹ. Thấy bao giờ Mỹ bắt đầu vận động bầu cử ra đòn thì vừa. VNCH không, hay ít lệ thuộc vào thời tiết chính trị của Mỹ, nhưng

lại lệ thuộc khá nhiều vào tình hình chiến tranh và tình trạng chiếm đóng lãnh thổ. Lúc nên ra đòn hòa bình nhất là lúc có ưu thế trên chiến trường, và kiểm soát được nhiều đất, nhiều dân nhất. Theo thống kê đầu năm thì VNCH đã kiểm soát 97% dân chúng và lãnh thổ. Vậy thì phải ra đòn hòa bình liền đi, bởi nếu đề đến lúc kiểm soát được 100% thì chậm mất, vì không còn ai để chấp nhận đề nghị hòa bình của mình nữa.

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- Nước cam
- Nước thơm
- Sữa trái cây
- Yaourt
- Kem

Văn phòng: 116 Gia Phú Chợ Lớn
Điện thoại: 36.756

Trung tâm bán lẻ:
43 Tổng Đốc Phương Chợ Lớn

(NHÀ MÁY 100/26 BÌNH THỜI QUẬN 11)
Đ.T. 50.423

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midoi

Trị các chứng đái tháo
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Pub. TÂN-TRÍ

Câu chuyện năm cũ.

Câu chuyện năm cũ thứ nhất là chuyện tạp chí Quần Chúng bị tịch thu.

Khi nói tới chuyện một tờ báo bị tịch thu, chúng ta thường nghĩ tới Bộ Thông tin. Oan cho ông Thông tin quá. Vì kể từ khi qui chế báo chí được ban hành, thì việc này không thuộc phần việc của Thông tin nữa. Thông tin chỉ có quyền cho phép xuất bản báo. Bộ Nội vụ mới phụ trách việc tịch thu báo. Còn việc đóng cửa báo lại là việc của tòa án. Phân quyền như vậy là đẹp quá còn chi !

Theo sách thì sau khi báo bị tịch thu tám ngày, nhà nước phải truy tố tờ báo ra tòa, nếu quên truy tố thì việc tịch thu coi như bất hợp pháp. Nhưng có lẽ qui chế báo chí nói tám ngày là không kể ngày nghỉ lễ, cho nên ăn tết xong rồi cũng chưa thấy Quần Chúng đi hầu tòa.

Mặt khác người ta cũng nhận thấy rằng sau khi việc tịch thu báo do bộ Nội vụ đảm nhận thì các báo khiêu dâm coi bộ không bớt đi mà lại còn tăng lên. Bộ Thông Tin thì không có quyền đóng cửa tạm như hồi xưa đã đóng cửa luôn một lúc sáu tờ tuần báo thả heo nữa.

Có lẽ các nhân viên bộ Nội Vụ vốn là những người sắt đá, chuyên lo về an ninh, chánh trị, nên dễ ngửi thấy mùi thân Cộng, mùi chống chánh phủ hay chống Mỹ. Còn như cái mùi khiêu dâm thì vốn là người sắt đá ít khi bị khiêu động, các ngài ít ngửi thấy. Nhờ cái kẻ hở đó mà báo khiêu dâm có vẻ phát đạt.

Ngoài ra cũng vì báo khiêu dâm nhiều quá, dẫn đầu, lại là hai tờ báo của Cha và của Sư, nếu tịch thu và truy tố e rằng, đụng tới nhà chùa, nhà thờ. Mà nếu bắt báo khác, tha báo của các nhà lãnh đạo tinh thần thì e rằng bất công !

Còn như tạp chí Quần Chúng thì hiện nay nhà giáo Cao thế Dung đang làm đơn xin miễn cho chánh phủ khỏi phải bồi thường nếu tòa án tha cho Quần Chúng trắng án.

Theo qui chế báo chí thì nếu tòa tha bổng cho tờ báo, chánh phủ phải bồi thường thiệt hại cho chủ báo vì tịch thu lầm. Một số anh em đã mách giúp các quan tòa rằng coi chừng, chớ tha bổng kéo nhà nước không có tiền thưởng đâu !

Một chuyện năm cũ khác

Chuyện năm cũ thứ hai là vụ án Miền Đức Thắng. Bàn Đạo không biết nhiều về nhà nhạc sĩ trẻ này. Riêng hồi sau tết Mậu Thân có gặp Miền Đức Thắng một lần và nghe anh ta chửi Cộng Sản dữ lắm, vì anh đã biết, đã thấy nhiều tội lỗi của Cộng Sản, anh cũng từng ra Huế để thấy tận mắt những tội ác đó.

Cho nên khi hay tin Miền Đức Thắng bị ủy viên chánh phủ của tòa án mật trận truy tố là cán bộ Cộng Sản thì Đạo Cấy cũng hơi lạ. Cứ cái đà truy tố này thì nhiều người dễ trở thành cán bộ Cộng Sản lắm ! Chẳng hạn riêng cái tiêu đề «Câu chuyện năm cũ» của bản đạo cũng đủ khép tội rồi.

Sao vậy ? Thưa vì có một nhà văn Nga viết

ÔNG ĐẠO CẤY

một câu chuyện đã được dịch ra tiếng Việt là «Câu chuyện năm mới». Nhà văn Vladimit Dudintsev này ở Nga, tức thì không phải Cộng Sản thì cũng có liên lạc với Cộng Sản ? Vậy Đạo Cấy đặt cái tit Câu Chuyện Năm Cũ đích thị là đã móc nối với câu chuyện năm mới của Dudintsev rồi !

Còn như Vladimit Dudintsev lại đã bị chính phủ Nga bỏ tù, thì tội Đạo Cấy càng nặng hơn nữa. Bởi vì Dudintsev bị tù ở Nga, tức là ông ta chống Cộng, ông ta viết năm mới mà Đạo Cấy viết năm cũ tức là chống lại ông ta. Mà chống lại người chống Cộng thì làm sao thoát được tội thân Cộng hay theo Cộng !

Cho nên Miền Đức Thắng nếu cần bị khép tội cũng không khó khăn gì hết. Người có lời nhất trong vụ này là linh mục Thanh Lăng. Cha Thanh Lăng đã nhân dịp gặp Tổng Thống Thiệu, giữa buổi phát giải thưởng văn nghệ trong dinh đã lên tiếng xin Tổng Thống ân xá cho Thắng. Xin xỏ một câu chẳng mất gì. Dù cha có xin cho Nguyễn hữu Thọ cũng không ai dám bảo cha thân Cộng. Nhưng Miền Đức Thắng cũng chẳng được ân xá, mà cha Thanh Lăng thì được tiếng là thương anh em văn nghệ ! Thế mới biết làm cha bao giờ cũng khôn. Chỉ chán mấy nhà chánh khách, khi Thượng tọa Thiện Minh bị bỏ tù thì lập ủy ban tranh đấu ồn ào để ăn cỗ. Bây giờ một sinh viên Phật Tử bị tù thì chẳng có ông chánh khách nào chịu chỉ lấy một lời tranh đấu, lại để cho ông cha !

Buôn súng, buôn thuốc phiện và buôn Cờ

Trong thế giới hiện nay, trong nghề buôn lậu thì nghề buôn ma túy phải coi là làm giàu mau nhất. Buôn ma túy là gồm cả rượu, cần sa, bạch phiến, thuốc phiện đen v.v. mà một số báo Đới trước đây đã kể ra hết. Cả một hệ thống đảng Mafia ở trên thế giới, nhất là ở nước Mỹ, chuyên chú rất nhiều vào công việc buôn ma túy. Đảng này hiện đã ăn sâu vào cốt tủy nước Mỹ. Có người từng tố cáo đảng Mafia đã mua cả các ông dân biểu và nghị sĩ để phục vụ đảng. Cơ quan Cảnh sát Liên Bang FBI đã

từng thu thanh được các cuộc nói chuyện của vài nhân vật đang Mafia trong đó họ báo tin cho nhau rằng ông Dân biểu này đáng giá bao nhiêu, ông Cảnh sát trưởng thành phố kia đang đòi giá tiền bao nhiêu v.v.

Nghề buôn ma túy bao giờ cũng đi đôi với nghề buôn gái và nghề chứa bạc, vì cờ bạc cũng như đi điếm chẳng khác gì những món ma túy cả.

Nhưng cả ba nghề trên đều bất hợp pháp. Có một nghề hợp pháp mà còn kiếm lời nhiều gấp bội, đó là nghề buôn vũ khí. Vì là nghề hợp pháp nên không phải những đảng bí mật phụ trách, mà có khi là chánh phủ của các cường quốc đảm nhận.

Với các con buôn trong nghề này thì mỗi một cuộc xung đột trên thế giới đều là một mẻ làm ăn lớn. Thiên hạ cứ đánh nhau, ta cứ buôn bán làm ăn. Nói theo kiểu nhà văn Nguyễn đức Quỳnh trong cuốn Ai Có Qua Cầu, thì đó là những đám bạc mà tất cả các con bạc đều thua nhẵn, còn bọn hồ lý vơ cả làng. Bọn hồ lý ở đây, có thể là những ông chủ buôn súng.

Chẳng hạn như trong cuộc xung đột ở Trung Đông. Một bên là Nga, Pháp thì bán vũ khí cho phe Ả Rập. Bên kia là Anh, Mỹ thì bán vũ khí cho Do Thái. Do Thái và Ả Rập cứ việc đánh nhau, giết nhau, tàn phá nhau, cướp vũ khí của nhau. Còn Anh, Mỹ, Nga, Pháp thì cứ lo họp hội nghị tứ cường để «đi tìm hòa bình» cho miền Trung Đông ! Một tờ báo ngoại quốc đã vẽ bốn ông đại cường này nấp sau các thùng vũ khí sắp gửi đi, trong khi phía xa là bom đạn nổ đi ùng, và bốn ông đại cường nói rằng : «Đó, các khách hàng của chúng ta đang tiêu thụ hàng hóa đó !»

Bọn buôn vũ khí trang tráo

Trong năm vừa qua, xảy ra một vụ 5 chiếc tàu thủy của Pháp lừng khừng nhờ neo sang bên Do Thái. Chánh phủ Do Thái loan báo đã mua xong 5 tàu thủy và hân hoan tiếp đón. Trong khi đó, Pháp lấy lòng các khách hàng Ả Rập đã cách chức hai ông tướng sắp về hưu. Thế là hàng họ vẫn bán được, tiền lời vẫn thâu, huê cả làng.

Sau đó lại có tin chánh phủ Pháp sắp bán 50 phi cơ Mirage cho Lybia. Dư luận Mỹ xôn xao vì e rằng thế quân binh ở Trung Đông sẽ lệch về phía Ả Rập. Chánh phủ Pháp cải chánh âm thầm rằng chỉ có 15 cái chứ đâu phải 50 cái. Nhưng sau đó ít lâu, bộ ngoại giao Pháp nhận rằng quả thực sẽ bán 50 máy bay. Cuối cùng, ông Ngoại trưởng Michel Debré lại tuyên bố rằng Lybia sẽ mua của Pháp 100 chiếc Mirage đủ cỡ, chớ không phải chỉ có 50 thôi. Số tiền bán là 147 triệu Mỹ kim, số thương vụ lớn nhất về phi cơ trong lịch sử buôn bán của nước Pháp !

Lybia mỗi năm thâu khoảng 1 tỷ Mỹ kim tiền thuế dầu lửa, thừa tiền để mua máy bay Pháp. Như vậy máy bay Mirage của Pháp do phi công Lybia và Ai cập lái sẽ có dịp quần thảo trên trời với máy bay Mirage của Pháp xưa kia vẫn bán cho Do Thái. Không lực Do thái từ trước vẫn

chuyên dùng loại Mirage này. Cứ lối buôn bán như vậy, hiện nay 17 phần trăm, tiền xuất cảng của kỹ nghệ Pháp là nhờ vũ khí cả ! Thêm vào đó, chánh phủ Lybia còn thỏa thuận không giúp phe cách mạng chống Pháp ở Tchad, một cựu thuộc địa nay vẫn được Pháp khai thác !

Sau vụ phi cơ, ông Michel Debré còn cho biết sẽ bán cho Lybia 200 xe tăng kiểu AMX. 30. S của Pháp nữa !

Để giữ quân binh (nghĩa là hòa bình, đó, thừa các cụ) ở vùng Trung Đông, lại có tin của tờ Nữ Ước Thời Báo cho biết chánh phủ Mỹ sắp bán cho Do Thái 25 chiếc máy bay Phantom và 80 chiếc phần lực kiểu khác. Còn xe tăng thì Do Thái đang xử dụng xe tăng Centvion của Anh.

Thế là trên trời có máy bay, dưới đất có xe tăng, cả hai đều trang bị súng đạn riêng của nó, tha hồ bán nhau. Vũ khí của Mỹ, Nga, Anh, Pháp thì giúp dân Ả Rập và dân Do Thái giết nhau. Còn các nhà ngoại giao Pháp, Anh, Nga, Mỹ thì lo tìm hòa bình cho Do Thái và Ả Rập. Thật là được cả chi lẫn chài !

Nhưng sợ nhất là ông Buôn Cờ

Buôn ma túy thì có bọn buôn lậu, đảng cướp bí mật. Buôn súng đạn, xe tăng thì có các chánh phủ hợp pháp và các nhà ngoại giao của các đại cường quốc. Nhưng nguy hiểm hơn bậc nữa là bọn buôn Cờ, tức là bọn buôn chủ nghĩa, buôn ý thức hệ, buôn lý tưởng, buôn tôn giáo.

Bọn buôn cờ này sẽ đi dẫn lối cho bọn buôn súng, và còn tác hại hơn bọn buôn súng vì nó tác hại cả vào tâm hồn người ta. Bọn buôn cờ này là những siêu quốc gia, những thế lực trùm lên cả thế giới.

Chỉ cần vứt vào mảnh đất nào đó, một vài trăm tay cán bộ buôn cờ, chúng sẽ đi tuyên truyền cho một chủ nghĩa, một lý tưởng, một tôn giáo, thế là sẽ có chuyện. Bọn cán bộ này sẽ say mê hào hứng dựng lên những ngọn cờ chánh nghĩa, và người ta sẽ ào ào chạy theo để cho chúng thỏa cái mộng phát cờ, cái mộng làm đầu tàu lịch sử. Thế là bao nhiêu anh hùng, bao nhiêu liệt sĩ được dựng lên, bao nhiêu khẩu hiệu, bài hát được tung hô, nhiều người sẵn sàng xả thân vì đại nghĩa !

Cùng lúc đó bao nhiêu hận thù sẽ mọc xum xuê, bao nhiêu thù tạnh sẽ bùng dậy. Sau rốt, bọn buôn súng sẽ lộ mòi kéo tới, thiết lập cửa hàng, giao dịch mạt cã, o bế và buôn bán làm ăn.

Khi nào khách hàng khánh tận thì các con buôn súng mới từ từ rút lui, bọn buôn cờ cũng lần lần đi mất ăn chốn khác, các ngọn cờ ngã xuống, các lý tưởng và chủ nghĩa cũng hết mẹ nó mùi vị.

Nói chung thì cả thế giới đang bị ba bọn con buôn kể trên thao túng. Nói riêng thì mỗi nước, mỗi gia đình, mỗi cá nhân chúng ta đều đang bị bọn con buôn trên nó chia năm xẻ bảy.

Mới đầu năm, trong số đặc biệt về Hy Vọng mà Bàn Đạo mang câu chuyện trên ra bàn kể cũng hơi bi quan. Nhưng mà không biết bi quan thì cũng không biết hy vọng được, xin quý ngài tha thứ.

TRẦN TUẤN KIẾT

Giải thưởng nhất về thơ
của Tổng Thống

Được tin chiếm giải nhất đồng hạng với một nhà sư, tôi không vui mà cũng không buồn. Một vài người trong gia đình thấy bằng lòng, tôi cũng được an ủi, nhất là từ nhỏ đến lớn không có lấy một bằng cấp gì trong tay. Sống du thủ du thực chỉ đánh lộn làm vui và phá hại gia đình, đến nỗi mọi người hầu như từ bỏ. Nay được cái giải thưởng gọi là danh dự (!) với bà con làng xóm. Đó là một vài điểm an ủi nho nhỏ trong khi được gia đình, bà con nể mình. Mặc dầu sự nể vì đó mình không lấy làm thích một chút nào cả.

Tin chiếm giải vừa loan ra, lập tức bị liền một vài vố đau tinh thần. Một số bạn làng văn kẻ đến bảo bỏ đi đừng nhận cho nó «hách» Kẻ bảo mày dự làm gì cho nhục. Thiên hạ ít người đi dự lắm. Sau tôi nghĩ, dù thiên hạ nhiều người dự giải thì có sao. Ta cũng có thể chiếm kia mà. Nệ gì? Và lại tính thần và liêm sỉ của mình, mình biết, những đấng quân tử kia muốn giữ mình đẹp, làm cao thì cứ giữ. Tôi có nói với anh bạn một câu trong lúc hân cao thượng và châm kiếm giải thưởng: «Giải thưởng văn học năm nay tao dự với đầy đủ sự tự tin. Mày cho chỗ đó là tối. Tao vào đó chưa chắc bị tối mà có thể làm sáng nó ra được. Và nói thêm: Và tao nghĩ, nhất là anh Thanh Tâm Tuyền, tao tin ở anh hơn cả.

Tin một người giám khảo như anh Thanh Tâm Tuyền không có nghĩa là tin anh yêu mình lắm

Nỗi truân chuyên của 1 người chiếm giải Văn Học Nghệ Thuật 69

cho mình, mà tin ở lương tâm trách nhiệm của anh, không để cho một số giám khảo bắt tài làm hại. Thế mà vẫn bị hồng hết phần nửa.

Chứ nếu cái giải thưởng văn học nghệ thuật của Tổng Thống (về thơ) chỉ có Bằng Bá Lân và Vũ hoàng Chương chấm, thì chẳng ai tham dự hết. Hay nếu có người tham dự tất nhiên những kẻ đó phải là người ở hội Bút Việt; Bút Hoa gì đấy mà thôi.

Tôi tin rằng nếu có một giải văn học đứng đắn về sau, không thấy sự «có mặt» của hai kẻ bắt tài thiên vị và lệch lạc đó nữa.

Còn giải thưởng về văn, phải nói là có rất nhiều vị giám khảo đủ tư cách hơn về thơ. Như anh Võ Phiến, anh Mai Thảo, Nguyễn mạnh Côn mà Bình nguyên Lộc.

Tôi nghĩ nếu không có giải nhất về thơ, tôi có thể được giải về văn.

Được giải về văn nghĩa là... có một số tiền «bự» hơn, nhậu nhẹt lu bù hơn, Cũng mĩa mai, dự giải văn học mà chỉ duy nghĩ tới lúc lãnh bạc!

Nhưng biết làm sao được vì đã đa mang một việc làm... nhà xuất bản. Với nhà xuất bản hoạt động gần một năm nay, kể ra số tiền 100 ngàn đồng lúc này không quá lớn với cái nghèo của mình. Vì trót đã mang nợ gần 400 ngàn đồng, lỗ lã trong các buổi lu bù nhậu nhẹt làm vui.

Ngày 27 là ngày dài nhất

Buổi chiều ngày 27 là đi lãnh giải thưởng trong Dinh Độc Lập. Theo giấy mời của Tổng Thống, có ghi mặc áo ngoài, cà vạt tử tế. Có người bạn cười nói: Cái bộ vớ của ông nên mặc đồ bà ba cho nó hợp, rồi lấy khăn choàng tắm mà quấn vào cổ còn đẹp hơn. Hoặc có ngon... thì cứ bỏ áo ra ngoài mang đôi dép lẹp xẹp mà lãnh... bạc. Rồi về đây... tôi đợi, cái tiếng «tôi đợi...» vào chiều 27 là cái ngày dài nhất trong lịch sử... nợ nần của tôi. Kể các bạn nghe sơ sơ vài ông chủ nợ.

Một ông làm hãng bánh mì, nghe tôi thuyết phục về làm xuất bản lời to, bèn nhất định bỏ lò bánh mì cho bột gạo mốc meo, bao nhiêu tiền giao cho tôi làm xuất bản

Xuất bản đầu tiên là quyển «Năm Dài Tình Yêu» do anh Phạm quốc Bảo dịch.

Quyển «Năm Dài Tình Yêu» của một tác giả Nhật bản cùng thời với Kawabata, viết sôi động hơn, tâm tiếng hơn và trước khi tác giả Kawabata đoạt Nobel thì truyện này đã được dịch ra 4 thứ tiếng Anh, Pháp, Đức, Trung Hoa, Việt Nam và được quay thành phim ảnh, được hầu hết các giới thanh niên đón nhận nồng nhiệt. Thế mà ra lại gặp dịp Tết.

Quyển sách hay như thế nên ông chủ hãng bánh mì mới chịu bỏ hàng trăm ngàn ra in. Đồng thời

một số bằng hữu giúp vốn như Khanh Bảo, Tô Giang, v.v... Số tiền leo lên đến 3, 4 trăm ngàn. Tôi liền in luôn quyển «Thơ Việt Hiện Đại» của Uyên Thao, một công trình đứng đắn. Tôi nghĩ mình cần phải làm, không tính toán.

Sách ra cận Tết. In tất cả là 7.000 cuốn bán không tới một phần bảy. Thế là nợ nần tùm lum.

Buổi chiều 27 tôi có một ý nghĩ hài hước. Tôi muốn gom tất cả giấy nợ lại, giao cho ông chủ lò bánh mì đi lãnh thưởng. Đợi đến lúc Tổng thống phát giải, hân ta chỉ có việc lên chia mảnh giấy nợ của tôi ra mà lấy tiền. Chứ lúc đi lãnh đã mệt, về đến nhà chúng nó chờ sẵn, giao lại thì ực lắm.

Nhắc lại, buổi chiều hôm đó, theo đúng lễ nghi, tôi khăn áo chỉnh tề, đi giấy lộp cộp vào Dinh Độc lập sau khi đã nhận lại rai với Mạc Tướng ở đường Phan đình Phùng. Nhậu say, bụng đói, tôi cuốc bộ vào đến dinh thì thấy đã chóng mặt. Tôi chờ, và tránh các cuộc gặp gỡ chúc tụng của anh em vì giải thưởng. Tôi chờ để lãnh giải, trong đầu óc tính như thế này: Ông chủ lò bánh mì, mình sẽ giao đỡ hai chục ngàn. Tô giang thì mười lăm ngàn. Tiền hụi 5 ngàn. Tiền nhà cửa 5 ngàn. Tiền... tiền nợ nần bốn phía nữa, liệu Tết này ra sao. Mảng lo tính toán, tôi bị ban tổ chức sắp hàng hỏi đời nào không hay. Sắp hàng để lãnh thưởng như học sinh lãnh bằng danh dự.

Tôi cũng chả hay biết và để ý tới. Ở nhà các chủ nợ đã chờ sẵn, rồi liệu làm sao nói chuyện với bà con. Mỗi người nghe tin lãnh được 100 ngàn đều ngổ ý mượn đỡ chút đỉnh xài Tết. Thậm chí có người ở tận miền quê xa lạ... cũng có mặt. Còn nợ nhà in Trần hữu Triệu trên tám chục ngàn. Nợ nhà in LaSan 50 ngàn rồi liệu làm sao đây. Tôi nghĩ tới đó, đồ mồ hôi ra, mặc dầu đang ở trong phòng lạnh ngắt.

Đến lúc lên đài danh dự tôi quên cả chào Tổng Thống, lãnh tiền xong, Tổng thống hỏi thăm về việc viết lách, tôi mới sực nhớ có trả lời vài câu gì đó.

Xong nợ, tôi chạy a ra ngoài hành lang, gặp ngay một bàn đầy nhóc rượu. Mặc dầu đói và đau gan, bác sĩ cấm «nhậu» tôi cũng ực hết 2 ly la ve rồi cuốc bộ ra khỏi Dinh Độc lập trước hơn ai hết. Tôi không biết ở trong dinh còn cái gì nữa. Khổ cho tôi là rượu vào sanh ngứa ngáy, vừa đi vừa gãi sồn sột, mấy người cảnh sát thấy tôi đi ra vội hỏi: Sao, lãnh giải rồi, ở trong xong chưa? Tôi nói: Còn... hồng biết.

Ra khỏi Dinh Độc lập đi bộ đến Tự do thì có chiếc taxi, tôi gọi về nhà ngay. Đi qua đường Lê văn Duyệt, sực nhớ anh ba tàu bán sách ở tiệm sách Nam Thành, có lấy trước 4 mươi mấy ngàn, liệu có tiền in sách vở thuật trả nợ cho anh ta qua dịp Tết hay không?

Xe taxi đậu ở Phan đình Phùng, tôi vừa bước xuống xe thì thấy ngay chiếc Vespa của anh chủ lò bánh mì và 2 chiếc Honda của 2 anh chủ nợ khác đậu đó. Tôi chợt thấy bực quá độ, bèn bỏ đi thẳng ra đường Cao Thắng không định vào nhà. Ngồi ở trước rạp hát Việt Long cũ, tôi chưa nóng đít, đã gặp ngay một đám bè bạn nhậu bảo đãi. Bực quá chịu không nổi, tôi đứng lên đi lòng vòng mà không biết tới đâu. Bấy giờ tôi mới thấy cái khổ của 100 ngàn đồng tiền lãnh thưởng. Cho đến ngày hôm sau, tôi từ trong một động chị em mệt mỏi quay về. Tôi nhớ một trăm ngàn còn lại độ hai ngàn. Tôi biết tôi có trả nợ, nhiều quá không biết trả cho ai mà hết.

Người nhà hỏi: chà lãnh thưởng ra đi đâu mất cả đêm, tiền đâu. Người ta đòi nợ khổ gần chết.

Tôi ngần ngừ rồi bỏ đi luôn. Ra đến rạp Việt Long bây giờ là Văn Hoa liền lủi vào coi kiếm

hiệp. Gặp Tết, tôi mua vé trên lầu, ngồi một lát, máv lạnh toát hơi như nước đá. Ngồi một mình, bỗng gặp thằng bạn cũ hai tay ôm vào vai lỏng công đi lại nói:

— Mày coi lâu chưa. Tao đi về.

— Sao không coi,

— Lạnh quá. Tôi bị phổi, hồng dám ngồi lâu. Có lẽ lần sau đi xem rạp này phải mang theo... cái mền đắp cho ấm.

Tôi nhìn quanh, quả thật mấy chị em đang ngồi cạnh, người nào người nấy đều có mặc... áo lạnh.

Có lẽ họ kinh nghiệm vì đã xem hát ở rạp này ít ra cũng một lần trước. Xem xong, tôi lần quần không biết đi đâu, đến Phan thanh Giản, gặp rạp Long Vân, tôi lại chui vào nữa, đông nghẹt.

Tối mò, tôi rờ đụng vào lưng một người lưng trần, tôi ngạc nhiên.

Một lát sau, đầu cổ mồ hôi ra như tắm nhìn chung quanh thấy mấy thằng con nít ho hỏ khò khè tiếng quạt tay nghe sành sạch. Thì ra rạp này có gán máy nóng mà không hay.

T.T.K.

Chuyện điên

Một người đàn ông mặc bộ đồ xanh, rõ ràng mới từ đường trí viện ra, leo lên chiếc xe đồ Sài Gòn Biên Hòa. Người khách ngồi kế bên lễ phép hỏi:

— Xin lỗi, ông được xuất trại?

— Không có, tôi trốn! Tôi có điên đâu mà bắt tôi vô đó?

— Vậy tại sao gia đình ông lại gọi ông vô?

— Chỉ vì tánh tôi thích ăn nấm!

— Trời, vậy thì tôi cũng thích ăn nấm, có sao đâu?

— Phải. Bữa nào rảnh mời ông ghé nhà tôi ăn nấm. Có đủ thứ, nấm nhỏ, nấm lớn, nấm đực, nấm cái. Vợ tôi nó nuôi cả đàn.

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

KH 982 BYT/QCOP

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Pub.TÂN-TRI

mở hàng

Đầu năm chẳng lẽ lại chủi thề. Dù sao quý độc giả cũng muốn dùng cái mồm thơm phức rượu, mứt, bánh và lời chúc tụng tốt đẹp để «Tiên Sư Đới» một phát cho nó hả.

Ài đời mới đầu năm mà đã có nhiều chuyện quấy đến thế. Nào là đâm sau lưng. Nào là hốt kéo nhau ra tòa. Nào là thay bạc đôi tiền. Nào là gào khan thối hiêm. Cái gì thế. Vừa vừa thời chứ. Ngày tết là ngày vui vẻ. Ngày hoan hỉ của đức Phật Di Lặc. Tất cả mọi sự phải từ bỏ hỷ xả. Những chuyện rối rắm hãy dẹp lại đã. Đợi tới lễ Thượng Nguyên, hạ cây nêu hăng hay. Mất đi đầu mà sợ.

Việc nước, việc nước này, không thể một giờ một ngày mà giải quyết ngay được. Ta muốn bắt chước Khổng Tử mà than rằng: « Ôi! cái chuyện tôi giết vua, con giết cha đâu phải là chuyện một ngày mà xảy ra được ». Mọi sự hỗn loạn bây giờ đã bắt nguồn từ rất lâu, rất xa thì hậu quả của nó cũng phải giải quyết lâu lắm mới xong.

Một tuần lễ tết đã qua, các chú Ri-Ai càng rút lệ. Mấy chị em ta thất nghiệp suốt một mùa xuân đã phải kêu: « Anh Mèo ơi! Anh có rút thì rút từ từ chứ rút lệ thì dở lắm. Bất lực rồi đó ». Cho đến nay hai phe thù nghịch ở nước ta mãi bắn nhau đã lâu. Khi thì phe này nằm trên. Khi thì phe kia nằm dưới. Thay đổi liên hồi. Nay thì cả chàng và nàng đều đã phờ cả nên chỉ còn nằm ngửa nhìn lên trời để tìm bờ cu bay trên nền trời xám.

Một quá mà vẫn leo. Cái khoản «đêm bảy ngày ba, vô ra không kể». đến nay chỉ còn là vấn đề củ cưa. Ráng mãi. Ráng mãi không khéo lại bị đứt dây thừng. Hết xí quách rồi.

Chưa chắc. Chỉ có những anh lính xông pha mãi nơi đầu tên mũi đạn mới một chút mấy nhà tu, mấy anh cách miêng có làm chó gì mà hết! Vì vậy, các vụ lật ngược lật xuôi vẫn tiếp tục đều đều.

Xem tiếp trang 23

● TUẦN BÁO CỤC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

**muốn
cứu nước
phải làm xia?**

Xin Xâm

Đầu năm con khuyến, giới chị em ta, dù không treo cờ Nhật vẫn cứ phải đình chiến dài dài. Hồi ra mới biết, các bạn đồng minh của chúng ta bị cấm trại kỷ quá, chị em ta từ xưa vốn được mệnh danh là những nhà cử tạ yêu nghề... thế mà bây giờ. Tết nhất lại bị ăn không ngồi rồi. Thành ra, họ lũ lượt rủ nhau đi cầu tài, cầu lộc hoặc đi Sở Thú xem Thú làm tình.

Nhà đại phóng sự Ma Tật đầu năm Chó cũng bị nền «đỏ, đen» và quý ông Lãnh đạo bao tử đi một đường gươm rách mặt... Thế nên, Ma Tật cũng làm một cuộc lễ lấy cầu tài, xin lộc thánh.

Khi tới cửa Lăng Đức Thượng Công, Ma Tật đụng đầu mí một em thơm như mùi sầu riêng và cũng là người đã cùng Ma Tật «Luận» Hòa Bình ở khá sạn nhiều phen.

Vốn là đứa chung tình như người Vĩnh Thọ với nàng kỹ nữ Nhật Satô, Ma Tật liền đi một đường chúc Tết:

— Năm mới. chúc em khoẻ như voi, hàng họ quanh năm có người... «bồng ẵm».

— Khi lắm nữa, đang đòi dài người ra đây nè.

— Ừa, anh cứ tưởng năm mới em phải khá giả... Ai mà chả muốn khai xuân mở hàng.

— Thôi nói chuyện khác đi, mấy ngày nay em sạch sẽ, nên đi lễ lấy lộc.

Mồng hai tết, chính quyền thu thập đủ chữ ký của dân biểu và quyết định truy tố Bồ Cu Châu. Bồ Cu bèn dọt ra Cam Ranh chui vào hảng của quan thầy. Mặt khác, Cu yêu cầu phủ thái thú xác nhận cho Cu là «xia» chính cống từ mười mấy năm nay. Thì ra, cu làm tay sai cho ngoại bang từ khuya rồi mà không ai biết cả, Chỉ có một năm kỷ Dậu vừa qua, lúc nào, nơi nào cu cũng tỏ ra là nhà ái quốc. Cu chui vào cổng chùa Đối lập lớn nhất nước để thuyết trình về chính sách hóa giải của đức tăng thống Cu đòi kiện ông được sự lên tới cao pháp viện.

Khi chương, khi xiu, Cu múa loạn lên. Múa đến nổi nàng Kiều phải cầm súng múa luôn ở nhà hát. Nhà ái quốc bồ cu đã lộ nguyên hình. Thế là đủ. Đồng bào đừng đòi hỏi Tổng thống, tòa án phải trị nó tội gì nữa. Nó tự kết án rồi. Với bản án do Cu tự xưng, dư luận trong nước và ngoài nước đã thấy rõ bộ mặt thật của những tên lưu manh đội lốt đối lập ở nước này.

Chỉ tiếc, cho đến giờ này, một vài nhà tu vẫn còn đùm bọc, vẫn còn đi cửa lớn, cửa hậu để

XEM TIẾP TRANG 44

— Em cầu xin gì nào?

— Thì cũng xin «ăn lên, làm ra: buồn gốc bản ngọn».

Ma Tật chột rùng mình, nhảy mũi hai ba cái liền rồi nói:

— Nghề của em mà xin như thế rồi Thành phủ thì mệt lắm.

Nàng kiều cười khoe nguyên hàm răng, rồi ỏn ẻn trả... đùa.

— Em chỉ sợ sang năm ế ảm nên phải đi xin xâm xem vận mạng. Đấy anh thấy không mới đầu năm, đầu tháng... hàng họ và nhu yếu phẩm vùn vụt đi lên. Nếu tình trạng này diễn ra song song mí lì chuyện Mèo rút thì... Thánh không chịu em cũng nằm vạ xin «Nó» đừng rút vội. Ma tật tôi lại sắc súa, có nhẽ tại những ngọn gió từ «chánh chường» thổi ra, nên thân thể con người đâm khó ở, nhất là từ lúc chàng nghị sĩ da đỏ Clay Born Fell phọt lòng từ bi mí lại dân Giao Chỉ, là sẽ «can thiệp» cho sang Mã lai Á khi Mèo rút... ra hết. Sau cơn ho «thời sự» Ma Tật liền trấn an em Kiều:

— Em cứ an lòng đi, Bộ Xã Hội ta đã lo «Tương Lai» cho các em cả rồi. Tương lai của các em sẽ sáng sủa, là đa của các em sẽ được «gột rửa» mỗi ngày để cái sự «giao du» không làm phiền ngại y viện Bạc Hà.

— Như thế có phải là chúng em sẽ được gọi là công chức phải không?

— Ấy, đừng nói thế, mà phải hãnh diện khi được làm cán bộ xã hội.

Em kiều nghe đến đây thì nhảy cẫng và mặc cả xe đi về phía vườn Bồ Rô, chắc có nhẽ em đến ghi tên về «Công Quan... chị em ta».

Ma Tật thở buồn buồn và thôi không dám xin xâm, cứ là tà đi

theo đường Bạch Đằng về thăm thú vật ở Sở thú.

Mới nơi, đồng ời là đồng toàn người và ngắm, Ma Tật cố chen chân vào đám đông cạnh chuồng khỉ. Và chị em đang bóc chuối cho khỉ ăn và cười ròn tan ra cái điều đặc ý. Ma Tật liền lân la trò chuyện mới biết rằng: Mấy ngày Tết nhớ nghề «Sơn ba toong» nên mấy em mần mó chuối cho đỡ nhớ.

Ma tật thở dài và suy nghĩ vu vơ tiến lên đến khu «Muông thú» và chợt thấy con gấu đực đang «quét» lá đa gấu cái ở dưới hầm.

Ngoạn cảnh «quét lá» đầu năm của chàng gấu khiến Ma Tật phọt ra cái tư tưởng rất bực:

— Ở đời này, cái lá đa, lá đề là chủ nhân ông đầy quyền uy và có sức cảm dỗ khủng khiếp. Hồi, những cây Ba Toong vô gia cư hãy ra tay nghĩa hiệp giúp ông Xã Hội «Hốt» ba trăm ngàn cái lá đa đang ngất ngư vất vưởng khi phi thuyền Appollo cất cánh...

Xin ơn trên phù hộ.

SÁNG TRĂNG

Tiếp theo trang 22

giáo quốc gia lại tiếp tục đâm vào lưng kẻ đương nhiệm. Hy vọng năm nay đất nước lại có thêm một phong trào mới, không phải là Phật Giáo, Thiên Chúa Giáo mà là «Bê Giáo». Thế nào chả có những vụ vung giáo rồi bê giáo lia lịa. Bê cho đến khi đất nước này chỉ còn mấy bộ xương khô dành cho các nhà sư tằm trên thế giới mang về chưng trong viện bảo tàng của họ với tấm bảng ghi chú: «Đây là bộ xương của một dân tộc đã đâm lóc đa, lóc thịt nhau cho tới lúc chỉ còn bộ xương này». Vĩnh quang thay mà cũng đau đớn thay!

TIÊN SƯ ĐỜI

Những chuyến bay bằng tuyệt vời của con người không phải bằng Boeing, bằng Apollo, bằng Luna. Con người thực sự đã bay bằng cánh, những cặp cánh bay xa ngàn trùng, bay tít cung mây mà không hề mỏi. Cánh người chính là niềm hy vọng. Niềm hy vọng của con người mãnh liệt như nỗi tương tư của Từ Thức, lớn lao như đã vươn vút của Phù Đổng Thiên Vương trong huyền thoại Việt.

Cuộc sống thực sự không phải là một cuộc phiêu lưu từ khoái lạc này tới khoái lạc khác, từ đau khổ đến đau khổ mà là từ hy vọng này tới hy vọng khác. Hy vọng như một cục pin nguyên tử cung cấp nguồn năng lực vô biên cho con người sống, thở, yêu, làm việc... cho đến khi thân xác trở về với cát bụi.

Hy vọng là hạnh phúc của kẻ nghèo túng, tuyệt vọng. Hy vọng là thuốc an thần không bày bán ở các tiệm thuốc. Hy vọng là thứ vũ khí khủng khiếp nhất, tối tân nhất cho những tâm hồn đang bơi lội trong piscine khổ, cho những kẻ đang xuống dốc không phanh, những kẻ đang bị đời tung quất, quăng quật, để chống lại sức quynh rũ của đau thương, của tự sát.

Hy vọng như chiếc quần lót của Nancy

Hy vọng của tôi, của bạn, của tất cả những đấng tài to mặt bự trên thế giới, của người, của ngợm chỉ như chiếc quần lót của liên bà! Khó tin nhưng có thực! Các bạn hãy nhóm một hy vọng đầu xuân đi, hy vọng sẽ đưa bạn tới một thích thú dù nhỏ nhoi của đoạn kết câu chuyện cái si líp của Nancy (Trong phim Une si belle garce)!

...Bây giờ thì người tình của nàng diu nàng đi dưới những hàng «lá cây xanh gần với nhau» ven biển trong một đêm đếm sao.

Chợt Nancy nhìn người tình. Mắt nàng loé tinh nghịch:

— Anh biết không, tức cười ghê cơ, em đã nói với má em là em đã ngủ với con trai. Hồi đó em 14 tuổi. Em chỉ muốn chọc tức bà để xem phản ứng của bà ra sao. Má đã nổi sùng làm cho em một mách tơi bởi hoa lá.

Chàng hỏi Nancy:

— Thế thực sự em có ngủ với đứa con trai nào không?

Nancy trả lời tỉnh bơ với nụ cười mê dụ:

— Sau đó thì có!

Chàng và Nancy nhảy từ một bờ đá cao xuống lối đi dẫn dốc xuống những tảng đá loáng trăng sao. Bọt biển liếm cát trắng xóa như bọt bia.

Chợt Nancy reo lên:

— Đá cuội tuyệt quá!

Nàng cúi xuống và bảo chàng cùng nhặt đá.

Chàng ngạc nhiên hỏi Nancy!

Nancy nhìn chàng âu yếm:

— Anh có khoái rượu không?

Chàng mỉm cười gật đầu:

Nancy bảo chàng cứ tiếp tục ném đá về phía đó, còn Nancy bỏ vào căn nhà mà phía dưới đang có mấy ông bà già đang mở tiệc tùng bưng. Thừa lúc họ đổ xô về phía có đá ném, Nancy đã lên vào bàn tiệc chớp lẹ một chai Champagne và hai cái ly rồi chuồn êm về phía bãi cát.

Chàng và Nancy vừa uống Champagne vừa hôn nhau mê xoăn dưới trăng biển trong tiếng sóng xô vào

Lắm cảm luận

CẢNH NGƯỜI

TÊ ĐỀ

khơi bút bi năm chó má

— Đề làm gì Nancy?

Nancy nhìn chàng với vẻ mặt bí mật tinh quái:

— Rồi anh sẽ biết. Nhặt đá vừa vừa đừng nhỏ hoặc lớn quá nghe!

Nhặt đá xong Nancy leo lên một tảng đá cao nhất. Nàng đã chọn được mục tiêu để tấn công. Mục tiêu là ô kính của một căn phòng còn bật đèn. Thế là những hòn đá của Nancy và người tình của nàng tới tấp bay tới. Bây giờ thì chàng đã hiểu: Nancy lại khoái xem phản ứng của thiên hạ!

những tảng đá nằm tựa vào nhau trên bãi cát vắng.

Bây giờ thì Nancy nằm gối đầu lên đùi chàng nhìn lên trời chấm sao, mắt mơ màng:

— Anh hãy kể kỹ thuật «xoáy» của anh cho em nghe đi,

Chàng kể với một giọng say mê về nghệ thuật phá vỡ cửa kính để vào nhà ăn trộm đồ.

Nancy khiêu khích chàng:

— Bây giờ em muốn anh chứng tỏ là anh còn can đảm để làm việc đó.

Chàng e ngại nhưng bị Nancy chế

lắm thường bắt buộc phải «trở ngôn nghề» để biểu diễn cho Nancy. Thế là hai người lại chọn mục tiêu để «đánh phá». Lúc đó đã khuya. Nancy theo sát chàng nhẹ nhàng như 1 con mèo rình chuột.

Với nghệ thuật điều luyện, chàng đã làm vỡ cửa kính một cách êm ru, chàng lên vào trước rồi đến Nancy. Hai người mở chiếc tủ lạnh, chiếc tủ trống trơn không còn gì. Nancy nói với chàng:

— Em chỉ khoái phòng ngủ!

Trong lúc chàng lục lọi thì Nancy đã nằm trên giường và đ. p. chân. Khi chàng mò vào phòng thì mắt Nancy rực thêm muốn. Nancy nói:

— Cởi quần áo lẹ lên anh rồi lên đây với em. Chiếc giường êm tuyệt!

Chàng hí hửng vội cởi ngay sơ mi, rồi đến quần, khi chỉ còn có cái quần sà lỏn thì chợt Nancy tung chăn cười khúc khích chạy biến ra cửa sổ. Chàng chửi thề hoảng hốt mặc vội quần áo rồi cũng chuồn luôn. Nancy đã mất hút trong những bụi cây chẳng chịt. Chàng gọi Nancy nhưng không có tiếng trả lời. Chàng tìm nàng từng gốc cây bụi cỏ. Chợt mắt chàng ngời sáng khi chàng thấy chiếc áo ngoài của Nancy để chơi với trên một bụi cây. Chàng hy vọng và tiếp tục cuộc tìm kiếm. Niềm hy vọng đã dắt chàng đến bên bờ thứ nhì khi chàng thấy chiếc nịt ngực trắng của nàng để lại trên một cành cây. Chàng mỉm cười trong ánh trăng. Nancy chỉ còn có chiếc quần lót, chàng biết chắc như thế. Bây giờ thì chàng tới một nghĩa địa và tìm thấy mảnh che thân cuối cùng của Nancy, mảnh che thân hấp dẫn nhất của liên bà! Nghĩa địa im lìm chàng chỉ thấy tượng Đức Mẹ trắng toát nhìn xuống một c. n. hoa hồng và những chiếc th. a. g. a. như những bóng ma mà chẳng thấy Nancy đâu. Chợt chàng ngừng đi lên và thấy Nancy trần truồng đứng trên một cái bệ. Lúc đó Nancy là một bức tượng Venus tạo bằng ánh trăng. Chàng tiến lại gần, p. i. o. tượng. Những gì phải xảy ra sẽ xảy ra! Đoạn phim chiếu ở Giao Chỉ đến đây thì bị «cúp»...

Đó, niềm hy vọng của chúng ta

như niềm hy vọng của chàng si tình trong phim. Những thành công của chúng ta chỉ là cái quần lót của Nancy. Tờ giấy bạc in hình Trần Hưng Đạo chỉ là cái đó, mảnh bằng, chỗ ngồi trong chính trường chỉ là cái đó. Các bạn hãy hy vọng đi để rồi trong cuộc đời các bạn sẽ có ngày vỡ được, chớp được, tóm được cái si líp của Nancy. Đây cũng là lời chúc đầu năm của kẻ viết!

Hy vọng và sự chết

Trên thế giới chỉ có dân Giao Chỉ là có niềm hy vọng mãnh liệt nhất, vĩ đại nhất. Chúng ta mang niềm hy vọng cả sang bên kia thế giới nữa. Nguyễn công Trứ hy vọng khi đi tàu suốt được làm thông reo giữa trời. Biết đâu Nguyễn công Trứ bây giờ chẳng là một gốc thông đang vì vụ cùng gió Đalat! Một người Hoa Kỳ, Đại Hàn, Phi luật Tân ở An Nam khi đi xe gắn máy, si cút tơ thường đội nón an toàn như những phi công lái phản lực! Dân Giao Chỉ thì tỉnh bơ coi cái chết tựa lông hồng. Vì sao có sự khác biệt? Có thể nói vì dân mình có niềm hy vọng to tát hơn họ, dân mình hi vọng sẽ sống nhân rằng, sống phây phây ngay cả khi phóng xe như điên trên xa lộ. Họ tin rằng số chó má lắm mới chết vì xe cộ! Bây giờ ở đường Minh Mạng có một chiếc building đang nghiêng như một anh say rượu. Dân Giao Chỉ đã làm ngạc nhiên hãng RMK! Thay vì mời kỹ sư Mỹ, giải quyết «heo lồi Mỹ, nghĩa là tính độ nghiêng, tính cách tháo gỡ, phá dỡ, cưa xẻ thì gia chủ lại mời mấy ông sư về lập đàn gõ mõ tụng «kinh cầu an» để căn nhà khỏi «đi đoong», để dân chúng xung quanh khỏi phải ăn Tết với Diêm Vương! hy vọng!

Đọc đường đi tới cái huyết đàn An Nam mình thường rắc vàng, rắc bạc cho người chết với hy vọng người chết có đủ «đồ la» và «Trần Hưng Đạo» tiêu sài vung vít trên thiên đàng, niết bàn!

thậm con cháu đỡ phải chờ taxi! Hồi cụ còn sống cụ sợ nhất chờ taxi Saigon. Chuyện này có thật nên tôi mới thấy người mình, dân mình thật «chi» và có niềm hy vọng vĩ đại nhất thế giới,

Một cảnh làm tôi cảm động mỗi lần tôi đến chơi với Mỹ Linh là trên bàn thờ của chị ruột Mỹ Linh bao giờ cũng có một ly cà phê sữa và một cuốn tiểu thuyết trinh thám bằng tiếng Pháp. Chị Mỹ Linh là một nữ tiếp viên rất bỏ của Air Viet Nam bị tử nạn cách đây mấy năm. Tên nàng thật đẹp: Tôn Nữ Ái Trinh. Mỹ Linh nói với tôi là hồi sinh thời Trinh rất khoái uống cà phê và đọc truyện trinh thám trước khi đi ngủ. Bây giờ thì Mỹ Linh cũng nghiêng hai thư đó vì cứ cụng chị xong Linh thường thưởng thức cà phê sữa đều đều! Mà cà phê sữa Má Linh pha thì tuyệt! Còn tiểu thuyết thì Má Linh thay mỗi tuần một cuốn! Chỉ Linh là lợi! Hy vọng của bà cụ, của các bà Mẹ Việt Nam thật lắm cảm nhưng cũng thật cao đẹp! Chắc chắn khi pha cà phê sữa cho Trinh bà cụ có một niềm hy vọng dạt dào là Trinh sẽ uống ngon lành những ly cà phê sữa và sẽ đọc say mê những trang tiểu thuyết loại 007!

Trên quan tài của người chết dù giàu hay nghèo thường được bày một bát cơm đầy với trứng luộc, bông tam, Chả hến những kẻ còn sống hy vọng kẻ quá cố được ăn uống đầy đủ không phải làm ma đói, vì lúc sinh thời đa số dân Giao Chỉ đã quá «đội» quá «knac khô» quá «kiếm ước» rồi!

KINH NGHIỆM

Một thương gia bánh bao vô tiệm ăn cùng cậu con trai cỡ 10 tuổi. Cô bán thuốc mời ông mua 1 bao 555.

— Không. Tôi hút thuốc này một lần rồi, tôi bỏ luôn.

Cô bán vé số mời ông thử thời vận.

— Chà, trong đời tôi chỉ mua vé số có 1 lần, đủ rồi.

Người bồi tới mời ông thử một ly rượu, ông cũng trả lời vậy. Người bồi kết luận:

— Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu tại sao ông chỉ có 1 cậu con thôi.

Thỉnh thoảng trong nghĩa trang ta thấy cạnh một ngôi mộ đã có một mảnh đất dành sẵn. Mảnh đất này dành cho một ông chồng hoặc một bà vợ. Khi một trong hai kẻ có người đã « phiêu diêu miền cực lạc » trước. Dân An Nam đã chuẩn bị trước cho cái chết của mình can đảm không khác gì những phi công tự sát của Nhật Bản. Ý hẳn khi dành « chỗ nằm ngàn thu » đó người vợ hoặc người chồng nuôi niềm hy vọng được sống bên nhau bên kia thế giới!

Dân Giao chỉ ta cũng có tục đốt vàng mã cho người chết. Họ đốt nhà lầu, building, Fiat, Mustang, Toyota, đốt đồ la Mèo, « Trần hưng Đạo », đốt vàng hầu v.v. Tết tôi có gặp vợ thiếu tá S, bà có kể rằng ông về báo mộng đốt cho ông một cô bé 17, 18 đề hầu ông, đốt cho ông Whisky đề ông lai rai ba sơi với Thiếu Tá Trâu Điền với Đại Tá Lưu kim Cương, đốt cho ông một chiếc xe Jeep có cả tài xế Bà! nói là ông quên không nói đến vụ xăng nhớt, mà không có xăng nhớt thì làm sao Jeep chạy được. Bà than phiền quá vì đốt xăng cho ông (với giá kiem ước) thì thật hao tài! Nhưng bà vẫn đốt. Chắc hẳn bà hy vọng xe Jeep của ông sẽ chạy phom phom với sáng Esso hẳn hoi!

Đồng bào Thượng còn có tục lệ thật đẹp đó là sau một thời gian nào đó sẽ bỏ hoang mồ mả của người quá cố cho nắng mưa phá hủy, cho trâu bò dẫm nát vì họ hy vọng và tin tưởng rằng người quá cố đã lên trời dệt vải cho Nữ thần dệt vải rồi!

Cũng có những cặp yêu nhau uống thuốc chuột, thuốc ngủ, dùng chó lửa bắn vào tim vào óc để hy vọng được sống bên nhau, yêu nhau ngàn đời không có sự can thiệp của kẻ thứ ba, nhất là bà má! Niềm hy vọng của họ chắc hẳn phải kinh khủng, vĩ đại, tuyệt diệu lắm!

Hy vọng và người còn sống

Nếu có một nhà bác học nào chế ra máy nhìn được tương lai con người, chắc hẳn dân số trên thế giới này sẽ tự tử mất! Sở dĩ người ta còn sống, còn tranh đấu vì người ta hy vọng sự tốt đẹp hơn

trong tương lai. Hy vọng đã lôi cuốn họ về tương lai về sự sống.

Những người còn sống có nhiều hy vọng lắm. Những hy vọng đẹp cũng như hy vọng buồn. Chẳng có kẻ nào nói thật cả về những niềm hy vọng của mình. Thực ra con người đã hy vọng gì?

Phó thường dân thì hy vọng sẽ được làm phó thường dân muôn năm, nghĩa là chẳng muốn ai động đến lòng chân của họ để được yên thân dù có phải bữa rau bữa cháo.

Công chức và quân nhân thì hy vọng sẽ được ăn cháo trong những năm tới chứ không phải cái cảnh gánh tiền đi mua sản mua khoai thay cơm như dân Tàu hồi nào!

Học sinh thì mong giắt được mảnh bằng để kiếm ít tiền còm sống qua ngày nhất là khối phải đi lính (sự thật vẫn bi đát!)

Sinh viên, nhất là các anh học Được, học Nha học Y hy vọng tóm bằng đề hốt bạc và đề hỏi vợ!

Các nhà lãnh đạo thì hy vọng cứ được lãnh đạo hoài hoài, đều đều.

Các dân biểu thì hy vọng cứ được «bỏ hợp», được «nghỉ hè», được «in lịch» được «giải độc», được «rút súng bắn nước», «rút guốc» đều đều, và được dân «bầu nhâm» vào hai tòa nhà mãi mãi thì thật tuyệt!

Giám sát viện thì hy vọng sẽ bắt được nhiều hạm choai choai vì bắt hạm bự rắc rối cuộc đời lắm!

Giới cao cấp kaki thì hy vọng mai vàng, mai trắng nở toè loe, sao mọc từng bùng mà tên tuổi không phải đóng khung đen với hàng chữ «hy sinh vì tổ quốc» trên trang cuối của báo hàng ngày.

Giới kaki đã cụt, què, đùi mù, thùng «phá lậu» cho tổ quốc hy vọng có công ăn việc làm, hy vọng các «em bé hậu phương» yêu tí tí.

Giới chị em Sờ nánh ba thì hy vọng các liền ông Đồng Minh đừng rút ra lệ. Rút lệ nản thấy mồ và «yếu» nữa. Chị em bảo chỉ bất lực mới rút lệ! Các G.I nghĩ sao?

Giới ABC không có nhà đi ở thuê lại hy vọng các anh đồng minh

rút lệ để họ được ở building rẻ tiền!

Giới Bà Tàu thì hy vọng chính sách kiem ước càng ngày càng kiem ước để moi sin dân ổ-nằm-nhân.

Giới xe đồ đám ma như Tô-Bia Đức Bảo hy vọng chiến tranh cứ lai rai, lũng thũng như thế này để sản xuất sơ mi gỗ đều đều và cũng thu tiền cất lâu đều đều.

Giới quần hồng, liền bà con gái hy vọng xoay sở được tấm chồng cho ra chồng nghĩa là phải không lang thang như lính, không «đội» như công chức.

Giới con nít hy vọng năm tới và những năm tới sẽ được lì xì nhiều hơn chứ năm con chó thật chó má vì đểch ai khoái lì xì cả. Chúng có biết đâu thủ phạm vụ «chè lì xì» chính là xữ kiem ước!

Hy vọng và cái building nghiêng

Tình hình nước mình chẳng khác nào chiếc cao ốc nghiêng ở đường Minh Mạng. Nó không đứng vững là điều dĩ nhiên vì nó đã nghiêng. Nó không sụp đổ, đó mới là niềm bi đát. Một sụp đổ sẽ đưa đến một cái mới! Tình hình ở thế « nửa chừng xuân » ở thế « toát mồ hôi lạnh ». Có người tuyệt vọng. Có người hy vọng. Người ta hy vọng tình trạng sẽ được giải quyết.

Nhưng bằng cách nào? Chẳng biết nữa! Riêng Ngoại trưởng Trần văn Lắm thì hy vọng ở «phép lạ». Nhưng phép lạ do ai mang đến? Kể viết cũng chịu. Nhưng cứ hy vọng đi, sợ đểch gì! Hy vọng có bị đánh thuế kiem ước đâu mà sợ? Các bạn cứ hy vọng đi, hy vọng tòa nhà An Nam sẽ không té, nó chỉ hơi nghiêng tí tí thôi và chúng ta vẫn có thể ở trong đó mà zui zẻ cả làng. Chúng ta hy vọng sẽ không phải di cư sang đất nước khác như ông nghị sởi Peo, Piếc gì mới tuyên bố mời Giao Chỉ bỏ xứ!

Cứ hy vọng như anh chàng si tình ở trên, chúng ta sẽ vớ được cái si líp như của nàng Nancy kiều diễm và hấp dẫn đó, và chắc hẳn chúng ta sẽ ăn cái giải rút!

Đời đòi

LỮ HỒ

HY VỌNG CHÓ GÌ?

Báo Đời mở hàng với chủ đề Hy vọng. Đầu năm ai mà chẳng hy vọng một cái gì đề rồi thấy nó tan dần cho đủ ba trăm sáu mươi lăm ngày và lại hy vọng một mùa xuân mới nữa.

— Hoàn cảnh đất nước bắt buộc ta phải hy vọng Hòa Bình. Hòa Bình loại chi sẽ đến? Anh Hù-ri-măng, cựu trưởng đoàn mặc cả Cờ Bông ở Chiếu Dòm Paris đã nói: «Người Mỹ nên mưu một giải pháp mà không nên câu nệ vào ý kiến của Miền Bắc lẫn Miền Nam Việt Nam. Ta chỉ nên nghĩ đến quyền lợi của người Mỹ, nước Mỹ mà thôi». (Đài VOA đêm giao thừa). Thấy chưa? Đầu năm đã nói đều đề quanh năm chơi đều. Hy vọng gì ở anh mũi lõ đó? Khẩu hiệu tự lực, tự cường càng ngày càng thấy cần thiết. Thân phận chúng ta bây giờ giống với mụ đàn bà bị chồng dọa bỏ, lại đeo thêm bầu con hoang đang đang sửa soạn đề tái lập lại gia cang mà cóc cần tới chồng ngoại kiều nữa.

— Đã không hy vọng gì ở ngoại nhân ắt ta phải quay lại hy vọng ở chính mình. Với giọng nói mệt mỏi, khàn khàn, Tổng Thống mình nói: «Cộng Sản không mạnh. Trái lại, quốc gia chỉ tự làm cho mình suy yếu». Rồi ông giải thích: «Bởi vì, trong khi ở chiến trường ta chọc thẳng mũi giáo vào Cộng sản thì đã có những kẻ mang danh Quốc gia đâm sau lưng ta». Ấy thế là có hy vọng rồi. Một mặt dân Việt Nam hy vọng Cộng sản sẽ thảm bại. Mặt khác, mấy ông đồn gió, nằm vùng dù dưới hình thức nào cũng sẽ có rất nhiều hy vọng được chính quyền hiện hữu săn sóc sức khoẻ. Một khi, Tổng Thống đã nói công khai trong thông điệp đầu xuân thì bọn này phải đông lắm, làm ăn dẫu thau có vẻ khá lắm rồi đó.

— Mừng hai Tết, Tổng Thống ra lệnh truy tố hai anh dân biểu Cộng sản. Nay được biết, một

anh có lẽ đã trốn ra bưng, một anh núp ở Cam Ranh và nhờ Mỹ xác nhận cho anh là Xia chính cống từ mười mấy năm nay. Thì ra, cứ ý mình là xia thì xia vô chuyện chi cũng tưởng là yên ổn, không may, tình thế đã đổi thay. Càng xia nhiều thì cuộc đời càng thối um. Hy vọng lãnh án tối đa như tòa rao bữa mừng ba Tết là cái chắc. Cứ làm hòa bình cho nhiều vào. Người ta đang lo đánh nhau, đang khuyến khích đánh nhau mà lại đòi không đánh nhau thì phải được đánh nhau chứ sao nữa?

— Sau mấy ngày Tết yên tĩnh, chiến sự lại có hy vọng bùng nổ dữ dội trở lại. Vài ba loại giấy bạc mới được tung ra đề thu hồi bạc cũ, một vài bộ mặt mới, phong trào mới, chiến dịch mới được phát động đề thay cho lớp cũ. người dân có quyền hy vọng ngay từ bây giờ sẽ được hưởng nhiều thứ mới lắm. Đêm hôm qua, anh Hù-ri-măng lại đòi thay phái đoàn Đại sứ Lâm bằng một phái đoàn mới. Anh Le sang, đòi rút thêm lính Mỹ về nữa. Nhiều thanh niên có trần trề hy vọng được đón quân đề làm công tác «Nhà ta ta cứ xây; ruộng ta ta cứ cày». Đợi ngày...

— Còn gì nữa? À còn cô Thanh Nga quảng cáo công khó phiếu trên đài Tivi nữa. Mọi người có tiền, tiền nhiều, tiền ít, tiền dơ, tiền sạch hãy đem trút vào ngân khố. Vừa chắc ăn, vừa có lời. Cứ hy vọng là bạc sẽ đề tứ tung cho mà xem.

— Sau rốt, là hy vọng của Việt Cộng khi phá hoại trung tâm Báo chí. Từ lâu đài giải phóng vẫn gọi trung tâm này là cơ quan kìm kẹp tiếng nói tự do. Họ tưởng phá đi thì dân sướng lắm. Làm gì có chuyện đó. Chứng cứ là ông Chu Tử mất ngủ mấy đêm vì không biết cái hồ sơ báo Sống của mình đã chầy chưa? Hy vọng nó không cháy. Vì cháy thì phải đi xin lại cái phiếu số 2 lần nữa. Khó bỏ mẹ!

Năm 1970 Việt Nam sẽ ra sao

● LÝ ĐẠI NGUYÊN

Từ nhiều năm nay, nghĩa là sau thời đệ nhị thế chiến, thế giới mặc nhiên chia làm hai. Một là thế giới tự do. Hai là thế giới CS. Còn cái thế giới Trung lập thì chỉ có tiếng mà chơi, thực tế ra thì chỉ là sản phẩm của từng giai đoạn chiến lược thôi. Bản chất của nó vẫn là Thế giới Tự do, ngoài trừ nước CS quốc gia Nam Tư.

Cũng từ khi thế giới bị chia đôi đó, phía thế giới tự do luôn luôn bị đặt trong thế thụ động. Các nước nhỏ là mục tiêu xâm lăng của CS. Các nước lớn thì đồng sàng dị mộng. Dựa vào nhau, khai thác lẫn nhau, tay bắt mặt mừng nhưng chân đá ngược, thậm chí đến độ liên kết cả với kẻ thù để bắt chẹt nhau nữa, Đâu đó hơn hết, là họ không dám chơi thắng vào mặt nhau mà họ lại chỉ dùng những nước nhỏ làm những quân bài thí, vật hy sinh cho những âm mưu của họ. Các cuộc chiến tranh VN, Do thái với Ả Rập là một điển hình.

Nhưng cho tới ngày tướng De Gaulle bị tụt nhục rồi khỏi chính trường thì tình hình hoàn toàn đổi mới. Cho tới giờ phút này chúng ta có thể quả quyết được rằng: các chính quyền ở những cường quốc tự do đều đã bị vòng vây của đồng Mỹ Kim xiết chặt rồi. Đương nhiên về phía dân chúng thì cứ việc đối kháng. Nhưng có đối kháng mấy mà chánh quyền đã bị buộc phải đi vào một đường lối quốc tế chung thì việc đối kháng đó cũng chỉ để làm sáng danh thêm cho thế giới tự do mà thôi, không còn là điều đáng ngại cho bàn toán quốc tế nữa.

Phong trào phản chiến của dân chúng Mỹ và dân chúng các nước Âu Châu mạnh mẽ đẩy chớ. Nhưng đã là phong trào dân chúng thì chẳng bao giờ bền lâu được, nên những nhà lãnh đạo chính phủ chỉ cần làm dịu phong trào trong lúc lên cao, khi phong trào đã dịu thì chính sách quốc gia đầu vẫn vào đó, có nghĩa là đường của chính quyền chính quyền vẫn cứ tiếp tục đi. Chỉ trừ khi có một cuộc cách mạng đoạt chính quyền, nhưng ở các nước Âu Mỹ thì điều đó lúc này không thể xảy ra.

Có thể nói Thế giới tự do đang đi chung trong một đường lối mà kẻ quyết định đường lối đó hiện nay là Hoa Kỳ. Sau nhiều năm Hoa Kỳ chịu đựng nhần nhục, năm 1970 này Hoa Kỳ mới thực sự tạo thật đầy đủ tư thế để «lãnh đạo» thế giới tự do. Dù cho yêu, ghét, chống đối hay chạy theo Mỹ thì tất cả chúng ta cũng cần phải nhận sự thật đó. Vậy tìm hiểu chánh sách quốc tế của Hoa Kỳ chúng ta có thể thấy được những gì xảy ra trong năm 1970 này.

Hoa Kỳ đang nỗ lực chấm dứt mọi cuộc chiến tranh hiện đang diễn ra ở các vùng đất thuộc thế giới tự do. Nếu là một cuộc chiến tranh có cộng sản dính vào, như ở VN, thì Mỹ cũng sẽ giảm chiến tranh tới mức chót để cố gắng mở ra 1 «kỷ nguyên thương thuyết hòa bình» với đối phương. Giảm chiến tranh có nghĩa là HK cố tình bỏ rơi hay đầu hàng như nhiều người tưởng. Mà vì chính Mỹ đã quá khỏe để thừa khả năng đương đầu kịp thời với những cuộc

chiến tranh quy mô bất ngờ. VN như vậy nghiêm nhiên trở thành 1 thí điểm trắc nghiệm cho lý thuyết «thương thuyết Hòa bình» của Mỹ đối với Cộng sản. Đầu thật, nhưng có hy vọng cuộc chiến nay sắp xuống tới mức thấp nhất.

Song song với chương trình giảm chiến. Hoa Kỳ vì là người cầm đầu và cũng vì quyền lợi của chính họ. Họ sẽ bằng mọi cách tái thiết các nước tự do nhược tiểu, về các mặt kỹ thuật, kinh tế xã hội và chính trị. Tất cả các chế độ có bản chất độc tài ở phía tự do nhược tiểu đều không còn đất sống. Vì rằng độc tài còn tồn tại trong vòng tay Mỹ ngày nào thì Cộng sản có cơ hội đánh Mỹ ngày đó. Hơn nữa đường quen nước Mỹ dù sao cũng vẫn kiêu hãnh vì chính nước của họ đã có một chế độ Dân chủ đa nguyên sớm nhất và vững mạnh nhất đối với thế giới hiện đại. Vậy các nhà độc tài hay đang tập tọng độc tài lo đi thì vừa.

Đối với các cường quốc tự do hạng nhì, HK cũng không quá tham ăn để hết phần họ đâu, HK sẽ chia cho họ những quyền lợi cần thiết, miễn là họ đừng phá Mỹ như trước tới nay nữa. Chia quyền lợi cho cường quốc hạng nhì không có nghĩa là Mỹ trao vận mệnh một số quốc gia nhược tiểu nào đó cho cường quốc này hay cường quốc kia, mà chỉ cho họ ăn ké thôi. Vậy các chính khách nhược tiểu chạy cõ hầy thận trọng, không rồi sa hố cho mà coi.

Đối với thế giới Cộng sản, thì

trong những năm qua, Hoa Kỳ đã cố gắng về mọi mặt để chứng tỏ cho Nga thấy rằng họ không thể vượt được Hoa Kỳ về bất cứ lãnh vực nào. Kể từ năm 1969 khi người Mỹ đặt chân tới mặt trăng, thì Nga hầu như bị rơi nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Phải đối diện với những luồng sóng ngầm đang âm ỉ sôi sục trong khắp các chư hầu CS. Trên không vượt lên không nổi, chung quanh không có đường mở mang, trong lòng luôn luôn náo loạn, Nga đang bị đặt trong tình trạng thất thế trầm trọng đối với Mỹ.

Chính vì vậy mà Mỹ ngang nhiên công bố dự định sống chung hòa bình với Trung Cộng. Những cuộc họp tay đôi và mặt giữa Mỹ, Trung cộng lại được mở ra ở Varsovie. Bang giao Trung Cộng, Mỹ trong những năm tới có nhiều triển vọng đạt được. Chiến tranh VN nhờ đó sẽ có lối thoát.

Năm 1970 thế giới Cộng Sản rơi loạn đổ đốc

Khi thế giới tự do ra khỏi thế bị động, tất nhiên thế giới CS bị áp đảo. Như trên đã trình bày. Nga đang bị Mỹ vây khốn. Trung cộng không dám đánh nhau với Mỹ tại VN, nên đành phải chấp nhận thương thuyết để sống chung với Mỹ. Đủ cho thấy sẽ có từng loạt biến cố sắp xảy ra tại thế giới CS rồi.

Biến cố lớn nhất phải kể là tình thế căng thẳng tới độ tại biên giới Nga Hoa. Những cuộc thương thuyết đang đi đến chỗ bế tắc. Hai bên đều lăm le dùng súng để nói chuyện hơn thua. Nhưng tất nhiên là chưa dám. Vì hai bên đánh nhau thì Hoa kỳ mặc nhiên lên ngôi đại đế. Đến như vậy thì chẳng còn làm gì có chuyện sống ch hoặc thương thuyết hòa bình nữa, mà chỉ còn là lệ thuộc Mỹ thôi.

Hai bên Nga-Tàu dù chưa đánh nhau quy mô, nhưng những xung đột hiện nay, chứng tỏ rằng Nga-Tàu không thể sống chung với nhau được nữa. Nga đã mặc nhiên sống chung hòa bình với Mỹ từ lâu rồi. Chỉ còn Trung Cộng, nhưng hiện nay Trung Cộng đã hoàn toàn bị cô lập với thế giới. Các nước tự do hạng nhì không còn tự động xé rào được nữa. Thế nên con đường tồn tại của Tàu cộng lại là con đường sống chung hòa bình Mỹ. Vấn đề đó gần rồi, và sẽ được khởi sự kể từ năm nay 1970.

Muốn biết được những mặt ước

giữa TC và Mỹ, chúng ta hãy chờ những biến cố sắp đến của miền Bắc. Nếu phe Trường Chinh đoạt quyền lãnh đạo miền Bắc. Đó là Tàu Mỹ đã tìm được thỏa hiệp với nhau rồi. Và như vậy thì chiến tranh miền Nam này sẽ lui vào thế cách mạng theo đúng lý thuyết và đường lối của họ Mao. Phe thân Nga ở miền Bắc sẽ phải dựa vào vùng rừng núi VN, Ai lao để chống lại với phe thân Tàu. Đúng như vậy thì thuyết nhân quả thật là linh nghiệm.

Năm 1970 Việt Nam sẽ ra sao?

Nhìn chung vào những biến cố thế giới, ta có quyền hy vọng rằng gánh nặng chiến tranh trên vai người Việt sẽ nhẹ đi. Chế độ Dân chủ thực phải có ở Nam Việt Nam. Những người quốc gia chân chính thực sự muốn làm thật, có cơ hội hoạt động. Miền Nam bước vào giai đoạn Nam yên tĩnh. Cộng sản chỉ còn đủ sức phá hoại và tuyên truyền, nhưng sẽ không sắm được vai trò chính trị lớn nào tại chính trường như người ta thường lo sợ. Đương nhiên những chính khách chẳng may đã mang nhãn hiệu của Mỹ cũng sẽ không được sai đến trong những nhiệm vụ quan trọng như các đường sự mong muốn. Vì bất cứ ai dù chống Mỹ tới mấy cũng khó có thể ra khỏi đường lối lớn của Mỹ nữa. Đành vậy chớ biết sao hơn.

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍN

HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe.
— đủ các giới NGON, THƠM, BỔ
không kém Bột ngoại quốc, đã được
viện Pasteur công nhận nhiều chất BỔ
TÂM PHƯƠNG

74A, Trần quốc Toản Saigon

Trúng mạch

+ NGUYỄN THỊ TƯƠNG GIANG

Cây mùa xuân năm nay do nhà xã hội dành cho giới liên ông thiết là xum xê, đầy hoa lá. Đó là tin vào năm chó, ông Tổng Xã Hội sẽ thiết lập một khu giải trí tại Vũng Tàu hoặc Nha Trang. Đàn ông nghe tin, nhảy mừng rơn y như vừa trúng số cặp sáu. Một cơ hội bằng vàng cho đàn ông thi đua về các món sở trường... Tha hồ đàn ông chụm nhau sát phạt tới không còn một manh giáp tại sông đèn đỏ. Các anh hay ngửa chân sẽ tha hồ ôm nhau nhót toi bời. Các anh ưa tìm của lạ, sẽ tha hồ thao túng thị trường tình ái... Bấy giờ các anh sẽ... líp, sẽ khoái lén lút hành nghề lậu, khỏi phải phòng. khỏi lo bị xúc về ngũ bát. Các anh sẽ công khai và hiên ngang đóng góp cho xã hội xây dựng... từ đó tưởng : Các anh đã có ông xã hội gồng mình độc quyền bảo đảm. Các anh du hí có đóng thuế kiểm ước... Lần này các đảng đàn ông có vẻ chịu lắm... hể kè nè vì đã được ông bác sĩ bắt đúng Ạch để kè toa, cho thuốc.

— Nhớ mấy lần trước ngài Xã hội cũng đã từng có vài sáng kiến chấn hưng xã hội, nhưng coi mọi các liên ông xi nạc dừ, chỉ vì lần đầu ông Bác sĩ đã lo nuôi nấng con gái chữa hoang, lần kế ông lại lo săn sóc cho đàn bà để con lai. Các liên ông không được ông xã hội ngó ngang tới, nên câu tức ! Bấy giờ thì vui về cả làng ! Con gái, đàn bà, con nít, đàn ông đều được nhà Xã hội cung tuốt. Các ông còn được nâng cao bằng cái quyền tự do khả ái, cơ bạc, nhảy đầm, mua bán dâm khỏi sợ lính bắt.

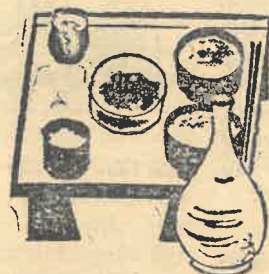
— Kê ra nhà Xã hội rất dồi dào sáng kiến. Cái nào cũng thiết sáng ! Ông «sáng» hơn nhà kinh tế, vì biết rằng thứ nào càng cấm, càng dễ bị lậu. càng bị mất thuế. Chi bằng cứ cho đàn ông thả ga vi vút, để dễ bề lắt túi vét hầu bao của họ lấy tiền xây nhà nuôi gái chữa hoang, mua sữa đường nuôi con lai...

Các ông nên hàng hái đóng góp mạnh vào công cuộc xây dựng xã hội. Du hí nhiều có lợi cho mình, lợi cho nước... Ông xã hội và các ông có thành tích về vang về du hí đều đáng thưởng mề đai vì đã góp công kiến tạo xã hội một cách thần tình.

NGUYỄN THỊ TƯƠNG GIANG

● LINH-TRANG phụ trách

trong nhà ngoài ngõ

LÀNH MẠNH

— Mấy ngày đầu xuân T.L. nghe nhiều tin tức rất hấp dẫn liên quan tới công tác cải tiến xã hội. Trong khi các ông đang « hoan nghênh » dự kiến thành lập khu giải trí cho người lớn tha hồ đánh bạc, nhảy đầm và mua bán tình ái, T.L. đi ngang qua công viên Cộng Hòa phải dừng chân ngay ở đường Hùng Vương reo vui vì thấy một thành quả xây dựng xã hội dành cho trẻ em rất đẹp, rất đáng yêu... Đó là vườn chơi trẻ em Âu Lạc.

— Ở nhà, T.L. thường được phân công đảm nhiệm chức vụ bế em bé. Lúng túng trong nhà nóng bức, em bé khóc nhè hoài, T.L. bị ba má mắng là chị hư, không biết dỗ em. Bế em ra đường, đầy bụi bặm, đầy xe cộ, đầy người, em bé càng khóc thét lên... Khổ cho cái thân làm chị cả của T.L. quá. Thấy người ta cứ lo cho người lớn giải trí mà bỏ quên con nít... T.L. càng ức nghê. Người ta chỉ lo làm xã hội cho mấy ông đánh bạc, nhảy đầm v.v... mà quên em bé không có chỗ nô đùa

chơi vui... Bấy giờ đã có vườn chơi thật rộng, thật mát, thật đẹp có đầy đủ dụng cụ cho các em tụ tập vui đùa. T.L. nghe nói đó là công xây tạo của các anh lính công binh Đại Hàn. T.L. xin khen ngợi và ghi ơn các anh... đã qua xứ sở VN và góp công làm cho xã hội VN lành mạnh... Các anh rất đáng gán huy chương. Người lớn có chỗ đánh bạc nhảy đầm để giải sầu, con nít cũng phải có chỗ du giầy tuốt thang để giải cái nóng bức mới đồng đều cho công tác xã hội phải không thưa bác sĩ T.T. Xã hội ?

CÓ CHỒNG TỶ PHÚ

— Bà Jacqueline lấy IT Mỹ, bà Jacqueline thành góa phụ, bà Jacqueline tái giá với ông già tỵ phú rồi tới bà bỏ ông tỵ phú... Tin về bà Jackie vẫn ồn ào... Chuyện tình của bà Jackie vẫn là chuyện tình tương tự của mấy cô đào xine ăn khách lấy chồng bỏ chồng vãn vãn và vãn vãn...

— Rồi tới chuyện ông tỵ phú già vì mê một người đẹp danh ca VN nên tính lái du thuyền sang xứ đang có giặc để tìm duyên thơ mộng... Lại những tin tức ồn ào... Nhưng lại nghe đâu người đẹp nhà mình chỉ yêu anh phi công VN hơn, nên từ chối kết bạc kếp sù của ông lão nhà giàu Hy Lạp. Nếu tin đó có thiệt IT xin khen ngợi cô bạn gái xinh đẹp tài danh hết mình. Lấy chồng, cứ lấy người mình yêu là tuyệt diệu... Tỵ phú danh vọng chỉ là phù du... Bà Jackie đã nếm mùi đó và chắc còn cay lắm.

vào đời

hy vọng vào cái ngàn vàng ?

● LINH TRANG

Người trần đã thật sự bay vèo lên đóng đô mấy ngày trên mặt trăng... Cuộc sống của người trần ngày nay đã được đẩy vù vù theo kỹ thuật, máy móc nguyên tử. Toàn là máy, chỗ nào cũng có máy. Trong nhà ngoài ngõ, trên trời dưới nước đâu đâu cũng thấy người chạy mất thở theo máy. Ngay hạnh phúc gia đình thời nay của đàn ông đàn bà cũng đã có máy móc bảo đảm, tiếp tay : máy lạnh mái ấm, máy may, máy giặt, máy nấu cơm, máy quét nhà. Con có thêm những thứ tân kỳ như máy bơm tay cho đàn ông, máy độn ngực cho phụ nữ v.v...

Cho đến cái chữ trình ngày nay cũng được thủ kín trong một loại máy móc kín. Trường đồng trình của đàn bà bây giờ đã bị phá giá. Nào ngờ cái mồng mành, mong manh được đánh giá tương trưng bằng ngàn vàng ngày xưa, bây giờ lại được đổi bằng tiền mặt, bằng nhà lầu xe hơi, tủ lạnh, truyền hình... Gặp được số đỏ, đồng trình đem đổi được vô số ngàn vàng. Nhưng nếu rủi gặp Bà Tú, Anh Sở, chữ trình bị đổi bằng kiểm ước, tan tành mà chẳng có tí vàng nào. Từ ngày người xứ này xồng xênh được đồng đô la xanh đỏ thì đồng trình lại được đi đòi rồn rềng với đồng Mỹ kim. Sức bảo vệ chữ trình ngày nay đã lọt ra ngoài vòng lưới bủa vây của thứ chữ nghĩa ông Khổng, bà Mạnh, đã rơi tuột ra khỏi vòng tay êm ấm của mẹ hiền. Đồng trình, nhẹ như lông hồng bay tung phời phời... Trong khi đó, lại có kẻ quyết niu kéo lại cái ngàn vàng bằng một loại thất lực khóa máy thật chắc, thật an toàn, khóa ngay cái chỗ cần phải... khóa. Đó cũng lại thêm một tiến bộ về khoa giữ hạnh phúc gia đình, bằng phương tiện máy móc tối tân.

Kể viết bài này nhất được một tin vật trên báo về cái khóa trình đó, bèn đem trình làng. Một anh Phi (Phi luật Tân, xin đừng nhầm với mọi Phi Châu) tuổi gần tứ tuần lại vợ được cô vợ mới toanh. Nhưng trăng mật chưa được 3 tuần anh Phi lại bị bề bí mật về vụ đã có sẵn phòng I. Phòng II đang dùng con thịnh nộ đã tổng khứ anh ra khỏi tổ chim uyên. Gặp phải anh Phi hơi đều. Hàng ngày

anh đã dùng loại thất lực đặc biệt có khóa đề khóa trình vợ anh thật kỹ. Nay bị đuổi ra, anh bèn xách xâu chìa khóa đồng luôn. Báo hại cô vợ mới bị... bí nặng, phải chạy kêu cứu ầm ĩ với quý thầy Cảnh Sát... Và ở đây, người ta đã phải hi hục đập tới 3 cái ổ khóa để giải tỏa cái nỗi lòng của nàng... ở trường hợp này, máy móc tân tiến càng làm cho nhiều người... rồi !

Tuy vậy, có nhiều anh đàn ông, nuốt là những anh ghen nặng, vẫn ham loại khóa đó lắm chác chán họ sẽ ào đi còm mắng gắp... Loại khóa trình tiết này sẽ đắt hàng như tôm tươi. Và khách hàng cũng sẽ gồm những ông cừ khôi được phân loại trong bảng danh sách sau đây :

— Mấy ông già ưa chơi nhạc trẻ, thích đánh trống bỏi. Mấy ông phòng không dai dẳng tới gần 70 cái xuân tàn, lại nồn nóng bước thêm bước nữa lên xe đò, theo gương ông bầu gánh nhà hát Tây.

— Mấy ông thích làm giàu bằng cách cho vợ chạy áp phe đô la xanh đỏ. Những vị phu quân thường cho vợ đi ngoại quốc, cuộc đồ lậu mang về. Quý quan tham nhờ công tác lác túi dân, nuôi đào đẹp. Quý đảng đàn ông bận đi làm chính trị, cách miệng, chính khứa hồ hào, đã để vợ thường trực nằm phòng không vô vớ...

Có vợ quý, có đào thơm phải hết lòng mà giữ. Việc đó nên làm và nhất định phải làm, vì thời nay là thời đồ của các anh cướp giật, giật tiền, giật tình. Đồng đô la có sức mạnh hơn cả Hercule, Bat. an, Hiệp sĩ say, Hiệp sĩ mù... Nó hạ đo ván tất cả. Nó nhắc bông con người bằng ngón tay có lủng lẳng đồng bạc đỏ xanh... Những vụ nổ súng yêng hùng cứ xảy ra hàng ngày như cơm bữa, giết nhau, giành giật nhau vợ mình, vợ người. Vì vậy đàn ông lo giữ vợ là tốt bụng, là đáng bốc thơm, là đã làm được bốn phận cao quý, một công tác hàng đầu.

Bàn về thuật giữ vợ, mỗi ông có một cung cách riêng. Ông phú quý thì có tường, cổng cao, nhốt vợ trong nhà, tránh kẻ gian dòm ngó. Ông nhà sang cô đào đẹp phải chi tiền cho nhà trình thám tư, các hiệp sĩ lang thang để canh phòng. Anh có của cổ ngăn bó vợ con phê phỡn, như nhảy đầm đánh bạc, không chứa bạn trai trong nhà, không cho vợ con giao du theo kiểu « ông Tây Bà Đầm », đi nghỉ hè, xine, tắm biển riêng với ông bạn quý. Anh nhà nghèo cũng lo giữ vợ, ràng làm việc, tập cho vợ con tần tiện, không đua đòi, không buông lung đi buôn đồ Mèo, đi làm sỏ Mèo v.v...

Nhưng những phương cách giữ vợ vừa kể trên vẫn bị coi là... lạc hậu, kém xa sáng kiến cao siêu của anh chàng Phi đã xử dụng tới giây thất lực

XEM TIẾP TRANG 4*

QUỐC - HỘI VÀ NHỮNG NỂ QUANH CỎ

Bài của LƯU DÂN

LTS : Vụ án ba Dân Biểu Châu — Trúc — Hồ đã gây sồi nổi trong dư luận từ ba tháng nay. Về mặt thông tin, tuần báo Đời không thể loan các tin theo kịp thời gian như các nhật báo. Nhưng đề độc giả có được đầy đủ các dữ kiện về vụ này, chúng tôi đăng tải tài liệu sau đây của một ký giả đã theo dõi từ đầu tới cuối nội vụ tại diễn đàn quốc hội, tại hành lang quốc hội và tại cả hậu trường. Ngoài ra ký giả Lưu Dân còn tham khảo các tài liệu từ biên bản quốc hội lập hiến 1967 để quý vị nhìn rõ vấn đề hơn.

(1). Vụ án 3 Dân biểu có hồ sơ liên hệ với Cộng Sản

Ngay từ lúc Hành pháp chuyển đến Văn phòng Hạ Nghị Viện hồ sơ của 3 dân biểu có hành vi thân Cộng (cuối tháng 10-1969), chính trường miền Nam lại thêm một phen sôi nổi vì đây là một vấn đề có tầm quan trọng đặc biệt ảnh hưởng đến nền tảng của chế độ.

Trước tiên, hãy đề ý đến diễn tiến của vụ án mà chưa vội xét đến khía cạnh nội dung. Người ta thấy liên tiếp trong các phiên họp ngày 05 và 06-12-69 khoáng đại Hạ Nghị Viện đã thành lập một Ủy ban gọi là «Ủy ban Đặc biệt Cứu xét Hồ Sơ của 3 Dân biểu do hành pháp tố cáo có liên can với Cộng Sản» do một Dân biểu trong khối Độc Lập làm Chủ Tịch và gồm có :

- 02 DB thuộc khối Dân Tiến.
- 01 DB — Độc Lập
- 01 DB — Đoàn Kết
- 01 DB — Xã Hội
- 03 DB không thuộc khối nào.

Nhiệm vụ của Ủy Ban được ấn định như sau :

- Thâu thập tài liệu bổ túc
- Mời các cơ quan liên hệ của Hành Pháp đến điều trần trước Ủy Ban

— Lập phúc trình đúc kết gửi cho các DB và trình trước khoáng đại.

Thời gian hoạt động của Ủy ban là ba tuần lễ.

Ủy ban chính thức làm việc từ ngày 11-12-69. Một nội lệ được thông qua và Văn Phòng Thường Trực của Ủy ban được đề cử như sau :

— Chủ tịch DB Phan Thông (Khối Độc Lập)

— Phó Chủ tịch :: DB Nguyễn Văn Chính (Khối Dân Tiến)

— Tổng Thư ký : DB Nguyễn hữu Đức (Khối Đoàn Kết)

— Thuyết Trình viên : DB Hoàng Thông (Khối Độc Lập)

Ủy Ban đã lần lượt cứu xét các tài liệu do Hành Pháp chuyển đến, đồng thời tiếp kiến các giới chức Hành Pháp đến điều trần về các hồ sơ trên. Ủy Ban cũng đến Khám Chí Hòa để tiếp xúc với Trần ngọc Hiến, Vũ ngọc Nhạ và Lê hữu Thúy. Ủy Ban cũng tiếp xúc tại Văn phòng với hai ký giả Phan Nghị và Cao Trần đang được tự do tạm.

Ngày 26/12 Ủy Ban họp để thảo phúc trình.

Trong khi chính trường đang sôi động vì chưa biết nội vụ sẽ ngã ngũ ra sao thì liên tiếp trên Đài Phát Thanh và khắp các Tỉnh, một

chiến dịch tố 3 Dân Biểu có hồ sơ liên can với CS rầm rộ diễn ra. Sự căng thẳng lên đến tột độ vào ngày 20-12 khi một đoàn biểu tình ước độ vài trăm người xâm nhập HNV la ó và đập phá trong lúc HNV đang họp phiên khoáng đại để nghe ông Tổng Trưởng Tài chánh điều trần về vấn đề hành thu thuế khóa trong năm 1970. Dư luận các giới trong và ngoài nước đều tỏ vẻ bất mãn với cuộc biểu tình này. Thượng Nghị viện thành lập Ủy ban Điều Tra và quy trách nhiệm cho cơ quan Hành pháp bất lực. Vài lực lượng tôn giáo phủ nhận sự tham dự của mình vào đoàn biểu tình. Kết quả là ông Bộ trưởng bị Quốc Hội khuyến cáo thay thế và HNV lập thủ tục truy tố ba ông nghị do thành thuộc phe lưu nhiệm đã tổ chức cuộc biểu tình ra tòa.

Sau đó sự sôi nổi biến thành những đợt sóng ngầm sau khi Tổng T. Thiệu tiếp Văn Phòng HNV tại dinh Độc lập để tìm một sự thông cảm.

Sự yên lặng bao trùm và mọi người kiên tâm chờ đợi.

Đấu chương trong phiên họp khoáng đại

Sáng ngày 30-12-69, phiên họp khoáng đại HNV được triệu tập để

nghe Ủy Ban Đặc Biệt phúc trình về việc cứu xét hồ sơ của 3 DB do Hành pháp tố cáo có liên can với Cộng Sản. Trụ sở HNV được tăng cường an ninh đến mức tối đa vì người ta e ngại trước những tin đồn sẽ còn những cuộc biểu tình xâm nhập nữa. Trước khi họp khoáng đại, các khối và cả các DB sôi sục đều cho phổ biến lập trường của mình.

Suốt ngày 30-12 và cả ngày 31-12-69, nhiều màn ly kỳ hấp dẫn lâm ly hùng tráng chưa từng có lần lượt diễn ra tại hội trường và hành lang HNV.

Sau khi Ủy Ban Đặc Biệt phúc trình về công việc của mình và đúc kết hồ sơ của mỗi Dân Biểu bằng một đề nghị buộc tội, các DB hiện diện chia làm hai phe tranh luận nhau kịch liệt sau khi không quên xác định lập trường chống Cộng, đặt quyền lợi Tổ Quốc lên trên hết và sự quyết tâm bảo vệ Hiến Pháp của mình.

Các DB thuộc phe thứ nhất mà cũng là phe đa số tán thưởng đề nghị của UB Đặc biệt, viện dẫn đến 4 Hiến Pháp 1-4-67 «VNCH chống lại chủ nghĩa CS dưới mọi hình thức, mọi hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa CS đều bị cấm chỉ», yêu cầu khoáng đại HNV xác định thái độ.

Trái lại, phe thiểu số, mà điển hình là bản tuyên cáo của khối Xã Hội HNV ngày 30-12-69 thì cho rằng Ủy Ban Đặc Biệt đã đi quá thẩm quyền được giao phó bằng cách đưa ra đề nghị buộc tội trong khi Ủy Ban chỉ có nhiệm vụ «lập phúc trình đúc kết gửi cho các DB, trình ra trước phiên họp khoáng đại». Phe thiểu số còn tiết lộ là kết luận của Ủy Ban chỉ được 04 trong số 09 DB trong Ủy Ban chấp thuận. Ngoài ra Ủy Ban còn làm việc «thiếu tinh thần trách nhiệm, không đủ khả năng chuyên môn, không làm tròn nhiệm vụ vì không dự liệu đưa DB Phạm thế Trúc trở về VN để đối chất, không sưu tầm được thêm tài liệu có giá trị pháp lý bảo đảm ngoài các phúc trình của Hành Pháp, các bản tự khai của các bị can Hiến, Thúy, Nhạ mà theo sự phát giác của 1 DB Ủy viên trong Ủy ban thì các bị can đều xác nhận trước Ủy ban rằng lời

khai của họ phải viết đi viết lại đến mười mấy lần cho đến khi nào cơ quan điều tra chấp nhận mới thôi.

Một dân biểu khác thuộc phe thiểu số trong Ủy ban mà cũng là thiểu số trong khoáng đại lại tố cáo rằng trước ngày Ủy Ban soạn thảo phúc trình, Dân biểu Chủ Tịch Ủy ban Đặc biệt đã riêng rẽ tìm gặp Tổng Thống Thiệu. Hành động này khiến phe đa số trong Ủy ban có thể bị nghi là đi lãnh chỉ thị để viết phúc trình.

Khoáng đại HNV còn đang giằng co nhau về đề nghị kết tội của phe đa số và sự nhắc nhở Hiến Pháp phải được tôn trọng cùng mọi thủ tục truy tố phải hợp hiến của phe thiểu số thì một kiến nghị với 52 chữ ký viện dẫn điều 162 Nội Quy HNV «Viện biểu quyết minh danh khi 1 phần ba Dân biểu hiện diện yêu cầu».

Thế là cuộc biểu quyết để xác định giá trị từng lời buộc tội của Ủy Ban Đặc Biệt bắt đầu.

Kết quả là trong số 114 DB hiện diện, các DB trong phe đa số đã chấp thuận đề nghị buộc tội.

— 69 DB đồng ý DB Phạm thế Trúc có những hành động có lợi cho CS và chống chính thể VNCH.

— 70 DB đồng ý DB Trần ngọc Châu có liên lạc với CS.

— 68 DB đồng ý DB Hoàng Hồ có liên hệ đến những hoạt động của cán bộ CS.

Phiên họp lịch sử của HNV chấm dứt sau khi một DB nổi tiếng là vua xuống đường độ nào đứng lên tố cáo là Hiến pháp đã bị vi phạm mở đường cho sự chà đạp Dân chủ và thiết lập Độc tài.

Lời kết luận buộc tội của HNV đúng như lời một DB thuộc phe đa số trong phiên khoáng đại ngày 31-12-69, chẳng có một giá trị pháp lý nào cả nhưng lại có tác dụng chuẩn bị hết sức lớn lao.

Vụ truy tố tất niên

Báo chí tại Thủ Đô trong những ngày cuối năm Kỷ Dậu tiếp tục đăng tải những tin giật gân theo đó thì Chủ Tịch Ủy Ban đặc biệt (mà người ta tưởng mẫn nhiệm kỳ vì thời hạn 03 tuần lễ đã qua) cùng nhiều nhân vật trong HNV lần lượt tuyên bố rằng một kiến nghị cho phép Hành Pháp truy tố 3 Dân Biểu có hồ sơ thân Cộng căn cứ vào điều 37 khoản 2 Hiến Pháp 1/4/67. Điều đó nguyên văn như sau :

«Trong suốt thời gian pháp nhiệm ngoại trừ trường hợp quả tang phạm pháp, không thể truy tố, tạm nã, bắt giam hay xét xử một DB hay NS, nếu không có sự chấp thuận của ba phần tư tổng số DB hay NS». Kiến nghị đang được các DB chuyển nhau ký tên và túc số 3/4 nghĩa là 102 DB không còn xa nữa.

→

Các chánh khách thì nhau phát biểu rùm beng về khía cạnh pháp lý của việc có thể có kiến nghị cho phép Hành pháp truy tố 3 DB căn cứ vào điều 37 khoản 2 của HP. Nguyên Chủ tịch QH Lập hiến cho rằng như vậy là bất hợp hiến. Có lẽ những người tham dự phiên họp ngày 2-2-67 của QHLH khi bàn về các điều 36, 37, 38 của dự thảo HP cũng đồng ý như vậy. Sự thật Quốc hội lập hiến đã bàn những gì?

Trong phiên họp ngày 2-2-67, DB Phan Quang Đán góp ý kiến về điều 37 khoản 2 như sau:

«Tất nhiên, muốn bắt DB hay NS nhà cầm quyền phải yêu cầu Quốc Hội chấp thuận mới được và vấn đề đó sẽ đem ra thảo luận công khai ở giữa QH. Nếu 3/4 tổng số DB hay NS đồng ý là để cho cơ quan Hành pháp bắt, QH có thể truất quyền một DB, nhưng khi DB chưa bị truất quyền, Hành pháp có thể đề nghị qua QH để bắt giữ».

Các DB Nguyễn hữu Thống và Nguyễn hữu Hiệu trong phiên họp trên khi nhắc lại ý kiến của DB Phan Quang Đán cũng nghĩ rằng đó là quan điểm của QHLH.

Vấn đề kiến nghị cứ dùng đảng mãi cho đến ngày 3-2-70 quyết nghị chấp thuận cho Hành Pháp truy tố với 102 chữ ký mới được Văn Phòng HNV chuyển qua Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu.

Ngày hôm sau 4-2-70 tức 28 Tết trất đòi các DB Trần ngọc Châu và Hoàng Hồ phải đến trình diện lần thứ nhất vào lúc 09g ngày 5-2-70 (2) Tết do Thiếu tá Nguyễn đình Trí, Ủy viên Chánh phủ tại Tòa án Quân sự Mặt Trận Vùng III ký tên được gửi tới Văn Phòng Hạ nghị Viện. Lúc này, hầu hết các nhật báo đều nghỉ Tết nên ít người biết được.

Sáng 29 Tết, Chủ Tịch Ủy Ban Đặc Biệt với văn họp báo tại phòng Khánh Tiết HNV để công bố danh sách 102 DB ký tên vào quyết nghị chấp thuận cho Hành pháp truy tố hai DB Trần Ngọc Châu và Hoàng Hồ. Còn DB Phạm thế Trúc thì chỉ có 98 DB ký tên nên không đủ túc số. Trong danh sách này, người ta thấy có tên nhiều DB thuộc phe thiểu số trước kia vẫn phản đối

kết luận của Ủy ban đặc biệt vì cho rằng thủ tục không hợp hiến.

Có người vốn cẩn thận nhằm lại thì thấy con số 102 về phương diện toán học vẫn còn nhỏ hơn ba phần tư của 137.

Để phản ứng, Các DB Trần ngọc Châu, Hoàng Hồ và Phạm thế Trúc cũng đưa ra nhiều đòn ngoạoan mục

Thoạt tiên, DB Trần ngọc Châu tiết lộ rằng số dĩ ông tiếp xúc với Trần ngọc Hiền đến tám lần là do chỉ thị của một giới chức cấp cao hơn, nhưng vẫn không nói rõ giới chức ấy là ai.

Sau đó, nhiều người cho rằng ông sắp cho in một tập «hồi ký sát máu» chưa đựng nhiều chi tiết quan trọng. Một nghị sĩ HK tuyên bố rằng DB Trần ngọc Châu đã có thời cộng tác với cơ quan CIA.

Còn DB Hoàng Hồ thì hoàn toàn phủ nhận lời buộc tội của Ủy ban Đặc Biệt. Bà Hoàng Hồ gửi đến ông Chủ tịch Hạ nghị viện một bức thư viết bằng bút nguyên tử đồ trên khổ giấy 21 x 33 yêu cầu ông chủ tịch HNV có thái độ chông bà bị truy tố. Bà tuyên bố sẽ đi hầu Tòa thay chồng và cần sẵn sàng thế mạng cho chồng.

Nhiều ngày trước khi quyết nghị với 102 chữ ký được công bố, không ai biết rõ hai DB Trần ngọc Châu và Hoàng Hồ ở đâu.

Trong khi đó, DB Phạm thế Trúc gửi điện tin về HNV cảm ơn các DB đã không ký tên truy tố mình và ngỏ ý cảm ơn hơn nữa nếu họ vận động gửi lương ra ngoại quốc cho ông ta.

Những tin sau cùng cho biết DB Trần ngọc Châu đang được một Luật sư tên tuổi là ông Vũ văn Huyền ở Saigon nghiên cứu hồ sơ để biện hộ trong phiên Tòa sắp tới.

Vụ án ắt hẳn sẽ đến hồi kết thúc và để đóng góp vào kết thúc này, Hạ nghị viện đã đi những bước quanh co trên con đường Lập Pháp của mình.

Kỳ sau :

Đào sâu nội dung của vụ án.

Tuyên truyền của Cộng Sản bên trong và ngoài hội đàm Balê

Nói tới cái khối thông tin của ta khi nó đã «qua đời» là chỉ có ý rút tỉa kinh nghiệm và cho thấy tại Ba Lê trước 1 phe Cộng Sản tích cực tuyên truyền, bên phía VNCH đã có những phản ứng không thích hợp. Vì sau khi phá bỏ những phương tiện sẵn có rồi lại còn giảm thiểu mọi hoạt động đáng lẽ phải được gia tăng. Mỗi bài diễn văn của Cộng Sản đều là một lời xúi dục phe chủ bại, nguy hòa và lường gạt dư luận. Rồi tới khi họp báo cũng vậy. Phe Cộng sản đã lợi dụng quá mức khung cảnh cuộc họp báo. Ngoại việc phát các bài diễn văn phe CS luôn luôn phát thêm tài liệu tuyên truyền như những lời tuyên bố của Bộ ngoại BV chẳng hạn như tài liệu phản đối chánh phủ Ai Lao trục xuất gián điệp Bắc việt, tài liệu vu vơ ở đâu đâu lên án Mỹ, danh sách nạn nhân ở Mỹ Lai (Sơn Mỹ) v.v. tất cả tài liệu bên lề đó không có liên lạc gì với cuộc «hòa đàm» cả. Nhiều nhà báo tây phương thấy vậy đã hỏi các nhà báo Saigon rằng «tại sao các ông không mang hình ảnh vụ Huế, những lời tuyên bố của các sĩ quan cộng sản hồi chánh ra mà phát như họ?» Có lẽ nếu làm như vậy sợ lại gây một cho phái đoàn hòa đàm của VNCH hiện chẳng còn bao người. Thực vậy nếu so sánh sĩ số nhân viên phái đoàn của V. N. C. H và phe cộng thì chẳng hiểu phái đoàn V. N. C. H nhân số có bằng được một phần năm sĩ số nhân viên của phe CS BV và Mặt trận hay không! Đó là chưa kể các tổ chức phụ thuộc tiếp tay với họ rất đặc lực như «Liên Hiệp Việt kiều», «Liên Hiệp trí thức», «Liên hiệp sinh viên» và cả cái đảng CS Pháp nữa.

Phía phái đoàn VNCH ngoài những cuộc tiếp xúc bên lề của ông TT Hiệp và vài buổi nói chuyện của ông Huy ra chẳng đáng kể gì khi biết mỗi tháng nhân viên phái

THỢ CÀY

NHỮNG ĐIỀU CHƯA MÁY AI BIẾT VỀ HÒA ĐÀM Ở BA LÊ

chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về

đoàn Cộng tổ chức 1 buổi hội họp nói chuyện và thăm viếng 1 nước ngoài nước Pháp. Mỗi tuần nhân viên phái đoàn Cộng sản tổ chức họp mặt để lên án, ký kiến nghị 2 lần tại các tỉnh hạt của Pháp.

Cộng sản luôn luôn tìm sáng kiến để được chú ý và gây xúc động rùm beng. Báo chí mà hồi phái đoàn Cộng Sản thì luôn luôn được trả lời dưới những hình thức rất hấp dẫn tuy nội dung cũ mèm. Trong khi đó phái đoàn VNCH thường trả lời qua giấy nói là «vẫn không có gì lạ», trả lời như vậy làm sao gây được sự chú ý đối với lập trường của mình. Có lẽ khi đã có nhiệm vụ tiếp xúc với báo chí thì người có trách nhiệm không nên quá dè dặt đề mà được yên thân cho xong chuyện.

Nói về tuyên truyền của Cộng Sản nhân vụ Sơn Mỹ người ta thấy 1 chuyện nực cười làm Cộng Sản bị ê mặt một cách bất ngờ. Nhằm khai thác triệt để vụ này, phái đoàn Cộng Sản đưa ra trình diện với

báo chí ở Âu Châu một thiếu nữ và 1 trẻ em tàn tật nói là nạn nhân sống sót của vụ Sơn Mỹ (ta thì lại gọi là «vụ tàn sát ở Mỹ Lai»).

Mỗi khi trình diện báo chí và các tổ chức phản chiến là phái đoàn phe cộng lại dẫn đưa nhỏ tàn phế ấy ra. Rồi có 1 màn kể chuyện rất lâm ly. Kết thúc câu chuyện là bao giờ em bé đó cũng nghẹn ngào rồi khóc òa 1 cách thảm thương. Có lẽ giàn cảnh như vậy phe cộng sản cho rằng đã đạt tới tột đỉnh của tuyên truyền. Nhưng phe cộng không ngờ phản ứng của người dân Âu châu. Tại Âu Mỹ người ta rất kính trọng tuổi thơ của trẻ con, vì vậy mà không bao giờ người ta muốn thấy con nít bị lợi dụng vào bất cứ việc gì. Mới đầu dân Âu Châu có vẻ rất xúc động vì hình ảnh đứa trẻ tàn phế khóc lóc trước mặt họ. Nhưng sau họ lại rất phẫn nộ vì thấy phái đoàn Cộng Sản cứ đưa đứa trẻ tàn phế kia đi trình diễn hết nước này tới nước khác, hết tỉnh này tới tỉnh nọ suốt hơn 1 tháng trời trong mùa đông lạnh buốt. Và việc bất ngờ

đã xảy ra cho phái đoàn Cộng Sản. Các hội bảo vệ nhi đồng ở Bắc Âu và báo chí đã phản đối việc dùng trẻ con vào việc tuyên truyền. Họ nói sự việc bắt đứa nhỏ khóc lóc như vậy rồi thể nào cũng làm hỏng thần kinh đứa nhỏ. Nếu quả thật đó là 1 nạn nhân thì tốt hơn hết phải để nó tĩnh dưỡng và để nó quên đi nỗi kinh hoàng mà nó đã thấy! Trước phản ứng bất lợi như vậy nên phe CS đành dẹp bỏ trò mang đứa trẻ tàn phế đi trình diễn khắp nơi. Việt kiều mình khi thấy phe CS ra trò như vậy cứ ăm ức tức thầm và chỉ muốn phái đoàn VNCH có phản ứng thích nghi.

Họ tự hỏi tại sao phái đoàn của miền Nam không nhấn mạnh rằng có rất nhiều trẻ em nạn nhân của chiến tranh được ta gửi đi chữa chạy ở ngoại quốc qua trung gian của hội «Terre des Hommes?» và ta không bao giờ nhấn tâm mà mang những đứa trẻ đáng tội nghiệp đó ra để mà tuyên truyền! Đặt câu hỏi như vậy lại là so sánh sự không tuyên truyền của ta với chánh sách tuyên truyền ở ạt của phe Cộng Sản. Đó là một sự so sánh bực mình đối với tất cả những người theo dõi cái hòa hội ở Balê mà lại có cảm tình với V.N.C.H. Và càng có cảm tình lại càng thấy bực bội trước trò múa gậy vườn hoang của cộng sản. Việt kiều chê thái độ của V.N.C.H là thái độ quân tử... Tàu, Đả có lần anh em sinh viên thân V.N.C.H đề nghị nên phản ứng «oeil pour oeil dent pour dent» với phe cộng. Nếu họ gọi V.N.C.H là nguy thì VNCH ra bản thông cáo sẽ gọi họ là «sát nhân» và cứ chữ đối chữ.

Nhưng mỗi khi VNCH dùng thêm chữ «nhơ» nào tặng họ đều lịch sự loan báo rõ là để đáp lại cái «chữ» mà họ đã xài... Và cứ như thế cho tới khi nào phe Cộng Sản ăn nói đúng đắn mới thôi. Nhưng có lẽ đề nghị như vậy sẽ bị các ông đại khoa báng cho rằng trò trẻ con. Và hiện thì phe Cộng vẫn giữ độc quyền xài chữ tục tĩu thô bỉ. Có lẽ nghe mãi rồi cũng quen tai.

Kỳ tới : Cuộc đấu trí (CABOT LODGE và XUÂN THỦY)

Tương lai sẽ dành những gì cho chúng ta ?

Kết quả của 25 năm đau đớn, 25 năm suy tư, chúng tôi đã trình bày nơi các mục trên.

Độc giả và chúng tôi, chúng ta đã có một cái nhìn khá tổng quát vào các vấn đề sống còn của dân tộc.

Vì thử có bạn chấp nhận một phần nào quan điểm của chúng tôi, tất có thể các bạn sẽ hỏi : « Thế bây giờ chúng ta phải làm những việc cụ thể nào ? Phải bắt đầu từ đâu ? Và kết quả sẽ ra sao ?

Tuy không có cuồng vọng giải đáp thỏa đáng cho mọi thắc mắc của độc giả, chúng tôi cũng có thể dứt khoát trả lời những câu hỏi trên như sau :

« Chúng ta hãy bắt đầu bằng những việc rất nhỏ, bằng những việc hằng ngày của chúng ta. Nói một cách rộng rãi, chúng ta hãy bắt đầu « yêu bản chất Việt của mình, ở ngay trong bản thân và ở ngay trong quần chúng Việt » đang đông đảo chung sống chung quanh chúng ta kia.

Nếu thực sự mà phần lớn dân ta làm nổi những chuyện thường bị gọi là tầm thường ấy thôi thì chúng tôi tin chắc rằng : chẳng bao lâu chúng ta sẽ rất hùng mạnh, chúng ta sẽ hưởng được mọi điều phúc lợi. Vì chúng ta đã thoát được bả « phi thường của kẻ bất thường », tức là hạng người trốn nợ lịch sử.

Có lúc chúng tôi mơ mộng là ngày kia ở không xa, và bắt đầu từ đó mà đi, dân tộc chúng ta rồi sẽ còn phải giúp rất nhiều cho Thế giới có thể giải quyết những vấn đề đầy rẫy tính cách nguy ngập mà nhân loại phải chịu đựng hàng thế kỷ nay.

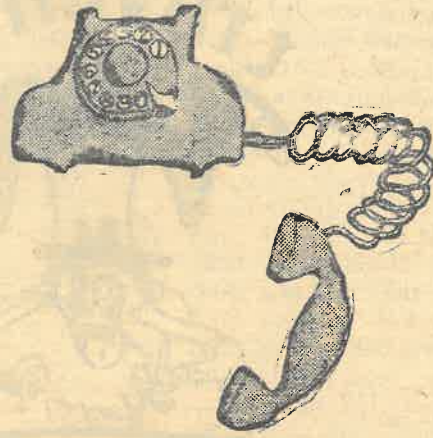
Vì, dưới bộ mặt hào nhoáng xa hoa của một vài quốc gia cường thịnh, nền văn minh Thế kỷ 20 vẫn chẳng che giấu hết được những ung thư trầm trọng đương đục khoét ruỗng nát cơ thể loài người.

Hãy xin tạm bỏ qua không nói đến những vùng « bị gọi là nhược tiểu », để chỉ bàn về những nơi « tự nhận là cực điểm « văn minh » theo tiêu chuẩn thông thường hiện nay, thì chúng ta sẽ thấy những gì ?

Ngoài những tiện nghi vật chất giúp loài người chống lại đôi rét bệnh tật dốt nát và dành cho chúng ít nhiều thì giờ vào việc học hỏi và giải trí, thì quả thật chúng ta không hề thấy nền văn minh kia đã tìm tòi ra phương sách nào để cải thiện cho bản chất con người, để cải thiện cách đối xử giữa con người và con người với nhau.

Với con mắt Á châu, nhìn vào nền văn minh kỹ thuật ấy, chúng ta sẽ thấy những gì ?

Chúng ta sẽ thấy nền văn minh ấy giúp người Tây phương xâm lăng các dân tộc nhỏ yếu để gây ra rất nhiều cuộc chiến tranh càng ngày càng tàn khốc giữa họ với nhau. Lúc sau này, những gì họ đã làm dưới thời Quốc xã Đức, dưới thời Cộng sản Nga, thật quá sức tưởng tượng của chúng ta.

di chúc lịch sử của học giả Nguyễn Đức Quỳnh

« Khôn cũng chết,
Đại cũng chết,
Biết thì sống »
TRẠNG TRÌNH
(Thế kỷ XVI)

(tiếp theo ĐỜI số 19)

Sau đó, thì lại vẫn những tổ chức kinh tế của họ du nhập sang thuộc địa như xưa, cũng vẫn những chủ thuyết quái đản của họ sản xuất tại trời Tây như trước, để cho một bọn người mất gốc rước vào, gây đại họa cho chúng ta như cũ.

Mà, từ 25 năm nay, những gì văn minh kỹ thuật phát minh được đã không còn làm cho họ sung sướng, tin tưởng như xưa nữa mà, trái lại, lại còn làm cho họ lo sợ ngày đêm. Những loại bom nguyên tử, khinh khí, những hỏa tiễn liên lục địa thật không phải là những gì đáng khen, không phải những gì đáng biểu tượng cho sự khôn ngoan của con người.

Về tư tưởng, về văn học thì văn minh Tây Phương mới đây chỉ lập ra được hai hệ thống quan

trọng : đó là chủ nghĩa Cộng sản và đó là chủ nghĩa Hiện sinh.

Một đảng thì ca tụng căm thù và bạo động (Eloge du terrorisme của Trotsky), một đảng thì phủ nhận cuộc đời, vào loài người (la Nausée của Jean Paul Sartre). Với đầu óc nông dân chất phác của chúng ta, chúng ta cho đó là những hiện tượng thoái hóa, quái đản, những điều mà nhân loại cần lấy làm xấu hổ hơn là nên đem khoe khoang, đem phổ biến, rồi tự hào, rồi tự tôn !

Trước những sự việc ấy, chúng tôi cho rằng : nếu chúng ta phục hoạt được tính chất chính thống của dân Việt thì chúng ta sẽ tìm được một lối đi riêng. Chúng ta tránh xa được những con đường chông gai kia. Đồng thời có thể mở cho nhân loại một lối thoát ra khỏi cảnh đồng lầy văn hóa hiện nay.

Về tổ chức chính trị và kinh tế thì cả hai chế độ Tư bản lẫn Cộng sản đều không đem lại được những giải pháp cứu nguy cho chúng ta. Mà trường hợp ngược lại đã xảy ra liên tiếp mấy mươi năm nay rồi.

Ngoài ra, nền kinh tế thường luồng (tentaculaire) hiện nay, một mặt thì tiêu phí quá quắt khiến cho chỉ có vài chục năm mà đã làm cho kiệt quệ hầu hết tài nguyên phải mất hàng mấy triệu năm kết tụ mới tạo ra nổi ở trong lòng trái đất, một mặt lại cứ sinh sôi nảy nở bừa bãi, như những tế bào ung thư đe dọa thường trực bóp nghẹt mạch máu kinh tế của ngay những cường quốc, cũng như của các dân tộc nhỏ yếu.

Về tổ chức xã hội thì hoặc là người dân phải biến thành cỗ máy, thành tên lính hết sức thuận thu, hoặc thành một tên vô danh trong một guồng máy khổng lồ không linh hồn, không tên tuổi. Trong hai trường hợp, mọi khả năng cũng như mọi tính chất văn nghệ của người dân đều bị khô cạn hết mức.

Văn minh kỹ thuật, văn minh khổng lồ (gigantisme) thật quá tầm sức của con người, nhất là khi con người ấy là con người Việt Nam.

Chúng ta không mơ ước trở về thời kỳ hồng hoang, để rồi cực mệnh sống với thiên nhiên, nhưng quả thực chúng ta cũng thấy cần làm một cuộc canh tân cho riêng ta và cho đồng bào thấy rằng : không thể nào tiếp tục để họ dẫn dắt chúng ta đi mãi trên một con đường khúc khuỷu, chông gai mà chính ngay họ cũng không biết rồi sẽ dẫn đến nơi nào ?

Đối lại với những sự trạng bi thảm kể trên, chúng tôi tin rằng : tinh thần và nếp sống chân chính Việt Nam sẽ có thể giúp tìm ra một vài phương pháp cứu nguy, một vài liều thuốc cho những căn bệnh chung của nhân loại ngày nay.

Đó là những trách nhiệm nặng nề, và đồng thời cũng là những nhiệm vụ oai hùng mà thế hệ trẻ ngày nay bị bó buộc, hay được vinh dự, gánh vác.

Lời tạm biệt

Chúng ta đã chịu đựng 25 năm thất bại. Chúng tôi mất 25 năm đẹp nhất của cuộc đời. Mà không đem lại được một việc gì đáng cho mình lấy làm vui sướng, lấy làm tự hào. Ngược lại, thì đúng hơn.

Chúng tôi đã thất bại ê chề, thất bại chua cay. Mà không tìm ra được lấy lời biện hộ nào cả. Chúng tôi chỉ xin được mỗi một sự châm ché, là phần lớn chúng tôi đã phải trả giá những lỗi lầm bằng mạng sống của mình.

Và tất cả đã chôn vùi hạnh phúc đời mình, trong những cuộc phiêu lưu do mọi lỗi lầm kia đun dúi tớii.

Đến nay, chúng tôi chỉ còn biết gởi những lời chân thành, những lời đau đớn này lại cho các bạn sắp xỉ lứa tuổi chúng tôi, về 25 năm trước. Để gọi là giúp một ít kinh nghiệm tiêu cực cho các bạn làm vốn, trước khi phải bước ra gánh vác việc đời.

Đối với những ai hững hờ hay những ai đã kích chúng tôi chỉ giữ thái độ im lặng.

Nhưng, đối với những ai còn tin tưởng phần nào những gì đã trình bày ở trên, chúng tôi thấy cần phải dặn rằng :

—Hãy hết sức thận trọng. Đứng vững cả tin. Như chúng tôi đã cả tin các « lãnh tụ anh minh ». Mà phải suy nghĩ cho kỹ, chứng nghiệm cho lâu, rồi hãy tin cũng không muộn. Bước đầu là bước quan trọng. Nếu đã vấp vác, thì cái « thưởng » nó sẽ theo đuổi mình lâu lam mới buông tha cho đấy.

Tuy nhiên, chúng tôi thấy các bạn có thể tin vào những lời sau đây mà không phải quá ư thức mac :

—Hãy hết sức thương yêu lấy mình. Lẽ dĩ nhiên là thương yêu một cách chánh đáng. Đừng « hy sinh » cho ai cả. Và lúc nào cũng nên giữ một thái độ suy tư, trầm tĩnh, thái độ của một người có khả năng lãnh đạo vậy.

Con đường cam go, đầy dẫy chông gai trải ra trước mắt các bạn. Trong lúc ấy, những chân trời bao la và huy hoàng cũng đang mở rộng chờ đón các bạn.

Hãy tiến lên.

Hãy sống một cuộc sống đầy dẫy khó khăn, và cực nhọc, cuộc sống thích hợp cho những ai có một tâm hồn hào hùng và khoáng đạt.

Chúc các bạn thành công, để 25 năm nữa, con em các bạn không phải tủi hận như các bạn đã tủi hận vì chúng tôi.

Sài-côn, một mùa Thu,

sau 25 năm ly loạn

7-9-65 26-11-69

Những chuyện không có thật

1

Chuyện người mất tiếng nói

Hồi xưa có một vầng mặt trời thường lặn xuống mỗi chiều ở cuối một dòng sông. Buổi chiều nước sông thường dâng cao lênh láng mát nắng đỏ. Một chàng thuyền chài sống trên dòng sông đó. Chàng vẫn nhìn thấy mặt trời lặn ở cuối dòng sông, nơi mà mỗi chiều nước

dâng cao lên chan hòa màu nắng đỏ.

Buổi chiều nọ, chàng ngồi trên bờ sông, vừa cất tiếng hát vừa nhìn mặt trời lặn. Bỗng dưng chàng thấy mặt trời tròn và đỏ như một khối máu bùng vỡ ra chan chứa, chói lọi đang lửng lơ trên không và rơi xuống là gần mặt nước. Cảnh vật đó làm cho chàng choáng váng, chàng ngừng tiếng hát. Chàng đăm đăm ngáy ngất nhìn mặt trời tròn đỏ quay như một chiếc chong chóng quay trước gió, tỏa ra rơi vãi những bụi phấn, những hạt cườm và chất đỏ tan loãng trong không, tan rơi giữa trời, thấm lẫn lẫn trên mặt nước.

Cảnh vật đó đẹp khôn cùng khiến cho sau khi chàng đã im bất tiếng hát rồi, chàng lại muốn há miệng ra cất một lời nữa. Chàng muốn nói một lời về vẻ đẹp khôn cùng của khối lửa đỏ đang quay tròn và chìm từ từ xuống nước. Chàng bàng hoàng trong cơn xao xuyến của những ngôn ngữ muốn rạo rực cất lên, cơn xao xuyến của lửa đỏ tan loãng trong cảnh chiều, ngáy ngất đến nỗi miệng chàng không thể cất được một lời.

Khi khối lửa vàng nóng chảy đã chìm sâu xuống mặt nước rồi, thì chàng mới biết rằng chàng đã không tìm được lời nào để nói. Miệng chàng vẫn mở rộng, lưỡi chàng đã cứng lại, và chàng đành ngậm miệng lại, chàng cảm thấy nỗi đau sót ngậm ngùi và hối tiếc đang xâm chiếm hồn chàng hòa lẫn với cảm giác bàng hoàng đang tan lảng.

Trên đường trở về nhà chàng vẫn im lặng. Đến khi gặp một người quen dừng lại hỏi thăm, chàng mở miệng toàn trả lời, chàng bỗng thấy miệng mình không thể nói được nữa. Chàng còn mở miệng ra, nhưng không có một tiếng nói nào có thể thoát ra từ nơi miệng chàng nữa. Chàng biết rồi. Tiếng nói của chàng đã chìm xuống dưới lòng sông cùng với vầng mặt trời đỏ như son đang lặn. Từ lúc này miệng chàng không thể nói được một lời nào.

Chàng thuyền chài đáng thương đã tìm cách đi ngược theo lòng sông về phía tây.

Chàng nhất định đi tìm lại vầng mặt trời đã mất. Chàng tin tưởng rằng tiếng nói của chàng cũng ở đó, và chàng mong tìm gặp lại tiếng nói đã mất.

Chàng đi mãi miết như vậy không biết bao nhiêu ngày. Và chúng ta ai nấy đều biết rằng không bao giờ ta có thể tìm thấy lại được một vầng mặt trời đã chìm tan xuống đáy dòng sông.

Nhưng đây là điều chàng thuyền chài đáng thương kia không biết. Cái hình ảnh chàng nhìn thấy quay tròn tóe lửa trong không, và chìm tan xuống đáy lòng sông đó, chẳng phải là mặt trời. Đó chỉ là một trái bom lửa đã nổ, nổ ở quá xa nên chàng không nghe thấy tiếng.

2

Chuyện con chim có đôi cánh màu xanh

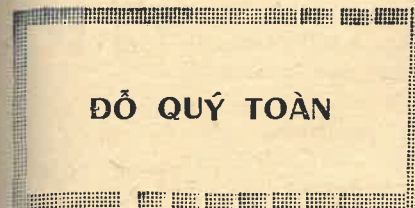
«Hồi nhỏ cô tôi mua cho tôi một con chim, khi đó tôi còn rất nhỏ. Con chim cũng rất nhỏ. Cánh nó màu xanh, nó có hai cái chân. Và cô tôi đã làm cho con chim cất tiếng hót. Tiếng nó hót rất du dương, nghe lạnh lớt như tiếng của chiếc đồng hồ quả lắc. Nó kêu «Cúc cu, cúc cu»... một hồi dài.

Tôi không thể giữ con chim đó được bao lâu. Buổi sáng cô tôi mua cho, thì buổi chiều tôi đã đánh mất. Tôi khóc mãi vì lòng tôi rất buồn. Và hôm sau, những hôm sau, khi nào đi ra ngoài đường tôi lại nhìn quanh để tìm xem có thấy con chim nào là con chim cánh xanh của tôi chăng.

Ở ngoài đường cũng có nhiều con chim. Có những con chim sẻ, có những con chim khuyển, chúng bay, chúng nhảy, từng đàn, hay từng đôi. Chúng chuyền cành nọ sang cành kia, có nhiều con cũng có đôi cánh xanh, nhưng tiếng hót của chúng lại khác, tiếng hót của chúng không du dương và lạnh lớt như con chim tôi đã làm mất.

Tôi vẫn tiếp tục đi tìm con chim đó khi tôi lớn lên. Tôi đi khắp các con đường, tôi chèo lên các mái nhà, các sân thượng.

Cây cối trong thành phố đã dần dần biến mất. Nhà cửa mọc lên cao. Có những tổ chim kết dưới

ĐỒ QUÝ TOÀN

một cái bệ cửa sổ. Có một và chuông chim ở trên sân thượng một tòa cao ốc. Nhưng hầu hết những con chim này không có đôi cánh màu xanh và cũng không biết hót. Trên đời này ít khi bạn gặp được một con chim có đôi cánh màu xanh và có tiếng hót du dương, nghe lạnh lớt như tiếng chuông của một chiếc đồng hồ quả lắc. Dù bạn có leo lên bao nhiêu sân thượng bằng những cầu thang cuốn chệnh vênh. Dù bạn có leo theo ống máng lên tận nóc nhà, từ đó bạn có thể nhìn thấy những cột ống khói, những tháp chuông, cây tháp cao của tòa nhà bưu điện, và bạn nhìn thấy bao nhiêu mái nhà đủ màu, đủ kiểu nhấp nhô như mặt biển dưới chân bạn.

Về sau, cũng giống như mọi người, tôi càng ngày càng lớn lên. Tôi lớn lên nhưng tôi biết có một con chim nhỏ có đôi cánh màu xanh, có tiếng hót du dương lạnh lớt, đã bay đi mất, và đang ở một nơi nào đó. Có lẽ con chim đã ra khỏi thành phố này. Tôi đã tìm khắp nơi, ở trên cả những tháp chuông đầy gió, ở trên cả những cột ống khói bỏ hoang, có mạng nhện chăng chịt, và ở trên những hốc, những lỗ thông hơi của các căn nhà cao chót vót.

Có lẽ con chim không ở trong thành phố nữa. Nó đã bay về một nơi nào đó trong rừng núi, ngoài cánh đồng rồi ».

Người đàn ông kể câu chuyện đến đây thì quá xúc động, rơm rớm nước mắt. Một người khách ngồi nghe mũi lòng cất tiếng hỏi :

— Vậy sao ông không đi mua con chim khác ? Có ông đã mua con chim đó ở đâu ?

— Ở một tiệm cầm đồ.
— Ở đó không còn con chim nào như thế sao ?

— Không chỉ có một con chim này chạy bằng điện. Những con chim khác đều phải vận giây thừng.

XUÂN

Vườn cây xanh nở hoa,
Hoa không hương buồn lắm.
Xuân đâu là của ta
Nên gió đâu cần ấm,
Ôi, chiều nay đã già
Rượu chiều nay đã thấm...

TRẦN BÁCH THỤY

NHÂN CHỨNG MẶT TRỜI

không còn gì để nói
dù tiếng nói qua hơi thở em nồng ấm
tiếng nói như một lời ru nồng nàn
thăm thì của đêm đen
từ xa xôi nào đó vọng về tới đây
tôi thảng con trai mang nhiều nghĩa vụ

như mặt mây như tay chân
cùng nổi hiện hiện
múa may quay cuồng
một khúc ca thời đại
tuổi trẻ đi lên trời
tuổi trẻ xuống địa ngục
hãy nói cùng tôi
em ơi !

nói những gì chúng mình đang có
như quê hương
cùng tình yêu em
mặt trời ! mặt trời !
nổi chói chang gay gắt
rừng trần gian chóng mặt
sôi rộ những đường mòn
những bước chân in dấu vết chiến tranh

cùng cảnh tượng hoang tàn cỏ dại
sau một chặng hành quân
nổi thiết tha nào đó cho mỗi mòn
gủ chứng nhân, mặt trời lấp mình lần trốn

sau một đêm đê quên
và mai sáng vác mặt mây trở lại
em ơi !
chắc thượng đế đã quên đất nước chúng mình
như em cũng đã quên anh
nên giờ không còn gì để nói

TRẦN ĐÌNH BÌNH

MỘT TUỔI GÁI BUỒN

Trong nỗi nhớ ngày cũng vồn vã mãi
Bởi thiên đường đã xa ngút ngàn xa
Em nơi này ngày tháng đến mau
qua
Khi nhìn lại hồn rưng rưng chột
khóc

Bên đư hương một mùa xuân trốn
bặt
Cùng đôi ba cơn thống thiết khôn
ngươi
Bởi tình yêu như chất đắng bại người
Như nước chảy làm đá mòn rêu nhạt

Một ngày cũ hồn ngủ vùi bóng mát
Em thênh thang trong mặt ngọt hoang
đường
Và tình yêu cũng khởi sắc tỏa hương
Như môi nở tình sương nào thần thánh

Chờ trở về em nổi sầu từng nhánh
chờ thiên đường như thành phố
hoang vu

Nói chi anh thứ kỷ niệm sa mù
Theo ngày tắt trong tay không vớ
kịp

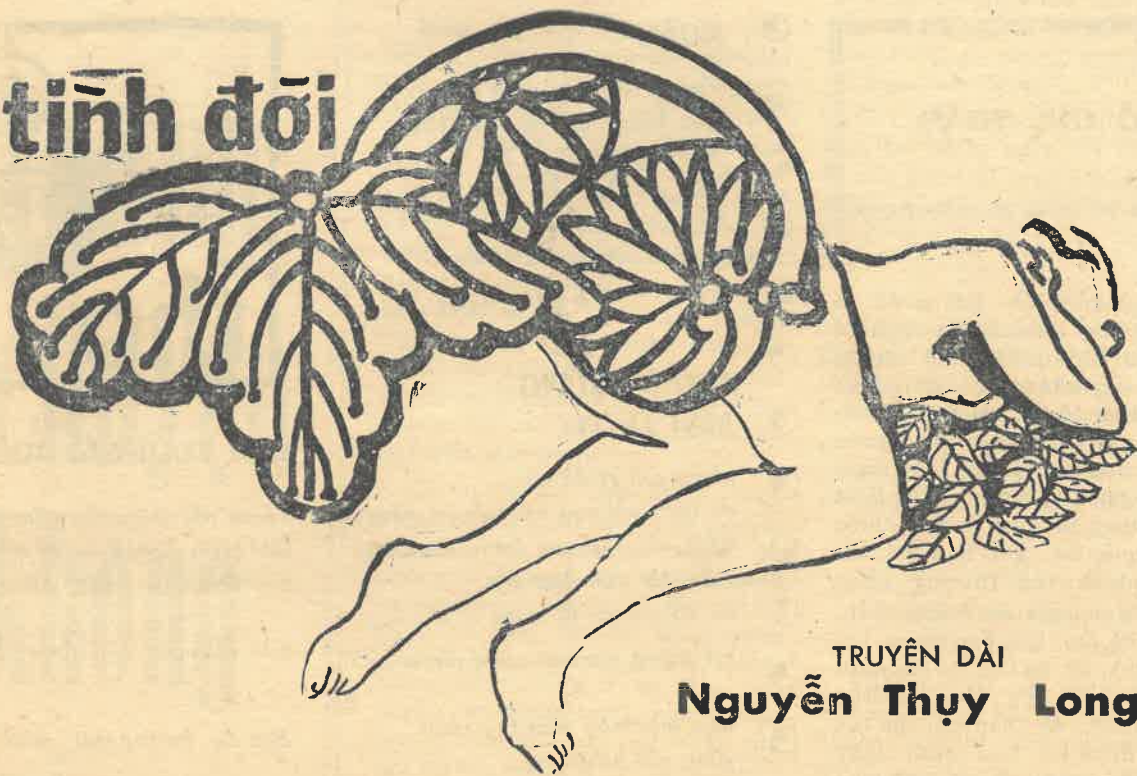
Em đứng lại nỗi rã rời chôn kín
Em trở về tay vôi vôi chán không
Em còn gì theo tuổi gái mặn nồng
Cùng hư nát làm vàng đi ảo giác

Thôi tay vẩy mùa xuân làm mặt lạ
khi đông buồn mắt rưng rức hôn mê

11-69

LÊ THỤY NGUYỄN

tình đôi

TRUYỆN DÀI Nguyễn Thụy Long

Sau câu nói Ri cười lớn tiếng, nàng thấy mình thật là sung sướng nhất trên đời. Nàng lại nghĩ đến tương lai mình sẽ được hưởng khi nàng có một đứa con với Bob, hẳn yêu thương nàng phải biết, hẳn thương không biết đâu mà kể cho được. Ri nghĩ đến ngày nàng theo chồng về Mỹ, nàng phải xa Việt Nam nơi mà từng đau khổ, từng chịu mọi điều đắng cay, nàng không biết mình có nhớ quê hương này không, nàng không chắc mình sẽ nhớ hung, nàng nhìn xuống mấy trái tầm ruộc còn cầm trong tay, nàng mời bà chủ bar :

— Không biết bên Huê Kỳ có tầm ruộc không chị nhỉ ?

Bà chủ bar ngẩng lên :

— Chắc không có đâu em.

— Không có thì chán thấy mẹ.

— Thiếu gì trái còn ngon hơn nữa.

Ri lắc đầu :

— Nói thú thật với chị. Bob mang về cho em biết bao nhiêu là trái cây, nhưng em đâu có thích, hồi mới đầu còn ăn, sau rồi chán thấy mẹ, hồi sáng này em cần một miếng táo em quảng đi liền. Em không mê gì hơn tầm ruộc hoặc me chua.

— Tại em có thai nên mới thèm của chua vậy đó.

— Không phải chị à, hồi em còn con gái, em cũng vậy nữa. Chị biết khi nào đi Mỹ em nhớ gì nhất không, em chỉ nhớ me, tầm ruộc, mấy thứ đó khi nào em đi, em nhất định mang theo cả mấy ký lô.

Bà chủ bar cười :

— Chỉ sợ khi đó em mừng quá em lại quên mất.

— Em không quên đâu.

— Bob đã định bao giờ cho em về Mỹ chưa ?

— Sanh xong chừng hai tháng.

— Ri đưa tay xoa bụng :

— Còn những cả năm nữa chị à, em còn được ở Việt Nam này hơn một năm nữa, em không biết mình đi khỏi xứ này có nhớ không ?

— Nhớ chứ, đầu sao thì nơi này cũng nuôi em khôn lớn.

Ri cười :

— Nhưng xứ này không tốt với em, em khổ sở..

— Em nên nhớ cũng xứ này đã đưa Bob đến cho em.

Ri như người chợt tỉnh ngộ, nàng à một tiếng, nàng đưa tay che miệng ngáp, bà chủ Bar cầm lấy cổ tay nàng, âu yếm như đối với một đứa em ruột thịt:

— Thôi em ngủ đi cho khỏe.

Ri nằm dịch sang một bên :

— Chị nằm đây ngủ luôn với em một giấc đi.

Bà ta lắc đầu :

— Không được, chị phải ra cửa hàng, chắc lúc này bọn đen tới đông rồi đây.

Bà chủ Bar đi ra ngoài quán, bà bỗng đứng dừng lại, bà thấy có bóng hai thằng Mỹ trắng trong quán mình. Hai thằng Mỹ trắng ngồi ở một cái bàn ngay sát tường, chúng có vẻ thủ thế với bọn đen ngồi chật ở những bàn xung quanh, hai thằng trắng không có lối ra chúng bị bọn đen bao vây, chúng đành ngồi chịu trận, bọn đen ngồi làm

ti, chúng uống rượu, hút thuốc, không đứa nào nói một câu. Trông không khí có vẻ bình thường, nhưng người hiểu chuyện thì biết rằng sẽ có chuyện gây cấn xảy ra. Hai thằng Mỹ trắng ngồi uống rượu, chúng luôn luôn dòm chừng ra đường, hình như chúng tính tìm đường tháo thân, nhưng tình thế thật khó khăn. Cửa ra vào hai cái bàn kê hai bên bốn thằng đen lực lưỡng ngồi chặn lối.

Bà chủ quán đi ra lo lang nhìn bọn đen, một thằng đen ngoác bà lại :

— Mày đừng xía vào chuyện chúng tao.

Bà nhìn hẩn.

— Tao không muốn chúng mày đánh lộn trong quán này.

Gã đen lắc đầu :

— Rất tiếc, nhưng có chuyện gì xảy ra chúng tao sẽ bồi thường thiệt hại.

— MP sẽ làm khó dễ tao.

— Mày cứ nói là không biết.

Gã hất đầu ra hiệu cho bà chủ :

— Vô phía trong.

Bà chủ bar nhìn trước nhìn sau, bọn đen đang đẳng sát khí, hình như chúng sắp sửa làm thịt hai thằng trắng đến nơi. Bà chủ bar không có cách nào hơn là chấp tay vái thằng đen đang nói chuyện với bà :

— Tao van mày, van chúng mày, tao không muốn thấy có chuyện lộn xộn xảy ra trong quán này.

Gã đen cương quyết lắc đầu :

— Không được.

Gã hỏi bà :

— Ở đây mày thường cho gái đi với bọn trắng ?

Bà chủ bar lắc đầu :

— Không có, từ ngày tao về cái quán này mới thấy có hai thằng trắng tới đây là lần đầu.

— Tao biết, hai thằng trắng này nói láo.

— Cái gì ?

— Vậy mà chúng dám tới đây tìm gái.

— Chúng mày không cho chúng chơi bởi thì đuổi chúng ra.

Gã đen vẫn lắc đầu :

— Không thể được.

— Tại sao ?

— Chúng đã xúc phạm đại úy tao.

— Bob hả ?

Gã gật đầu :

— Đứng đại úy Bob, chúng đòi đi với vợ đại úy Bob.

— Ri ?

Gã đen làm li :

— Vợ đại úy Bob không hề làm chuyện bậy bạ như thế, chúng tao biết, hai đứa này cãi rằng bọn trắng từng đi Ri. Mày thấy không, chúng tao không muốn gây chuyện, vậy mà chúng dám tới đây hạ nhục chúng tao, nhất là hạ nhục đại úy Bob.

Bà chủ quán không biết làm cách gì hơn, bà lắc đầu hỏi :

— Bây giờ chúng mày muốn làm gì hai thằng này ?

— Chúng phải chờ đại úy Bob về.

— Đại úy Bob đến chiều tối mới về...

— Tao biết, chúng cần trả lời với đại úy Bob.

Bà chủ phân vân, bà không biết làm cách nào giúp hai thằng trắng thoát khỏi bọn đen trong lúc này. Thằng đen an ủi bà :

— Đừng sợ đánh lộn, bởi vì không có vụ đánh lộn, hai đứa nó không thể đánh lộn được với ngần này người, chỉ có chúng tao đánh chúng nó mà thôi, chúng không thể ra khỏi nơi này bình yên khi đã xỉ nhục vợ Đại úy Bob.

Bà chủ bar không biết làm cách nào hơn, bà ta quay sang cô giữ két :

— Tại sao mày không vô cho tao biết vụ này ?

Cô giữ két chỉ bọn đen :

— Sức mấy mà vào, bọn đen này có cho ai đi đâu đâu, gái chúng giữ ngoài này hết trơn, không cho đi đâu hết.

— Vô trong nhà chúng cũng không cho vô.

Cô ta lắc đầu :

— Chúng không cho, chúng sợ mình trốn đi cửa sau thừa MP.

Bà chủ Bar thở dài :

— Vụ này phải nhờ con Ri mới được.

Bà ta toan quay vào trong nhà, một thằng đen giữ tay bà ta lại :

— Đi đâu ?

— Tao vô nhà trong.

— Mày nên nhớ đừng đi báo MP, nếu mày báo MP cái quán này sẽ tan nát.

Bà chủ bar gượng cười :

— Không, tao không đại.

Gã buồng tay bà chủ bar, bà ta chạy ngay vào phòng Ri, nàng đang ngủ say, bà đánh thức đại :

— Ri, Ri, dậy chị nhớ chuyện này một lát,

Ri mở bừng mắt :

— Chuyện gì vậy ?

— Bọn đen sắp phá quán.

Ri ngồi bật dậy, hỏi lại :

— Chuyện gì ?

Bà chủ Ba kể sơ qua câu chuyện cho Ri nghe, Ri tuột ngay xuống giường :

— Đề em ra coi.

— Ừ em làm ơn ra coi giùm chị một lát đi, có chuyện gì xảy ra thì...

Bà ta bỏ lửng câu nói, nét mặt đầy vẻ lo lắng.

Ri ra ngoài quán, hai thằng trắng vẫn đành ngồi chịu trận một chỗ. Ri được bọn đen kể lại câu chuyện kỹ lưỡng hơn. Nàng quay lại nhìn hai thằng trắng, nàng chợt nhớ đến hôm nào nàng thất thân với một thằng trắng vì giận Bob, chuyện đó mỗi khi nhắc tới Ri còn ân hận, nàng đoán chừng có lẽ sau vụ đó bọn trắng đi khảo chuyện nàng nên hai thằng này mới bỏ đến quán này tìm nàng, nàng muốn tẩy xóa chuyện đó, không bao giờ nàng còn

muốn thấy ai nhắc lại. Nàng nhìn hai thằng trắng bằng đôi mắt tức giận, nàng quay lại nói với một thằng đen :

— Chúng mày biết hai đứa chúng nó nói láo.

— Biết chứ.

— Bây giờ chúng mày chờ gì ?

— Đại úy Bob.

Ri lắc đầu :

— Không cần phải chờ Đại úy Bob, chúng mày hỏi xem tao muốn gì ?

— Mày muốn gì.

— Chúng mày muốn để hai đứa này xỉ nhục tao sao ?

— Dĩ nhiên là không muốn.

Giọng Ri nóng nảy :

— Vậy chúng mày phải giết chúng nó.

Hai thằng Mỹ trắng đứng bật dậy khi nghe Ri nói dứt câu. Bọn đen đồng loạt đứng lên, tay thằng nào cũng cầm theo vỏ chai bia, hai thằng Mỹ trắng chỉ có tay không, chúng cuống quít đứng sát vào tường, chúng phân bua gì với bọn đen, nhưng bọn đen vẫn lăm li tiến lại, có tiếng vỏ chai bia vỡ, có lẽ một thằng đen nào đó trong bọn vừa đập nát chai.

Mồ hôi trên trán hai thằng Mỹ trắng toát ra. Bọn đen tiến đến cách hai thằng trắng chừng một thước thì dừng lại, hàng chục đôi mắt trắng đã nhìn vào mặt hai « con mồi » Bà chủ bar cuống quít la Ri.

— Ri, mày hại tao rồi Ri ơi, bọn đen mà giết chết hai thằng này thì mang họa hết trơn, tao nhờ mày ra can thiệp chờ tao đâu có nhờ mày ra rui chúng giết nhau.

Nét mặt Ri chợt trở nên dữ dằn, đôi mắt nàng mở to nhìn chòng chọc vào hai thằng Mỹ trắng, nàng càng trở nên man rợ, nàng y như bọn Mỹ đen kia, nàng không khác chúng bao nhiêu, lúc này nàng không còn là một con bé Ri tốt bụng, hiền lành nữa.

Đôi môi đầy của Ri mím chặt lại, nàng chờ đợi, bọn đen hành động. Một cái dĩa chai bia vỡ chìa ra đi vào mặt một thằng Mỹ trắng, thằng Mỹ trắng, né đầu tránh. Một bàn tay lông lá nào đó giữ lại :

— Đừng giết chúng nó.

Một khuôn mặt đen tiến gần lại trước hai thằng Mỹ trắng :

— Tại sao chúng mày nói láo ?

— Tao không nói láo, tao nghe có một thằng nói lại.

Mày tin nó.

— Dĩ nhiên tao tin, vì tao thấy không có gì lạ.

— Mày có biết người đó là vợ của Đại úy Bob không ?

— Tao không biết, hai đứa chúng tao không có ý chơi xấu chúng mày.

Bỗng một tràng cười nổi lên đầu đó, tiếng cười như một cơn bệnh lan rộng, lây sang những người khác. Những bộ răng trắng ớn nhe ra, bao vây lấy hai thằng Mỹ trắng, chúng đứng nép vào nhau, tội nghiệp như hai đứa trẻ lạc vào giữa một bầy chó dại. Thằng Mỹ đen tiếp tục hỏi thằng Mỹ trắng :

— Hai đứa tụi bây sợ không ?

Một gã Mỹ trắng nói cứng :

— Không có gì đáng sợ, nếu chúng mày không cậy đông ?

Đôi mắt thằng Mỹ đen quắc lên :

— Mày có tin rằng một mình tao dám chấp cả hai thằng không ?

— Tao không nói chơi.

Gã Mỹ đen ra hiệu cho đồng bọn đứng giãn ra :

— Nếu hai đứa chúng bay thắng được tao, chúng bây sẽ ra khỏi đây, tao hứa danh dự không làm khó chúng mày, chúng tao không hèn hạ như bọn trắng chúng mày cậy đông hiếp yếu.

Cả bọn đen đứng lui ra, làm thành một vòng tròn, chúng tự động bưng bàn ghế ra một góc, bà chủ bar run như cây rế :

— Chúng mày hại tao rồi.

Thằng Mỹ đen to như một con gấu, đứng khom người thủ thế theo đúng điệu một võ sĩ quyền anh thượng đài, hai chân hấn đi chuyển luôn luôn, nhẩy tung tưng, hai tay khua trong không khí chờn vờn như một con mèo vờn chuột. Hai thằng Mỹ trắng cũng thủ thế, bỗng thằng Mỹ đen phóng ra một cú đấm nhanh như chớp. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng bốp. Một thằng Mỹ trắng bắn tung lên, ngã khụy xuống, hấn đưa tay ôm lấy mặt. Ở đâu đó vang lên tiếng « nốc ao » Một cú đấm nữa được phóng ra, thằng Mỹ trắng thứ hai lại trúng đòn vào mặt. Hình như cú đấm sau quá mạnh, làm cho nạn nhân nằm thẳng luôn. Mặt mũi cả hai thằng máu me tùm lùm.

Ri bỗng cười rú lên như một con điên. Nàng khoai trá một cách man rợ, nàng la lên :

— Miu dich (Music)

Tiếng nhạc phụt chốc nổi lên rầm rầm, bọn đen hò hét, nhẩy múa loạn xạ ngay trên hai thằng Mỹ trắng bị thương đang oằn oại dưới đất. Hình như bọn đen không còn để ý đến nạn nhân nữa, chúng mặc cho nạn nhân bò lết ra cửa. Ri chạy đến thằng Mỹ đen vừa đánh gục hai thằng trắng, dang tay ra, nàng nhẩy như điên cuồng.

Bà chủ bar vội lên lối qua đám đông vào kéo tay Ri :

— Ra ngoài này tao bảo...

Ri ngó bà ta như ngó một người lạ :

— Chuyện gì thế.

— Đi ra ngay.

— Sao.

— Đi ra ngay, mày nhẩy nhót như vậy trụy thai thấy mẹ.

Ri lại cười rú lên. Bà chủ Bar phải cố mãi mới lôi được nàng ra. Ri giờ tay lên chào bọn đen :

— Bái bai.

Bà chủ bar ấn Ri ngồi xuống một cái ghế :

— Mày có điên không Ri, mày nhẩy lộn xộn như vậy trụy thai thấy mẹ.

Ri như người chợt tỉnh cơn mê :

— Ừ nhỉ,

(CÒN NỮA)

Cung Chúc Tân Xuân

*Kính mời Quý vị mua vé số
Kiến Thiết Quốc Gia phát hành mỗi tuần
6 triệu vé, mỗi vé 30 đồng*

*6 lô độc đắc mỗi lô 3 triệu đồng
mở số chiều thứ ba mỗi tuần lúc 15 giờ
tại rạp Thống Nhất SAIGON*

Vé có đặt bán khắp nơi

bày tỏ sự đời (Tiếp theo trang 23)

xin xỏ cho nhà xia ái quốc này. Ôi chào! cửa thiên đã trải qua bao năm tháng dơ bẩn vì bọn Phật tử giờ thứ 25 này... Bây giờ, danh vọng không có, chúng nó đã rút đi khá nhiều. Cửa chùa đã bớt huyền ảo. Sân chùa đã bớt lá đa. Thế mà bây giờ có ông đại từ bi tâm lại đi rước của ấy về nữa. Thế có chán không? Hình như các hôm toan tính việc trả tự do cho ngài « công lý », chính quyền có yêu cầu nguyên đơn giải tán cái Ủy Ban tranh đấu tiêu hủy bản án gì đó rằng: « — Chúng tôi không muốn tạo cơ hội cho bọn chính khứa, lưu manh kiếm ăn trên xương máu của quý thầy ». Và kết quả, khi ủy ban kia rã rời, thì công lý lại trở về với tự do. Đấy nó giản dị và chưa chất như thế. Một bài học hay sao lại mau quên vậy? Ngài ơi! xin ngài thận trọng một chút cho con nhờ.

SỬA

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPERECORDER
- CAR STEREO

Đề yên tâm và không mất thì giờ xin liên lạc với:

CỬU LONG TV - RADIO

534, Trương Minh Giảng SAIGON — Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỐI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖI LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐÚNG ĐẮN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

KN 982 BYT/QCDP

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Pub-TÂN-TR

hy vọng vào cái ngàn vàng

TIẾP THEO TRANG 31

an toàn tối tân, đã khóa cái động đào bằng 3 khóa. Anh tình địch nào nham nhở muốn tiến tới vùng cấm địa, cũng chỉ liếc mắt, cười tình, chỉ được phép đứng ngoài ngó vô đến rổ dãi là cùng...

Nhưng xét cho cùng, sở dĩ mấy anh Phi lo khóa vợ kỹ chỉ vì sợ luật vay trả, quả báo, một vài anh Phi sang xứ này đã biểu diễn mấy màn chia sừng cắm vào đầu người khác coi khá « sáng chói », khá ngoạn mục. Vì vậy các anh dễ có mặc cảm, dễ bị ám ảnh đem sừng cắm vào đầu người có ngày đầu mình cũng sẽ lơ lửng nhô lên mấy cặp sừng... Kề ra mấy anh đó cũng chẳng có « thuật » gì đáng phải ngán. Rủ rê một vài bà vợ loại ăn không ngồi rồi. Đủ đốn ham của lạ, thì các anh cũng chỉ là thứ gà chết... Chỉ tiếc cho mấy anh đó, khi đồng bạn của các anh sang đây lo lập vườn, cất nhà xây cầu cho dân VN, thì vài anh lại lo phá danh dự của đồng bạn của các anh, phá sập nhà người khác... Mấy anh đó chỉ dùng cái thuật xé rào đi ăn vụng, là thứ lưu manh vặt không đáng kể...

Dân nước tôi ghi ơn quý quốc Phi, ghi ơn người Phi giàu nhiệt tình tương trợ cho xứ sở chúng tôi. Còn các anh nào có manh tâm tới đây để xó sập nhà cửa chúng tôi, thì chúng tôi nghĩ rằng các anh nên lo về mà mua khóa, khóa thật chắc cái động đào nhà các anh. Nếu không, sợ khi về tới xứ nhà, các anh đang kênh kiệu khoe thành tích đoạt vợ người ta, chợt soi gương lại thấy đầu của các anh nhô lên mấy cái sừng thì... tội cho các anh lắm. Kề viết bài này sẽ tập theo giọng người đẹp Mai Lan dạy Việt ngữ cho các anh trên VTTH: Các anh có mạnh không? Chào các anh!

LINH TRANG

Tin vui lạ nhất cho giới Phụ Nữ THƯỢNG LƯU VIỆT - NAM

Từ đây quý Bà quý Cô sẽ đỡ tốn tiền đi ngoại quốc để trau dồi sắc đẹp mà chỉ cần đến Trung Tâm Thẩm Mỹ SAKURA (Hoa Đào) sẽ có các thẩm mỹ viên Nhật Bản trong không khí của xứ Hoa Đào với tất cả dụng cụ tối tân về các môn:

— Uốn tóc, Cắt sậy, Trang điểm, Thê dục bằng máy tự động để giữ vóc dáng—Massage, tắm hơi. Bao gồm tất cả phương pháp tân kỳ để săn sóc bảo trì sắc đẹp bằng tiện nghi Âu Mỹ như các trung tâm thẩm mỹ lớn Quốc Tế.

ĐẶC ĐIỂM CỦA TRUNG TÂM:

- Không khí lạnh của xứ Hoa Đào
- Tiếng nhạc của điện tử thanh âm
- Bất cứ ngồi phòng nào của Mỹ Viện vẫn có thể liên lạc được với gia đình bằng hệ thống điện thoại đặc biệt

Đã mở cửa để tiếp khách quảng cáo chờ chánh thức khai trương sau Tết. Do các Cô: MASUMI SOBATA CHIEKO ODAKA TAZUKO HAMADA v.v... tốt nghiệp các đại học thẩm mỹ TOKYO và đã hành nghề nhiều năm tại các Mỹ Viện lớn Đông Kinh, dưới sự quản nhiệm của bà NGUYỄN THỊ BẠCH PHƯƠNG.

Tiếp đón và phục vụ theo thê thức Nhật Bản: Dịu dàng, Lễ độ và Chu đáo.

Mỹ Viện SAKURA (Hoa Đào)

112, Đại Lộ LÊ LỢI SAIGON — Điện Thoại 98.714

Các nữ Minh Tinh bước lên nấc thang danh vọng là nhờ:

NỊT VŨ TỰ ĐỘNG?

Tất cả những bộ ngực nhỏ bé, không nở nang, bị xẹp, chảy xệ. bắt luận vì nguyên nhân gì? Chỉ cần mang nịt vũ tự động "Sou tien gorger Automaticque" trong thời gian 1 tháng, quý bà, quý cô sẽ có ngay một bộ ngực nở nang, no tròn cân đối theo đúng ý muốn. Khi bộ ngực nở lớn rồi, không bao giờ nhỏ trở lại, kết quả 100% Tuyệt đối không có hại, có CATALOGUE chỉ dẫn

rõ ràng, phương pháp mới nhất của Nhật không cần đi giải phẫu, không cần đi chích hoặc bơm ngực, không cần đi Mỹ viện thoa nắn, giá quảng cáo đầu năm 1.600đ một chiếc Nịt Vũ Tự Động dùng kỹ được 10 năm. Cắt báo này lại mua được tặng 1 hộp Crème Nhật giá 600đ.

ĐỀ PHÒNG: Trước khi xem hàng của hãng nào Đẹp, Tốt, Bền, Rẻ hãy mua «vàng thật không sợ lửa» ai thắc mắc cho mượn dùng thử 5 ngày. Có thể chuyên viên đến tận nhà chỉ dẫn giúp.

HỎI CÁC ĐẠI LÝ

51 Triệu Nữ Vương Đà Nẵng —
10 Huyền Trân Cam Ranh — 83
Nguyễn Thái Học Saigon — 146 Lê
Thánh Tôn Saigon — 463A Trần Hưng
Đạo Saigon — 230 Lý Thái Tò Saigon
— 357/5 Nguyễn Thiện Thuật Saigon —
8514H Nguyễn phi Khanh Tân Định —
84 Trần Nhân Tôn Cholon — 120B
Đình Tiên Hoàng Đakao

CẦN GẤP: Nhiều Đại lý điều kiện dễ dàng.
Thư về bà Yến 463A Trần Hưng Đạo Saigon (Nhớ kèm tem) Đ.T: 92.322 — 98.027.

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT
NƯỚC CỐT GAN BÒ TƯỚNG

SINH TỔ B12
SINH TỔ B1
SINH TỔ B2
SINH TỔ B6
SINH TỔ PP
SINH TỔ D2

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỪA MỀ ĐAY
THIỆU MÁU
LAO LỰC
TÁO BÓN
DƯỠNG THAI
MỎI MỆT

VIÊN BẢO CHẾ HADZER

VUI VẺ
TUỔI TRẺ
DA DẸ, MỊN MANG

KH 56 73 M BYT-9COP.

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CẢM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Pub. TÂN-TR

BỘT GIẶT

*Do Kỹ sư và chuyên viên V.N. chế tạo
đã được tin nhiệm khắp nơi*

VIỆT-NAM TÂN-HÓA-PHẨM Công-ty

38, Nguyễn Trãi - SAIGON - Đ.T. : 38.247

Mỗi người
một
bàn chải răng...

Nhưng chỉ dùng

KEM
ĐÁNH RĂNG

Hynos
PHOSPHATÉ

Với
Hynos
PHOSPHATÉ

HYNOS PHOSPHATÉ
mang lại cho quý vị
một hàm răng trắng trong
những nướu răng lành mạnh,
một hơi thở thanh khiết,
nếu quý vị
chải răng 2 lần trong ngày

đánh răng sớm chiều
răng tươi sáng nhiều

EXPRESS

THUỐC BỔ
< dùng **SÂM** và **QUY** làm gốc >

Đ. D. S.
NGUYỄN TRIẾT-ANH
BẢO-CHẾ
15 SÁNG 200 NGÀY 8-7-67

Khi thấy trong mình mệt nhọc, yếu tim,
thiếu máu, đau thận, lao-lực nhiều,
tinh-thần suy kém, sụt cân.
Người già : kém sức khỏe.
Phụ - nữ : kinh-nguyệt không đều,
da mặt xanh-xao.

đã có thuốc bổ **SÂM-QUI-TINH PHƯỚC-LINH**
giúp cho quý-vị tránh khỏi những trạng-thái trên.

Nhà thuốc **PHƯỚC-LINH**
HỒ, ĐẠI-LỘ KHỔNG-TỬ, SAIGON

PHỤ-NỮ : CẦN BIẾT !
CÓ BỆNH BẠCH-ĐẠI

Lên dùng

NỮ ĐỐI BƯU
PHƯỚC LINH

TR!

Đau tử-cung, huyết trắng ra nhiều
con người mất máu, sanh-xao buồn
bực, đau thất ngang lưng, tinh mới
hay lâu ngày đều dùng được.

K.N. 2146 NGÀY 20/4/67

Tổng phát hành NHÀ THUỐC PHƯỚC-LINH 110, B1s Khổng-Tử-Cholon

CÉMİN

Thuốc viên ngậm

THƠM MÙI CAM

CHADZER

CHEWABLE VITAMIN C TABLETS

LAO-ĐỘNG, KINH DOANH, CÔNG TƯ CHỨC.
SINH-VIÊN, HỌC-SINH MUỐN CÓ SỨC CHỊU
ĐỪNG BỀN-BỈ, CHỐNG MỆT MỎI.

NÊN DÙNG **CÉMİN**

K.H. 30/24 B.C. Q.CDP.B.Y.T. A. 9. 67

Thoa **CRÈME THORAKAO** đi nắng không đen nám, khỏi đồi phẩn

VIÊN THUỐC HỒNG
CÓ SINH-TỔ C

Neurotonic

ĐẠI-ĐỐC
LÀNG-CƯỜNG
CƠ-MI

PHONG NGŨA

Chè chốc, lở lồi, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CỨNG LỖ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :

Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 916 — 21-8-82

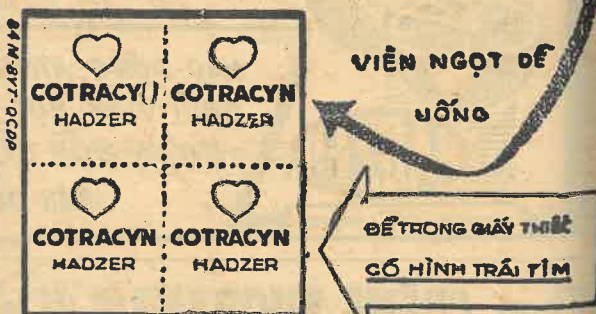
CUU LONG HOAN
VỎ DINH DẮT
*Đi xa,
Chức đêm
Lao lực nhiều.*
Bổ huyết, Dưỡng tâm, Trạng thần

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG **COTRACYN**

Trị bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA THƯƠNG-HÀN
- CẢM HO - SÙNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHẼ LỞ LOÉT - VẾT ĐAU SÙNG MỦ - LÂM ĐỘC

MUA ĐỂ DẶNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

*Một phát minh Tân-Kỹ làm chấn động
trong ngành Mỹ-phẩm, và khách
hào hoa phong nhã chờ đợi từ lâu!*

Inlime
NƯỚC HOA XỊT

Inlime

• BẢO CHẾ TINH-VI THEO CÔNG THỨC ÁU-MỸ.
• MÙI THƠM QUÝ PHẢI SANG TRỌNG
• DỊU BỀN NHỜ VỚI CHẤT HIBISCONE.

SPRAY MIST VINA

PARFUMERIE - SAVONNERIE VINA

CONSTITUTIONAL LIBRARY
SEP 29 1970
REC'D CSR

Pub. Tân Trại

CETONIC

Sinh-tô của sức mạnh

BỒI BỔ CƠ THỂ . TĂNG THÊM SỨC KHỎ